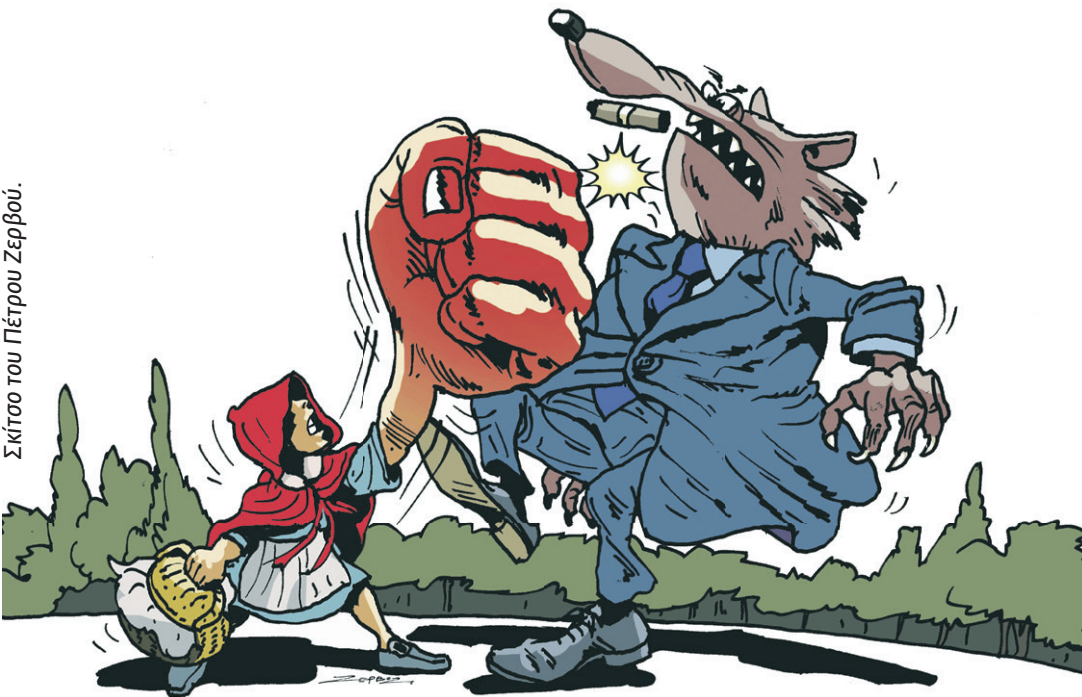

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού.

ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Βρισκόμαστε σε μία συγκυρία γεμάτη προκλήσεις: η εξοντωτική ακρίβεια, ο καλπάζων πληθωρισμός, η ενεργειακή κρίση, ο κυβερνητικός αυταρχισμός, η όξυνση του πολέμου στην Ουκρανία και η αυξανόμενη ένταση στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, πιστή στον άγριο νεοφιλελευθερισμό, έχει επιλέξει να αντιμετωπίσει αυτή τη συγκυρία χαρίζοντας τεράστια κέρδη στις τράπεζες και στο κεφάλαιο -και ιδιαίτερα στις εταιρείες ενέργειας- ενώ για τους/ις εργαζόμενους/ες και τα λαϊκά στρώματα μοιράζει επιδόματα φτώχειας με το σταγονόμετρο.

(Συνέχεια σελ. 2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ.1)

ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΥΤΗ την ούτως ή άλλως δύσκολη συγκυρία, αποκαλύπτεται το ένα σκάνδαλο πίσω από το άλλο για το κόμμα της ΝΔ, με το αφήγημα της δήθεν αριστερίας να γίνεται ολοένα και πιο αδύναμο αλλά και πιο δύσκολα διαχειρίσιμο. Μετά το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων και την αποκάλυψη του αυταρχικού-αντιδημοκρατικού τρόπου λειτουργίας της ΕΥΠ και των μαζικών παρακολουθήσεων ήρθε και η αποκάλυψη για το βουλευτή της ΝΔ Πάτση με τις off-shore εταιρείες αγοράς κόκκινων δανείων και τις απευθείας αναθέσεις εκατομμυρίων από τα ΕΛΤΑ. Ο παιδοβιαστής Μίχος από τον Κολωνό, ήταν τοπικός παράγοντας, μέλος της ΝΔ με στενές σχέσεις με σημαντικά στελέχη του κυβερνητικού κόμματος αλλά και της εκκλησίας. Για όλα αυτά βέβαια ουδείς κυβερνητικός ήξερε το παραμικρό.

ΔΕ ΜΑΣ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ κάποιου είδους σκανδαλολογία, αυτή άλλωστε αφορά μία επιφανειακή αντιπαράθεση των αστικών πολιτικών κομμάτων ως προς την καταλληλότητα διαχίρισης του συστήματος. Αυτή είναι η δυσωδία του καθεστώτος και της κυρίαρχης πολιτικής, που μεταφέρει πόρους και πλούτο με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο από τα κάτω στρώματα της κοινωνίας στους τραπεζίτες, το κεφάλαιο και τους πολεμικούς εξοπλισμούς.

Ο ΕΝΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός στέλνει δισεκατομμύρια ευρώ σε πολεμικούς εξοπλισμούς, τροφοδοτώντας μία εξοπλιστική κούρσα και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου που ματώνει τα λαϊκά εισοδήματα. Τα ΜΜΕ είναι συντομισμένα στη γραμμή: «μπορεί να μην υπάρχουν λεφτά για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών σε υγεία, παιδεία, κοινωνικές υπηρεσίες αλλά τουλάχιστον έχει γίνει η χώρα αστακός, μένεα όπλα, φρεγάτες, ραφάλ και ΝΑΤΟϊκές βάσεις». Όσα περισσότερα όπλα έχει μία χώρα, τόσο μεγαλύτερος είναι και ο πειρασμός να τα χρησιμοποιήσει, φέρνοντας ολοένα και πιο κοντά τον κίνδυνο μιας πολεμικής αντιπαράθεσης.

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ που διαμορφώνεται για τη ζωή και την καθημερινότητα των εργαζομένων είναι ασφυκτικό. Ο χειμώνας έρχεται και η δυνατότητα να έχουν οι άνθρωποι στα σπίτια τους θέρμανση αλλά και γεμάτο ψυγείο θα είναι πολυτέλεια όσο η ακρίβεια στο ρεύμα και στα είδη διατροφής δεν αντιμετωπίζεται και όσο οι μισθοί μένουν καθηλωμένοι. Ο φαύλος κύκλος των επιδομάτων και των κάθε λογής «pass» είναι ένα βαρέλι χωρίς πάτο. Τόσο η ΝΔ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ, με τα κοστολογημένα προγράμματα που παρουσίασαν στη ΔΕΘ -και που κατά διαβολική σύμπτωση είχαν το ίδιο κόστος!- δεν έχουν να προσφέρουν καμία διέξοδο για τον κόσμο της δουλειάς.

ΟΣΟ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ της ΕΕ αδυνατούν να αντιμετωπίσουν το ζήτημα της ενεργειακής κρίσης και του πληθωρισμού, ξεσπούν μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες ενάντια στην ακρίβεια. Το πεζοδρόμιο αρχίζει και δείχνει το δρόμο της μαζικής κινητοποίησης και της αντίστασης: συνεχιζόμενες απεργίες στην Αγγλία με εξέχοντα ρόλο των σιδηροδρομικών, μαζικές απεργίες στη Γαλλία, εργατικές κινητοποιήσεις στην Ιταλία ενάντια στην ακρίβεια αλλά και τη νεοεκλεγμένη ακροδεξιά κυβέρνηση, κινητοποιήσεις στη Γερμανία για την ποιότητα ζωής και ενάντια στην ενεργειακή εξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα, απεργίες εκπαιδευτικών στην Ουγγαρία ενάντια στον ακροδεξιό Ορμπάν.

Η ΛΑΪΚΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ επανέρχεται δυναμικά στο προσκήνιο, βάζοντας μπροστά τις ανάγκες των εργαζομένων και της πλειοψηφίας της κοινωνίας ενάντια στις πολιτικές της φτώχειας και της ακρίβειας. Μπροστά στην εγκληματική ανικανότητα των κυβερνήσεων, η λύση βρίσκεται στη μαζική κινητοποίηση από τα κάτω.

ΣΤΙΣ 9 ΝΟΕΜΒΡΗ, η Γενική Απεργία θα σημάνει πανεργατικό ξεσηκωμό απέναντι στην κυβερνητική πολιτική της φτώχειας, της ακρίβειας και του αυταρχισμού. Όλο το προηγούμενο διάστημα από την προκήρυξη της Γενικής Απεργίας, σωματεία και συνδικάτα του ιδιωτικού τομέα, ομοσπονδίες του δημόσιου τομέα, έχουν κάνει μαζικές γενικές συνελεύσεις για την προετοιμασία της γενικής απεργίας, ενώ σχήματα και παρατάξεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς έχουν

κάνει εξορμήσεις-περιοδείες σε χώρους δουλειάς, έχουν οργανώσει εκδηλώσεις.

ΑΥΤΗ Η ΚΙΝΗΣΗ δυνάμεων του εργατικού κινήματος συναντιέται με την οργή του κόσμου που κάθε μήνα βλέπει την ακρίβεια και τον πληθωρισμό να μειώνουν συνέχεια το διαθέσιμο εισόδημα, ενώ αυτή η κατηφόρα για τον κόσμο της εργασίας, τη νεολαία, τους συνταξιούχους δε φαίνεται να έχει γυρισμό. Η Γενική Απεργία στις 9 Νοέμβρη μπορεί να γίνει ένα μεγάλο ποτάμι αγώνα και διεκδίκησης ενάντια στα κέρδη των αφεντικών και την κυβέρνηση αλλά και σημείο συνάντησης όλων των αγώνων: συνδικάτα και σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι, φεμινιστικές συλλογικότητες, αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ αυτή οφείλει να αποτελέσει και ένα πρώτο σημαντικό βήμα στο συντονισμό και την κλιμάκωση των αγώνων και της απεργιακής κινητοποίησης. Η μαζικότητά της και η επιτυχία της θα αποτελέσει σημείο αναφοράς, θα δώσει αέρα αισιοδοξίας στον κόσμο μας και θα θέσει τις βάσεις για την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής κάτω από το βάρος της κοινωνικής κινητοποίησης.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΗΜΑ θα είναι η διαδήλωση για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. 49 χρόνια μετά, οι αγώνες εργαζομένων και νεολαίας για ειρήνη, για ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια, για δημοκρατικές ελευθερίες ενάντια στην ακροδεξιά και τον εθνικισμό, δεν είναι απλά επίκαιροι, αλλά είναι στην πρώτη γραμμή ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Τα συνθήματα ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και το милитарισμό, είναι εξαιρετικά επίκαιρα στη σημερινή συγκυρία.

Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ δρόμος του Νοέμβρη συνεχίζει να εμπνέει χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες. Οι γόρδιοι δεσμοί του συστήματος κόβονται μόνο με τη μαζική δράση του εργατικού κινήματος και της νεολαίας για την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του κέρδους και της εκμετάλλευσης, επαναφέροντας τα απελευθερωτικά οράματα της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS ΑΕΒΕ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΔΙΟΙΚΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο Μητσοτάκης, ο πόλεμος και η Αριστερά

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ζούμε σε μια ιδιαίτερα επικίνδυνη εποχή. Εποχή που είναι πλέον αναπόφευκτες βαθιές αλλαγές στο σύστημα διεθνώς, αλλά επίσης εποχή όπου μπαίνουν σε επίπεδο παροξυσμού οι ανταγωνισμοί για το ποιοι θα είναι οι κερδισμένοι και ποιοι οι χαμένοι στις ανακατανομές ισχύος και επιρροής που έχουν ήδη δρομολογηθεί.

Η όξυνση των ανταγωνισμών δεν εκφράζεται μόνο στην τάση για πολεμικές αναμετρήσεις, είναι κεντρική και στις οικονομικές και κοινωνικές επιλογές. Η ήδη τρέχουσα οικονομική κρίση και οι προοπτικές ραγδαίας επιδείνωσής της, μόλις 15 χρόνια μετά το κραχ του 2007-08, δείχνουν ότι η νεοφιλελεύθερη στρατηγική που επί 30 χρόνια υιοθετήθηκε από τους καπιταλιστές διεθνώς, έχει φτάσει σε ιστορικό όριο. Όμως οι υπαρκτές κυρίαρχες τάξεις, όπως και το διαθέσιμο πολιτικό προσωπικό στην υπηρεσία τους, είναι δυνάμεις ζυμωμένες με τον νεοφιλελευθερισμό, δεν «γνώρίζουν», δεν συζητούν, δεν διαπραγματεύονται καμιά άλλη οικονομική στρατηγική. Μέσα σε αυτόν το βάλτο «πέφτουν κορμιά» και ο κατακερματισμός γίνεται σύνηθες φαινόμενο. Το καλύτερο παράδειγμα είναι η ΕΕ: Ο γαλλογερμανικός άξονας, ο άλλοτε κινητήρας της «ευρωπαϊκής ενοποίησης», έχει εμφανώς κολλήσει μπροστά στις δοκιμασίες της ενεργειακής κρίσης και της αντιμετώπισης του πληθωρισμού. Την ώρα που η Δύση συσπειρώνεται για να επιβάλει τις θελήσεις της σχετικά με την ουκρανική κρίση, την ώρα που ο Μακρόν υπερβάλλει σε ευρωατλαντισμό, η Γερμανία πούλησε το 25% του λιμανιού του Αμβούργου στην κινεζική Cosco και ο Σολτς επισκέπτεται το Πεκίνο, επικεφαλής μιας κουστωδίας Γερμανών επιχειρηματιών, με στόχο να απογειώσουν τις γερμανο-κινεζικές εμπορικές σχέσεις.

Μέσα σε αυτό το γενικά επικίνδυνο περιβάλλον, η κυβέρνηση Μητσοτάκη στέκεται στο ακραία τυχοδιωκτικό σημείο, ακολουθώντας κατά πόδας το αμερικανο-γαλλικό «κέντρο».

Εμπλοκή στο ουκρανικό

Η κυβέρνηση της ΝΔ, από την πρώτη στιγμή της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, επέλεξε την (κατά δύναμη) πιο ενεργή εμπλοκή, προσπαθώντας να αναδειχθεί ως το πιο πειθαρχημένο στήριγμα του ΝΑΤΟ στην περιοχή.

Η αμερικανοατοϊκή βάση στην Αλεξανδρούπολη έχει αποκτήσει στρατηγική σημασία, δίνοντας χερσαία πρόσβαση στις δυνάμεις του ΝΑΤΟ προς τη Μαύρη Θάλασσα. Η Σούδα είναι πλέον η κορυφαία ναυτική βάση των ΗΠΑ στη Μεσόγειο. Το Στεφανοβίκι της Μαγνησίας έχει γίνει το ορμητήριο των επιθετικών ελικοπτερίων του ΝΑΤΟ και το κέντρο «μοσκήσεων» μεγάλης εμπέλειας στα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο.

Το είδος των όπλων που έχουν αναπτυχθεί σε αυτές τις βάσεις παραμένει επτασφράγιστο μυστικό. Ειδικός λόγος πρέπει να γίνει για τις εγκαταστάσεις στον Αραξο, όπου (κατά τα φιλομilitarιστικά sites) δεν πρέπει να αποκλείεται η πιθανότητα αποθήκευσης «τακτικών» πυρηνικών όπλων. Κατά το ρεπορτάζ του «Ριζοσπάστη», θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη (κατ' ελάχιστο) η «ετοιμότητα» των εγκαταστάσεων να υποδεχθούν άμεσα τα λεγόμενα «μικρά» πυρηνικά, εάν (ή όταν) η νατοϊκή ηγεσία αποφασίσει να τα μεταφέρει στην περιοχή.

Αυτή η πολιτική ενίσχυσης και αναβάθμισης των αμερικανοατοϊκών βάσεων είναι άμεσα συνδεδεμένη με τα βασικά χαρακτηριστικά του εξοπλιστικού προγράμματος των ντόπιων ενόπλων δυνάμεων. Τα F-16 Viper, τα Rafal, οι Μπελχάρα και κυρίως τα F-35 είναι επιθετικά όπλα, μεγάλης ακτίνας δράσης και μεγαλύτερης καταστρεπτικής δύναμης. Τα πυραυλικά συστήματα και οι δυνατότητες ηλεκτρονικού πολέμου που τα συνοδεύουν, αποκτούν νόημα μόνο για ένα στρατό που είναι οργανικά συνδεδεμένος με το υπερσύγχρονο αμερικανοατοϊκό πλέγμα καθο-

δήγησης και αξιοποίησης αυτών των προσόντων τους. Η προθυμία του Μητσοτάκη να χρηματοδοτήσει (πετσόκοβοντας μισθούς, συντάξεις και κοινωνικές δαπάνες) ένα τέτοιο πανάκριβο εξοπλιστικό/επιθετικό πρόγραμμα, έχει εκτιμηθεί ιδιαίτερα από τους Αμερικανούς και Γάλλους ομολόγους του.

Αν αυτές ήταν οι μεγάλες και ουσιαστικές «κινήσεις» υποστήριξης προς τον ευρωατλαντισμό, η αποστολή ελληνικών όπλων προς την Ουκρανία είχε κυρίως συμβολικό/πολιτικό νόημα. Η ελληνική κυβέρνηση έστειλε πριν μήνες στον ουκρανικό στρατό κάποιες παρτίδες παλιών ατομικών όπλων (Καλάσνικοφ) που είχε στις αποθήκες και, πρόσφατα, έναν αριθμό τεθωρακισμένων ρωσικής κατασκευής της δεκαετίας του 1970, που βρίσκονταν αναπτυγμένα στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου. Τα ρωσικά τανκς θα αντικατασταθούν σταδιακά από πιο γρήγορα, πιο ισχυρά και με μεγαλύτερες δυνατότητες συντονισμού με τα υπόλοιπα τεθωρακισμένα του στρατού, γερμανικά τανκς, που πρόκειται να αναπτυχθούν στον Έβρο. Πέρα από τη συμβολική/πολιτική αξιοποίηση της αποστολής ελληνικών όπλων στην Ουκρανία, η κυβέρνηση αξιοποιεί την ευκαιρία για εκσυγχρονισμό-ανανέωση του πολεμικού δυναμικού και για μεγαλύτερη ευθυγράμμιση του με το πραγματικό, εν ισχύει, «πολεμικό δόγμα».

Γιατί είναι κοινό μυστικό ότι οι χειρισμοί του Μητσοτάκη στην ουκρανική κρίση, η απόλυτα φιλονατοϊκή πολιτική του, «υπακούουν» ταυτόχρονα στις σκοπιμότητες του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

Ελληνοτουρκικά

Ο ΣΥΡΙΖΑ κατηγορήσε τον Μητσοτάκη ότι αποσύροντας τα ρωσικά τανκς από τα νησιά, εμμέσως υποχωρεί στην τουρκική πίεση και αποδέχεται την τάση αποστρατιωτικοποίησης των νησιών. Πρόκειται για μια κριτική εκτός τόπου και χρόνου, πέρα για πέρα δημαγωγική. Όποιος παρακολουθεί έστω και επιφανειακά τη «συζήτηση» μεταξύ φιλομilitarιστικών κύκλων, γνωρίζει ότι σε περίπτωση «θερμού επεισοδίου» σε κάποιο από τα νησιά, η απάντηση από την πλευρά του ελληνικού κράτους θα είναι «ισοδύναμο πλήγμα» στον Έβρο. Ο Μητσοτάκης, μεταφέροντας τα πιο σύγχρονα γερμανικά τανκς στον Έβρο, ενισχύει αυτό το πολεμοχαρές «πρόγραμμα».

Ταυτόχρονα, η στρατιωτικοποίηση των νησιών δεν στηρίζεται πλέον στην απαρχαιωμένη ανάπτυξη αντι-αποβατικών όπλων, κανονιών και τεθωρακισμένων, αλλά στα σύγχρονα οπλικά συστήματα που έχουν μετατρέψει τα νησιά σε αβύθιστες πλατφόρμες «πυραυλοκεντρικού» πολέμου, που δεν εγγυώνται μόνο τον έλεγχο στις θάλασσες και στον αέρα, αλλά και απειλούν σε μεγάλο βάθος τις απέναντι ηπειρωτικές ακτές. Αυτή η πραγματικότητα έχει στρέψει πολλούς διανοούμενους του «εθνικού» χώρου (και μεταξύ τους διάφορους, τάχα, «αντι-ιμπεριαλιστές») προς τις πολεμοχαρείς προτάσεις του «προληπτικού πολεμικού πλήγματος». Γι' αυτό άλλωστε η Τουρκία, που επί χρόνια παρέμενε σιωπηλή για τα μεγάλα στρατιωτικά οχυρωματικά έργα στα νησιά, σήμερα έχει ανεβάσει στην πρώτη γραμμή το ζήτημα της στρατιωτικοποίησης, ειδικά στο Ανατολικό Αιγαίο.

(συνέχεια σελ.4)

Γενική Απεργία στις 9 Νοέμβρη Οι μάχες που την τροφοδοτούν και η ανάγκη της συνέχειας

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η ανάγκη μιας μαζικής Γενικής Απεργίας, όπως αυτή που προκηρύχθηκε για τις 9 Νοέμβρη δεν αποδεικνύεται μόνο από τις περιγραφές των ακραίων κι εντεινόμενων επιθέσεων που εξαπολύει η κυβέρνηση και το μεγάλο κεφάλαιο.

Οι αγώνες που ξεσπάνε σε διάφορους εργατικούς χώρους φανερώνουν τα τεράστια προβλήματα του κόσμου της δουλειάς και τις προσπάθειες αντίστασης και διεκδίκησης.

Η απεργία των γιατρών κι υγειονομικών στις 20/10 και οι κινητοποιήσεις σε νοσοκομεία που επισκέπτεται ο Πλεύρης με τα κυβερνητικά στελέχη της ιδιωτικοποίησης της υγείας, οι διεκδικήσεις για γιατρούς στο Παίδων και οι αντιστάσεις στα Κέντρα Υγείας για τη διάλυσή τους, η παναττική στάση εργασίας στις 31/10, αλλά και οι αντιδράσεις που προδιαγράφονται με τα συνεχιζόμενα επιθετικά νομοσχέδια της κυβέρνησης, με στόχο την καταστροφή της Δημόσιας Υγείας, μπορούν να μεταφέρουν τη διάθεση αγώνα των εργαζομένων στην υγεία, στις 9 Νοέμ-

βρη, μαζί με τους/τις υπόλοιπους-ες εργαζομένους που υποφέρουν από την ίδια κυβερνητική πολιτική.

Αντίστοιχα, ο αγώνας στα επιμέρους σωματεία, αλλά και συνολικά στο λιμάνι του Πειραιά, όπως ενδεικτικά εκφράστηκε στις 25/10, με τη μαζική απεργιακή συγκέντρωση και τις δράσεις σε διάφορα σημεία του Πειραιά, δείχνει τις δυνατότητες για κοινή απεργιακή δράση στη Γενική Απεργία.

Σε κορύφωση βρίσκεται η αντίσταση των εκπαιδευτικών στις ηλεκτρονικές εκλογές για υπηρεσιακά συμβούλια, με απανωτές συνελεύσεις και μάλιστα, κόντρα στις συνδικαλιστικές δυνάμεις των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) που αποφάσισαν να συμμετέχουν φέτος, διασπώντας το κοινό μέτωπο ενάντια στην ακραία πολιτική της Κεραμέως στο σύνολο της εκπαίδευσης. Η συσπείρωση πολλών ΕΛΜΕ στην πρόταση αποχής των δυνάμεων που αντιδρούν (ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ-ΠΑΜΕ) δείχνει ότι ο δρόμος του αγώνα έχει πολλές δυνατότητες και αξίζει να το παλεύουμε όλες κι όλοι μαζί.

Η στάση των συνδικαλιστικών παρατάξεων στις ηλεκτρονικές εκλογές για υπηρεσιακά συμβούλια διαπερνά όλο

το εργατικό κίνημα, με διφορούμενη αντιμετώπιση διαφόρων δυνάμεων, ανάλογα με το χώρο, κάτι που δεν βοηθάει καθόλου το σύνολο της εργαζομένης κοινωνίας κι αυτό θα έπρεπε και θα περιμέναμε να απασχολεί ιδιαίτερα τις ταξικές δυνάμεις, όπως το ΠΑΜΕ, καθώς από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν περιμένουμε μεγάλη ευαισθησία.

Η υφαρπαγή του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων (ΜΤΠΥ), με την τεράστια κινητή κι ακίνητη περιουσία που αποκτήθηκε αποκλειστικά από τις εισφορές των Δ.Υ., από την κυβέρνηση του μεγάλου πλιάτσικου, προκαλεί κινητοποιήσεις όχι μόνο των ίδιων των εργαζομένων στο ΜΤΠΥ και στα Ταμεία, αλλά και ολόκληρο τον κόσμο του Δημοσίου, αφού πρόκειται για πραγματική και κολοσσιαία κλοπή εργατικών εισφορών!

Οι μάχες για ΣΣΕ σε πολλούς χώρους δουλειάς (πχ στο Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών-ΣΜΤ) αποτελούν αντικείμενο μαζικών εργατικών συνελεύσεων και το στοίχημα είναι, αυτές οι διεκδικήσεις να ενωθούν με τις υπόλοιπες και με τον υπόλοιπο εργαζόμενο κόσμο, στις

9/11 και να μη μείνουν απομονωμένες, ανάλογα με τα μερικά σχέδια της κάθε συνδικαλιστικής παράταξης ανά χώρο.

Άλλες, σημαντικές για τη ζωή των εργαζομένων, διεκδικήσεις, για μέτρα υγιεινής κι ασφάλειας σε επικίνδυνους χώρους εργασίας, για αναπροσαρμογή των αποζημιώσεων μετακίνησης για λόγους δουλειάς, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις τομέων κι αντικειμένων, για διασφάλιση των θέσεων εργασίας και μονιμοποιήσεις, τροφοδοτούν την οργή και τη διάθεση αγώνα, δίνοντας βάσιμες υποσχέσεις για τη μαζικοποίηση της 9 Νοέμβρη.

Και η ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ συνεχίζει έναν επίμονο αγώνα, έχοντας τη συμπαράσταση όλης της εργατικής τάξης, παρά τον καθολικό αποκλεισμό της από τις ειδήσεις των συστημικών ΜΜΕ.

Η Γενική Απεργία, με την έγκαιρη προκήρυξή της (καθόλου συνηθισμένη πρακτική τα τελευταία χρόνια), έδωσε τα περιθώρια για μαζικοποίηση, για εκτεταμένη επαναφορά κινηματικών διαδικασιών προετοιμασίας (συνελεύσεις σωματείων, περιοδείες σε χώρους, εξορμήσεις σε γειτονιές, συσκέψεις, εκδηλώσεις), για κινητοποιήσεις σε χώ-

**Ο πολεμικός κίνδυνος απλώνεται
θα μείνουμε θεατές;**

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΠΕΜΠΤΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΗ, 7.00μμ
ΑΓΑΛΜΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

- ΗΠΑ - ΝΑΤΟ ΚΑΙ ΡΩΣΙΑ, ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ
- ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ- ΑΠΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΑΤΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
- ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟ
- ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ: ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ
- ΚΑΤΩ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ
- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ - ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ, ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΙΣΤΕΡΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ- ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ

Ο Μητσοτάκης, ο πόλεμος

(συνέχεια από σελ.3)

Αξίζει να θυμόμαστε ότι ο πόλεμος είναι καταστροφή και όχι λόγια. Το πρόγραμμα του τουρκικού πυραύλου Ταϊφούν, υποδεικνύει ότι αντίστοιχα καταστρεπτικά όπλα αναπτύσσουν και οι απέναντι, και ότι αν τα κράτη υποκύψουν στον πειρασμό της χρήσης των όπλων, τότε η καταστροφή θα αφορά και τις δυο όχθες του Αιγαίου.

Μεγαλύτερη συνείδηση για αυτόν τον κίνδυνο μοιάζει να έχουν οι επαγγελματίες «άνθρωποι του κράτους», και κυρίως οι έμπειροι διαπραγματευτές του ελληνικού κράτους στους διεθνείς θεσμούς. Πρόσφατα, ο πρέσβης (και πρώην διοικητής της ΕΥΠ), Π. Αποστολίδης, επικεφαλής της ελληνικής αντιπροσωπείας στις διερευνητικές επαφές, υπενθύμισε ότι χωρίς συνεννόηση με την Τουρκία δεν είναι δυνατόν να υπάρξει καθορισμός των «ζωνών» στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο, με «πρακτικό και έννομο αποτέλεσμα». Ο πρώην πρέσβης και σύμβουλος του υπ. Εξ., καθηγητής Π. Κ. Ιωακειμίδης, αφού

σημείωσε ότι στην τουρκική κοινή γνώμη εμπεδώνεται η εκτίμηση ότι «η Ελλάδα απειλεί την Τουρκία και ετοιμάζει πόλεμο εναντίον της... ως όργανο δυνάμεων όπως οι ΗΠΑ, η Γαλλία κ.ά...», πρότεινε «να ακυρωθεί ως σενάριο ο «αδιανόητος πόλεμος»... και να αναβιώσει το πνεύμα του 1930...» (σσ: της εποχής του Συμφώνου Φιλίας των Βενιζέλου-Ατατούρκ).

Στην πραγματική πολιτική του Μητσοτάκη δεν υπάρχει ένδειξη χαλάρωσης της φιλο-ιμπεριαλιστικής, εξοπλιστικής και τελικά φιλοπόλεμης πολιτικής. Το γεγονός ότι και οι δύο χώρες μπαίνουν σε προεκλογική περίοδο αυξάνει τους κινδύνους «ατυχήματος» εκδημαγωγικής παρεκτροπής. Και οι κίνδυνοι αυξάνουν περισσότερο λόγω της «επιτροπείας» των Μεγάλων Δυνάμεων. Οι ΗΠΑ δεν έκρυψαν ποτέ τη φιλοδοξία να επαναφέρουν την Τουρκία (υπό ή χωρίς τον Ερντογάν) σε πιο άμεσο νατοϊκό έλεγχο. Και στην ιστορία έχουν αποδείξει ότι, προκειμένου να πετύχουν ανάλογους στόχους, δεν έχουν διστάσει μπροστά σε προβοκάτσιες που το κόστος τους πληρώνουν τελικά οι λαοί.

ρους, για συζητήσεις με περισσότερο κόσμο, για διατύπωση αιτημάτων.

Ο κόσμος της δουλειάς, μετά από απανωτές κρίσεις (μνημόνια, πανδημία, πληθωρισμός κι ενεργειακή φτώχεια) έχει την ευκαιρία να οργανώσει τη δική του μαζική παρέμβαση στις πολιτικές εξελίξεις, ενάντια στην κλιμακούμενη αντιλαϊκή επίθεση που δεχόμαστε με σφοδρότητα και ωμότητα, σε απανωτά κύματα.

Η μαζικότητα των συγκεντρώσεων και η συμμετοχή στην απεργία μπορούν να βάλουν τη σφραγίδα της επιστροφής της εργατικής τάξης στο προσκήνιο, αυτό που φοβάται περισσότερο το σύστημα και να καλλιεργήσουν το κλίμα συνέχειας ανά χώρο και κλάδο.

Η Γενική Απεργία είναι γνωστή σε κάθε εργαζόμενο και το κλίμα μοιάζει να είναι υπέρ της μαζικοποίησης.

Στην κρίσιμη φάση που βρισκόμαστε και στην ανάγκη επιβίωσης, πλέον, της εργατικής τάξης, το βασικό σχέδιο κάθε ταξικής κι αριστερής συνδικαλιστικής/εργατικής δύναμης θα έπρεπε να είναι ενιαίο σε όλους τους χώρους και να εστιάζει στην επιτυχία της 9 Νοέμβρη, εντάσσοντας τα επιμέρους αιτήματα της συνολικής πάλης. Αυτό είναι, ή θα έπρεπε να είναι, το κύριο καθήκον των δυνάμεων που θέλουν να αυξήσουν τις πιθανότητες για τη νίκη των εργαζομένων.

ΝΑ ΠΑΓΩΣΟΥΝ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ ΟΧΙ ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ
ΠΛΑΦΟΝ ΣΕ ΡΕΥΜΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΑ ΑΓΑΘΑ
ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

ΜΑΧΗ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΤΑΞΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
nea-ergatiki-kinisi.gr

Μια μαζική 9 Νοέμβρη συμφέρει την τάξη μας και γι' αυτό, αξίζει να εξαντληθεί όλη μας η δυναμική!

Εύστοχη η αναφορά στην ανακοίνωση της Ανεξάρτητης Ενωτικής Ταξικής Κίνησης ΜΑΧΗ: «Σήμερα κάθε μικρός ή μεγάλος αγώνας μετράει. Κάθε ένας και καθεμία από εμάς που θα βρεθεί στο δρόμο στις 9/11 αντί να πάει στην δουλειά του/της, είναι μία πράξη αντίστασης απέναντι σε μια καθημερινότητα που μας πνίγει. Ας κάνουμε το πρώτο βήμα όλοι και όλες μαζί.»

ν.μ. γύρω από τα νησιά...), διαπραγματεύσεων που καθοδήγησαν οι κυβερνήσεις της Δεξιάς και του ΠΑΣΟΚ χωρίς ως τα τώρα φανερά αποτελέσματα.

Το ΚΚΕ κρατά ποιοτικά ανώτερη στάση, στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως η διαλεκτική των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» το ωθεί να υποβαθμίζει την αναγκαία σύνδεση της αντι-ιμπεριαλιστικής γραμμής με μια ξεκάθαρη αντιεξοπλιστική-αντιπολεμική γραμμή.

Αν δεν σταματήσουμε τους εξοπλισμούς δεν θα είναι εφικτό να απαντήσουμε ικανοποιητικά στις εργατικές/κοινωνικές ανάγκες. Το κόστος των όπλων επί Μητσοτάκη ξεπερνά ήδη το κόστος ενός μνημονίου και αν συνυπολογίσουμε τις «κρυφές» δαπάνες, το ξεπερνά κατά πολύ.

Αν δεν σταματήσουμε τώρα κάθε φιλοπόλεμη φωνή, με όποιο πρόσχημα, αν δεν κάνουμε το «δόγμα του πολέμου» πραγματικά αδιανόητο, τότε μια μείζων καταστροφή θα συνεχίζει να απειλεί τους λαούς και στις δύο όχθες του Αιγαίου.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΑΤΣΗΔΕΣ...

Δικηγόρος με εισπρακτική εταιρεία, «κοράκι» του Σάλα στην Τράπεζα Πειραιώς, εκλεκτές σχέσεις με ισχυρά επιχειρηματικά κέντρα και την οικογένεια Μητσοτάκη, «μακεδονομάχος» και ρατσιστής. Με όλα αυτά τα «εφόδια» ο Α. Πάτσης, βρέθηκε βουλευτής της ΝΔ στη μονοεδρική των Γρεβενών το 2019. Οι πρόσφατες αποκαλύψεις (πολλά από αυτά είχαν έρθει στο φως της δημοσιότητας από το 2020) έδειξαν ότι ο Α. Πάτσης, κάτοχος off-shore αν και βουλευτής, αγόρασε μέσω ξένων εταιρειών ειδικού σκοπού κόκκινα δάνεια 63 εκατ. ευρώ στην τιμή των 4,3 εκατ. ευρώ. Εισέπραξε επίσης με απευθείας αναθέσεις σε δύο χρόνια από τα ΕΛΤΑ πάνω από 1 εκατ. ευρώ για νομικές συμβουλές, πρόκληση που προκάλεσε την παραίτηση του διευθύνοντα συμβούλου τους Γιώργου Κωνσταντόπουλου, αλλά όχι του Κυριάκου Πιερρακάκη, παρά την άμεση εμπλοκή του υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης. Πέρα από το γεγονός ότι όλοι μέσα στη ΝΔ γνώριζαν για τις παρανομίες αυτές, η περίπτωση Πάτσης είναι μόνο μια «στιγμή» από το εκτενές πλιάτσικο στη λαϊκή κατοικία και περιουσία, που αποφέρει τεράστια ποσά στα αρπακτικά της αγοράς. Το τελευταίο από τα πολλά «μπουμπούκια» διεφθαρμένων πολιτικάντηδων και επιχειρηματιών που «ποτίζονται» στην αυλή των «αρίστων». Όταν τα νοικοκυριά κάνουν αιματηρές περικοπές εξαιτίας της ακρίβειας και οι τράπεζες ξεσπιτώνουν για χρέη λίγων ευρώ, η κυβέρνηση συνεχίζει την πολιτική κοινωνικής λεηλασίας και το διαμοιρασμό δημόσιου χρήματος στα δικά της παιδιά.

...ΚΑΙ ΚΟΡΙΟΙ

Παρά τις προσπάθειες του Μαξίμου να ξεχαστεί η υπόθεση των υποκλοπών, το χτύπημα αυτή τη φορά ήρθε από τις φιλοκυβερνητικές εφημερίδες «Τα Νέα» και «Το Βήμα». Στα έντυπα του Βαγγέλη Μαρινάκη, το τελευταίο Σαββατοκύριακο, φιλοξενήθηκαν εκτενή ρεπορτάζ που παρουσιάζουν τον μέχρι πρότινος στενότερο συνεργάτη και ανιψιό του πρωθυπουργού, Γρηγόρη Δημητριάδη, να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο στην εισαγωγή του παράνομου λογισμικού Predator στην Ελλάδα και στις παρακολουθήσεις δημοσιογράφων, επιχειρηματιών και πολιτικών προσώπων, ανάμεσα τους και τρεις υπουργοί της κυβέρνησης Μητσοτάκη! Μεταξύ

των τριών «φωτογραφίζεται» ο Μιχ. Χρυσοχοϊδης, αγαπημένο παιδί της Πρεσβείας και υποψήφιος με τη ΝΔ στις επερχόμενες εκλογές, για να μην ξεχνιόμαστε... που όμως διατηρεί κάκιστες σχέσεις με τον Δημητριάδη. Την ίδια ώρα, η ισραηλινή εταιρεία Intellexa, που εμπορεύεται το Predator στην Ελλάδα, προς το παρόν παραμένει ανέλεγκτη, έξι μήνες μετά την αποκάλυψη του σκανδάλου. Πολύτιμος χρόνος για να καλύψει τα ίχνη της και να παραμείνει στη χώρα, ερχόμενη σε συμφωνία με την κυβέρνηση, όπως αποκάλυψε το «Inside Story». Είναι βέβαιο ότι ο «βούρκος» των παρακολουθήσεων έχει ακόμα να δώσει πολλά στοιχεία για τις αντιδημοκρατικές πρακτικές του Μαξίμου. Από τη μια οι Πάτσηδες και οι «κοριοί», από την άλλη η κοινωνική δυσάρεσκεια, «βγάζουν ζόρια» για το Μητσοτάκη και αναπόφευκτα θα υπάρξουν και πολιτικές συνέπειες.

ΑΣΦΑΙΡΑ ΠΥΡΑ

Όπως είναι φυσικό, τα σκάνδαλα της κυβέρνησης και η αντιλαϊκή πολιτική της, φαντάζουν προνομιακό πεδίο για αντιπολιτευτική κριτική από τον ΣΥΡΙΖΑ. Μόνο που αυτή γίνεται πάντα στο πλαίσιο της καθεστωτικής υπευθυνότητας και είναι εξ αρχής υπονομευμένη από τα έργα και τις ημέρες της κυβερνητικής θητείας ΣΥΡΙΖΑ. «Με την τρόικα πάνω από το κεφάλι μας είχαμε προστασία της πρώτης κατοικίας και τώρα χωρίς τρόικα μοιράζουν τα κόκκινα δάνεια της μεσαίας τάξης στους Πάτσηδες για πλειστηριασμούς», δήλωσε πρόσφατα σε τηλεοπτική του συνέντευξη ο Αλ. Τσίπρας. Ξέχασε βέβαια ότι η κυβέρνησή του θεσμοθέτησε τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς, το ιδιώνυμο για όσους αγωνίζονταν κατά των εξώσεων και τη δυνατότητα πώλησης των κόκκινων δανείων σε funds. Για να μην μιλήσουμε για το χρηματιστήριο ενέργειας, με το οποίο θα ήταν «ωφελημένοι οι καταναλωτές», όπως υποσχόταν ο Γ. Σταθάκης το 2017 και σήμερα αποτελεί τον βασικό παράγοντα για τους λογαριασμούς-«ηλεκτροσόκ». Σωστή φαντάζει και η επιμονή στο θέμα των παρακολουθήσεων, μόνο που οι δεξιοί έχουν έτοιμη την απάντηση συμψηφισμού: «και εσείς τα ίδια δεν κάνατε με τον σύντροφο Πιτσιόρλα»; Με άλλα λόγια, εδώ και καιρό φαίνεται ότι ρίχνουν «άσφαιρα πυρά» εκεί στην Κουμουνδούρου.

και η Αριστερά

Ο ΣΥΡΙΖΑ και η Αριστερά

Ο ΣΥΡΙΖΑ αντιμετωπίζει αυτά τα θέματα με επικίνδυνη δημαγωγική ελαφρότητα. Οι κριτικές περί αποστρατιωτικοποίησης των νησιών, απέναντι σε μια κυβέρνηση που αγοράζει όπλα με τη σέσουλα, είναι για τα πανηγύρια. Η πρόταση για άμεση (και μονομερή!) επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ. στην Κρήτη, είναι απολύτως ανεύθυνη και παίζει επικινδύνως με το «θερμό επεισόδιο». Δεν επικοινωνεί με τις εξελίξεις στην περιοχή, όπου οι «ζώνες» καθορίζονται με μακρότατες και περίπλοκες διαπραγματεύσεις (πχ ελληνοϊταλική, ελληνοαιγυπτιακή συμφωνία, πιο πρόσφατα Ισραήλ-Λίβανος κ.ο.κ.). Δεν επικοινωνεί ούτε καν με την ιστορία των ελληνοτουρκικών διαπραγματεύσεων για τα χωρικά ύδατα (όπου το ελληνικό κράτος διεκδίκησε σε όλους τους «γύρους» μετά το 1974, την επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ. γύρω από τις ηπειρωτικές ακτές του, αποδεχόμενο τον περιορισμό των 6

Οι ανταγωνισμοί των ισχυρών την ενεργειακή φτώχεια

Του Σπύρου Αντωνίου

Στη σκιά της ενεργειακής κρίσης οξύνονται οι ανταγωνισμοί μεταξύ των ισχυρών καπιταλισμών εντός και εκτός ΕΕ, με τους ευρωπαϊκούς λαούς να συνεχίζουν να βουλιάζουν στην ενεργειακή φτώχεια, τη στιγμή που η ακρίβεια λεηλατεί διαρκώς το εργατικό-λαϊκό εισόδημα.

Ο «οδικός χάρτης» στον οποίο κατέληξαν οι ευρωπαίοι ηγέτες στη σύνοδο κορυφής της 21ης Οκτωβρίου είναι σχεδόν βέβαιο ότι απλά δίνει μια κατεύθυνση και απέχει αρκετά από το να θεωρηθεί «κοινός τόπος» των κρατών μελών της ΕΕ. Αυτό επιβεβαιώθηκε και στην σύνοδο των υπουργών Ενέργειας στο Λουξεμβούργο λίγες μέρες αργότερα, που παρέπεμψαν τις όποιες αποφάσεις σε (ακόμα ένα) έκτακτο συμβούλιο υπ. Ενέργειας στις 24 Νοεμβρίου.

Κοινές αγορές φυσικού αερίου, πλαφόν στο χρηματιστήριο ενέργειας που λειτουργεί στην Ολλανδία (ΤΤΦ) και το ιβηρικό μοντέλο (πλαφόν στην τιμή του φυσικού αερίου που προορίζεται για την ηλεκτροπαραγωγή) τέθηκαν στο μικροσκόπιο των συνομιλιών μεταξύ των πολιτικών επιτελείων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Ο μηχανισμός των κοινών αγορών φυσικού αερίου, με το 15% των αποθεμάτων φυσικού αερίου να είναι υποχρεωτικά από την κοινή αγορά, φαίνεται να συγκεντρώνει την απαραίτητη πλειοψηφία.

Οι δυσκολίες στην κατάληξη των πολύμηνων διαπραγματεύσεων, απηχούν και τις διαφορετικές απόψεις και αντιθέσεις εντός ΕΕ, με γνώμονα πάντα τις «εθνικές προτεραιότητες» κάθε κράτους μέλους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η σκληρή κριτική που δέχεται η Γερμανία για «έλλειψη αλληλεγγύης», με αφορμή τα 200 δισ. ευρώ που δαπανά για να θωρακίσει την δική της οικονομία, τη στιγμή που τα όποια μέτρα στήριξης για όλες τις υπόλοιπες χώρες, αν και εφόσον εγκριθούν, θα είναι μόλις 40 δισ. ευρώ.

Διαφωνίες...

Ο περίφημος γαλλογερμανικός άξονας, που εδώ και δεκαετίες αποτελεί την «ατομική μηχανή» που οδηγεί την ΕΕ, έχει κλονιστεί σοβαρά. Η ενεργειακή κρίση, οι σχέσεις με τη Ρωσία και την Κίνα και ο ανταγωνισμός τους με τις ΗΠΑ, τα σχέδια για την ευρωπαϊκή πολεμική συνεργασία στο φόντο του πολέμου στην Ουκρανία, τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν για την αντιμετώπιση της επερχόμενης

μενης ύφεσης που προεξοφλούν όλα τα αστικά επιτελεία, εντείνουν τις κόντρες εντός της συμμαχίας και ανατρέπουν τις βεβαιότητες ενός προηγούμενου χρονικού διαστήματος. Η διαφωνία μεταξύ των δύο κυβερνήσεων ήταν επίσης ορατή στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ την περασμένη εβδομάδα στις Βρυξέλλες, που εξελίχθηκε σε γαλλογερμανικό «καβγά» για το πλαφόν στο πετρέλαιο και το αέριο.

Ενδεικτική του κακού κλίματος μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας είναι και η συμφωνία που υπέγραψαν την περασμένη βδομάδα Γαλλία, Πορτογαλία και Ισπανία για τη δημιουργία υποθαλάσσιου αγωγού. Ο αγωγός θα μεταφέρει φυσικό αέριο και «πράσινο» υδρογόνο, παραμερίζοντας τα γερμανικά σχέδια για «αναβίωση» του αγωγού «MidCat», για τη διοχέτευση LNG στη Γερμανία μέσω Γαλλίας. Την απομάκρυνση της Γερμανίας από τη στενή συνεργασία με τη Γαλλία, αναγνώρισε άλλωστε προ ημερών και ο Μακρόν, ο οποίος δήλωσε ότι «η Γερμανία βρίσκεται σε μια εποχή αλλαγής μοντέλου, ο αποσταθεροποιητικός χαρακτήρας του οποίου δεν πρέπει να υποτιμάται».

Τα προβλήματα στις σχέσεις μεταξύ των ισχυρών παικτών της ηπείρου, φάνηκαν ανοιχτά και στην πρόσφατη συνάντηση Σολτς-Μακρόν, όπου πίσω από τις κλειστές πόρτες ξεδιπλώθηκαν όλες οι διαφωνίες, κάτι που επιβεβαιώθηκε και από την απουσία δηλώσεων πριν και μετά τη συνάντηση. Μάλιστα, αναγκάστηκαν να αναβάλουν για τον ερχόμενο Γενάρη το κοινό υπουργικό συμβούλιο

των δύο χωρών που υποτίθεται πως θα πραγματοποιούνταν στη Γαλλία τέλος Οκτώβρη, καθώς οι δύο πλευρές χρειάζονται περισσότερο χρόνο για να λύσουν «κάποια διμερή ζητήματα», σύμφωνα με την επίσημη ανακοίνωση της αναβολής.

...και μια συμφωνία

Σολτς και Μακρόν μπορεί να διαφωνούν σε πολλά πράγματα, όπως επισημαίνει η επιθεώρηση Politico, ωστόσο συμφωνούν στην υιοθέτηση κοινής γραμμής στο πλαίσιο της ΕΕ για να αντιμετωπίσουν τον αθέμιτο ανταγωνισμό από τις ΗΠΑ, ακόμη και με την επιβολή εμπορικών αντιποίνων.

Οι τιμές πώλησης του αμερικανικού LNG στους ευρωπαίους και οι αμερικανικές κρατικές επιδοτήσεις σε ανταγωνιστικές βιομηχανίες, όπως αυτές των αυτοκινήτων και των ηλεκτρικών μπαταριών, προκαλούν αντιδράσεις στη Γερμανία, με τον Σολτς να ζητάει επαναδιαπραγμάτευση με τη Νορβηγία, τις ΗΠΑ και άλλες προμηθεύτριες χώρες για το πώς θα μειωθεί η υψηλή τιμή του αερίου. Ο Μακρόν, για να μην μείνει πίσω, κατηγορήσε τις ΗΠΑ για «διπλά πρότυπα», επειδή «το αμερικανικό φυσικό αέριο είναι 3-4 φορές φθηνότερο στην εγχώρια αγορά από την τιμή [του LNG] στην οποία το παρέχουν στους Ευρωπαίους».

Η Ευρώπη είναι μία από τις σημαντικότερες αγορές για το εν λόγω φυσικό αέριο, αλλά δεν είναι οι εξαγωγείς υδροποιημένου φυσικού αερίου των ΗΠΑ ή οι αμερικανοί παραγωγοί φυσικού αερίου που «τσεπώνουν» την μεγάλη διαφορά από την αρχική τιμή. Είναι οι

εταιρείες «μεσάζοντες» που αγοράζουν φυσικό αέριο ή LNG στις ΗΠΑ και πω-

Τα μέτρα που βρίσκονται στο τραπέζι αποτελούν άτολμες παρεμβάσεις στο πάρτι κερδοφορίας που έχει στήσει ο ενεργειακός κλάδος, πριν ακόμα και από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, με την «απελευθέρωση» της αγοράς ενέργειας και τη μετατροπή ενός χρηματιστηριακού προϊόν

λούν LNG στην Ευρώπη που εισπράττουν τα κέρδη. Η ειρωνεία στις φωνές δι-αμαρτυρίας Γαλλίας και Γερμανίας είναι ότι πολλές από αυτές τις εταιρείες είναι ευρωπαϊκές...

Έχοντας ήδη φτάσει στα μέσα του φθινοπώρου, με το βαρύ κρύο να είναι προ των πυλών, οι κρατούντες σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι φανερό ότι δεν έχουν κάποιο σαφές σχέδιο για να διαχειριστούν την ενεργειακή κρίση, απόρροια των μεταξύ τους ανταγωνισμών και των γενικότερων αδιεξόδων διαχείρισης της πολύπλευρης συστημικής κρίσης.

Σε κάθε περίπτωση, τα μέτρα που βρί-

ΕΝΤΕΪΝΟΥΝ

σκονται στο τραπέζι αποτελούν άτολμες παρεμβάσεις στο πάρτι κερδοφορίας που έχει στήσει ο ενεργειακός κλάδος, πριν ακόμα και από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, με την «απελευθέρωση» της αγοράς ενέργειας και τη μετατροπή ενός κοινωνικού αγαθού σε χρηματιστηριακό προϊόν. Για αυτό το πάρτι καλούμαστε να διαλέξουμε ανάμεσα σε «φαγητό ή θέρμανση» και οδηγούν σε «νουθεσίες αναληγής» από τον Σόιμπλε, που μας καλεί να φοράμε δύο πουλόβερ μέσα στο σπίτι!

Ακρίβεια

Στην Ελλάδα (που αρκετές μέρες μέσα στο μήνα διατηρεί την ευρωπαϊκή πρω-

τιά στην χονδρική τιμή ρεύματος), το συνολικό πακέτο κρατικής στήριξης, για την αντιμετώπιση των πανάκριβων λογαριασμών ρεύματος και φυσικού αερίου για τον Νοέμβριο, θα ανέλθει στα 430 εκατ. ευρώ. Με τη γνωστή μέθοδο, που καταλήγει σε ενίσχυση των ταμείων των εταιρειών ενέργειας, που διαφορετικά δεν θα μπορούσαν να εισπράξουν τα εξωφρενικά ποσά που χρεώνουν.

Μαζί φυσικά με τις παραιτήσεις για μείωση της κατανάλωσης, μέσω περιορισμού στη χρήση ενεργοβόρων συσκευών από τις 18.00-21.00. Και όλα αυτά όταν συνεχίζονται να έρχονται στα νοικοκυριά λογαριασμοί χωρίς κα-

ταμετρήσεις, με υπέρογκες χρεώσεις «έναντι» και παρά το γεγονός ότι συνεχίστηκε και τον Σεπτέμβριο η τάση μείωσης στη ζήτηση ηλεκτρικής ενέργειας (-5,28%).

Την ίδια ώρα, ο επίσημος πληθωρισμός παραμένει στο 12%. Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, υπερτριπλασιάστηκε σε ένα χρόνο η τιμή του φυσικού αερίου (+332%), το πετρέλαιο θέρμανσης αυξήθηκε κατά 65% και το ηλεκτρικό ρεύμα κατά 30%. Αυξήσεις από 5-20% είχαμε και στα περισσότερα είδη διατροφής, με την κυβέρνηση να εμφανίζει ως λύση, τον εμπαιγμό με το «καλάθι του νοικοκυριού». Σε αυτό, με τρόπο που θα διευκολύνει τις συμπράξεις μεταξύ προμηθευτών και μεγάλων αλυσίδων, οι τιμές θα διαμορφώνονται ελεύθερα από τα ίδια τα σούπερ μάρκετ, τα οποία παρά τη μείωση της κατανάλωσης, διατηρούν μεγάλους τζίρους χάρη στις πληθωριστικές ανατιμήσεις (+4,9% το πρώτο εννεάμηνο του 2022, όπως αναφέρει η έκθεση της εταιρείας Nielsen IQ).

Οι δυσκολίες της κυρίαρχης τάξης, εντείνουν την επίθεση στον κόσμο μας, ώστε να πληρώσουμε και αυτή την κρίση. Η ενεργειακή φτώχεια, η πρόσβαση στη στέγαση και την σωστή διατροφή δεν αποτελούν κάποια πολυτέλεια, αλλά ζωτικές ανάγκες της κοινωνίας. Δεν είναι αναπόφευκτο να ζούμε χωρίς θέρμανση το χειμώνα ή χωρίς μισθό μετά τις 20 κάθε μήνα. Στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και παντού, απέναντι στο φόβο της αστάθειας και τη μοιρολατρία που καλλιεργούν οι «από πάνω», χρειάζεται άμεσα να αντιτάξουμε τον οργανωμένο αγώνα για ζωή με αξιοπρέπεια. Ένα εναλλακτικό σχέδιο που θα ξεκινάει από τα να «πληρώσουν οι πλούσιοι» και το «κανείς/μία χωρίς στέγη, φαγητό, θέρμανση» και θα φτάνει μέχρι τη σοσιαλιστική απελευθέρωση από τα δεινά του κέρδους, του πολέμου και της κλιματικής καταστροφής. Οι εργατικοί αγώνες που ξεσπούν πανευρωπαϊκά και οι μαζικές απεργίες, όπως αναμένεται να είναι και η 9 Νοέμβρη στην Ελλάδα, είναι η πιο ελπιδοφόρα «μέθοδος» για να βαδίσουμε σε αυτό το δρόμο.

Παγωμένοι μισθοί-Ζεστά κέρδη

Μπορεί οι μισθοί και οι συντάξεις να παραμένουν «παγωμένοι», με τους κεντρικούς τραπέζιτες να προκρίνουν διεθνώς την -αγαπημένη τους- λιτότητα για τους πολλούς (ως μέσο τιθάσευσης του πληθωρισμού, που όμως κυρίως οφείλεται στα αυξημένα περιθώρια κέρδους), αλλά τα κέρδη των αφεντικών καλά κρατούν. Χάρη βέβαια και στις προκλητικές παροχές των κυβερνήσεων στον κόσμο της επιχειρηματικότητας και της απροθυμίας ή αδυναμίας τους (μέσω των «νόμιμης» φοροαποφυγής) να τους φορολογήσουν.

Είναι χαρακτηριστικό ότι σύμφωνα με στοιχεία του Σεπτέμβρη η Ευρωζώνη έχει δώσει το 2,3% του ΑΕΠ της για μέτρα στήριξης των επιχειρήσεων της ενέργειας. Στην Ελλάδα, με τις διάφορες «επιδοτήσεις» στους λογαριασμούς που καταλήγουν στα ταμεία του καρτέλ της ενέργειας, αυτό το ποσοστό ανεβαίνει στο 5,5%.

Τα καθαρά κέρδη που κατέγραψαν οι 152 εισηγμένες στο ΧΑΑ το πρώτο εξάμηνο του τρέχοντος έτους έφτασαν τα 5,46 δισ. ευρώ. Σε σχέση με το πρώτο εξάμηνο του 2021 η αύξηση των καθαρών κερδών που καταγράφηκε έφτασε το 333,5%!

Ο χρηματοοικονομικός κλάδος πιστώνεται την μεγαλύτερη αύξηση κερδών, καθώς αυτά έφτασαν τα 3,18 δισ. ευρώ, έχοντας αυξηθεί κατά 89,5%. Η έκρηξη των κερδών οφείλεται κατά κύριο λόγο στις τράπεζες που από ζημιές 4,04 δισ. ευρώ το πρώτο εξάμηνο του 2021, κατέγραψαν κέρδη ύψους 2,3 δισ. ευρώ. Η διαμεσολάβηση των τραπεζών στα

κονουλία του Ιαμειου Ανακαμψης, το «ξεφόρτωμα» των ισολογισμών από «κόκκινα δάνεια» και κυρίως οι διαχρονικές φοροαπαλλαγές που απολαμβάνει ο τραπεζικός τομέας, συνέβαλαν στο καλό αποτέλεσμα.

Από τις ενεργειακές εταιρείες, που ακόμα περιμένουμε να φορολογηθούν σύμφωνα με τις κυβερνητικές εξαγγελίες, ξεχωρίζουν τα Ελληνικά Πετρέλαια, που τα 205 εκ. ευρώ καθαρά κέρδη το πρώτο εξάμηνο του 2021, έναν χρόνο μετά τα υπερτριπλασίασαν (+324%) για να φτάσουν τα 869 εκ. ευρώ. Ξεχωρίζει επίσης η Μότορ Όιλ του ομίλου Βαρδινογιάννη που από κέρδη ύψους 121 εκ. ευρώ το πρώτο εξάμηνο του 2021, έφτασε ένα χρόνο μετά στα 686 εκ. ευρώ, αύξηση κατά 468%! Από κοντά και η ΤΕΡΝΑ που μετέτρεψε ζημιές 65 εκ. ευρώ του πρώτου εξαμήνου του 2021, σε κέρδη ύψους 34 εκ. ευρώ. Αύξηση της τάξης του 116% στα καθαρά κέρδη μετά από δικαιώματα μειοψηφίας, που ανήλθαν σε 166 εκατ. ευρώ έναντι 77 εκατ. το α' εξάμηνο του 2021, κατέγραψε η Μυτιληναίος στο α' εξάμηνο του 2022.

Ειδικότερα, για τους 4 κύριους παρόχους ενέργειας, οι δουλειές ευημερούν:

Protergia, ο τομέας ηλεκτρικής ενέργειας και φυσικού αερίου της Μυτιληναίος ΑΕ είχε το α' εξάμηνο του 2022 κέρδη προ φόρων, τόκων και αποσβέσεων (EBITDA) στα 125 εκατομμύρια, αριθμός αυξημένος κατά 159% σε σχέση με τα 48 εκατομμύρια το αντίστοιχο διάστημα το 2021.

Elpedison, κοινοπραξία της «Ελληνικά Πετρέλαια» (συμφερόντων

λατση με μειοψηφική πλεον παρουσία του ελληνικού Δημοσίου) με την ιταλικών συμφερόντων Edison, τα EBITDA να ανέρχονται σε 94 εκατομμύρια ευρώ από 44 το 2020 και τα EBIT σε 71 εκατομμύρια από 16 εκατομμύρια, το 2020.

ΗΡΩΝ, ο όμιλος παραγωγής εμπορίας και προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας και φυσικού αερίου, που προέκυψε από την σύμπραξη της GDF SUEZ με την ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ (συμφερόντων Γιώργος Περιστερή), βάλει του πορίσματος της ΡΑΕ τον περασμένο Μάιο: μεταξύ Οκτωβρίου 2021- Μαρτίου 2022 εμφάνισε κέρδη προ φόρων της τάξης των 41,161 εκατ. ευρώ, έναντι 7,9 εκατ. ευρώ το 2020.

ΔΕΗ, το πάλαι ποτέ κρατικό μονοπώλιο στην παραγωγή και εμπορία ηλεκτρικής ενέργειας, ανακοίνωσε στις 6/9/2022 κύκλο εργασιών ενισχυμένο κατά 100,2%, στα 2 δισ., κέρδη προ φόρων και αποσβέσεων στα 429,3 εκατ. ευρώ (-9% σε σχέση με το α' εξάμηνο του 2021) και ζημιές 11,1 εκατ. ευρώ.

Εφοπλιστική υποκρισία

Η ΕΕ μπορεί να κάνει λόγο για κυρώσεις στο ρωσικό πετρέλαιο και στην απαγόρευση εισαγωγής του στην Ευρώπη. Όμως αυτές θα ισχύσουν μετά τις 31 Δεκεμβρίου του 2022. Στο μεταξύ, η μεταφορά του ρωσικού πετρελαίου δια θαλάσσης συνεχίζεται, με τους Έλληνες εφοπλιστές να πρωταγωνιστούν, αφού ελέγχουν το 30% του παγκόσμιου στόλου δεξαμενόπλοιων και πλοίων μεταφοράς φυσικού αερίου-LNG carriers. Ο αμερικανικών συμφερόντων οίκος S&P Global εκτιμά το 51% του ρωσικού

πετρελαίου μεταφερεται από πλοία συμφερόντων Ελλήνων εφοπλιστών, το 19% από ρωσικών συμφερόντων δεξαμενόπλοια και το 6% από κινεζικά. Την ώρα δηλαδή που τα κανάλια των Βαρδινογιάννη, Αλαφούζου, Μαρινάκη στρέφονται κατά της Ρωσίας για την εισβολή στην Ουκρανία, οι ίδιοι συνεχίζουν να μεταφέρουν καύσιμα από τα ρωσικά λιμάνια.

Σύμφωνα με την έρευνα των Reporters United, οι 10 πρώτοι Έλληνες πλοιοκτήτες που μετέφεραν ορυκτά καύσιμα από τη Ρωσία μεταξύ 9/3/22 και 30/6/22 είναι οι Γιώργος Οικονόμου (64 δρομολόγια και 7.952.119 MT), Ανδρέας Μαρτίνος (51 δρομολόγια και 5.345.798 MT), Νικόλας Μαρτίνος (47 δρομολόγια και 4.415.707 MT), Γιώργος Προκοπίου (39 δρομολόγια και 4.176.656 MT), Δημήτρης Προκοπίου (17 δρομολόγια και 2.274.832 MT), Διαμαντής Διαμαντίδης (16 δρομολόγια και 2.218.013 MT), Νικόλας Τσάκος (33 δρομολόγια και 1.869.395 MT), Βαρδής Βαρδινογιάννης (15 δρομολόγια και 1.689.893 MT), οικογένεια Αλαφούζου (15 δρομολόγια και 1.319.725 MT).

Την ανοδική τροχιά του τουρισμού, που ξεπέρασε ακόμα και τα επίπεδα προ πανδημίας, καταγράφουν τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για τις επιχειρήσεις καταλυμάτων και εστίασης τον Αύγουστο. Αθροιστικά ο τζίρος των δυο κλάδων σημειώνει άνοδο 24,3%, προσεγγίζοντας το 1,9 δισ. ευρώ, από 1,53 δισ. τον Αύγουστο του 2021.

Κάθε φορά που τα κυβερνητικά στελέχη και τα φερέφωνα τους στα ΜΜΕ ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχουν «λεφτόδεντρα», χρειάζεται να τους θυμίζουμε το «δάσος» με τον παραπάνω πακτωλό κερδών.

Η αντίσταση θερμαίνεται

Του Πάνου Πέτρου

Οι κοινωνικές αντιστάσεις θερμαίνονται στην Ευρώπη, αλλού εμφανίζονται κλαδικές απεργίες, αλλού ευρύτερες διαδηλώσεις που συνδυάζουν την ανάγκη απάντησης στην κοινωνική κρίση με την ανάγκη απάντησης στην κλιματική κ.ο.κ. Παρουσιάζουμε εδώ κάποιες από τις πιο σημαντικές μάχες, που έχουν την δική τους σημασία ιδιαίτερα όσον αφορά την κατάσταση στις χώρες στις οποίες εξελίσσονται. Την Γαλλία, που βρίσκεται σταθερά στην πρώτη γραμμή των αγώνων και παράγει μεγάλες καλές ειδήσεις συχνότερα από κάθε άλλη χώρα. Την Ιταλία, όπου αντίθετα, έχει περάσει από μια εξαιρετικά σκληρή κατάσταση υποχώρησης και κάθε μικρό βήμα ανάταξης έχει τη σημασία του. Τη Γερμανία, τη σημαντικότερη ευρωπαϊκή οικονομία, όπου κάθε σημάδι που υποδηλώνει την αρχή του τέλους της σταθερότητας έχει την αξία του. Και την Ουγγαρία, όπου είναι πολύτιμη κάθε είδηση εργατικής αμφισβήτησης του καθεστώτος Ορμπάν. Στο βρετανικό εργατικό κίνημα, που βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην πιο γενικευμένη και προωθημένη μάχη, αναφερόμαστε σε δίπλα σελίδες, στα πλαίσια της γενικότερης παρουσίας της κρίσης στη Βρετανία.

Γαλλία

Οι απεργίες επέστρεψαν στη Γαλλία και βρίσκονται αντιμέτωπες με τον αυταρχισμό του Μακρόν.

Στο επίκεντρο βρέθηκε η μεγάλη απεργία στα διυλιστήρια της Εχχοπ και της Total, που ξεκίνησε στις 27 Σεπτεμβρίου και κράτησε εβδομάδες. Η απεργία αυτή προκάλεσε τεράστιους πονοκεφάλους στον Μακρόν, ο οποίος κατέφυγε σε κάθε διαθέσιμο μέσο για να την αντιμετωπίσει. Πρώτα έδωσε εντολή να διατεθούν τα «στρατηγικά αποθέματα» της χώρας (που υποτίθεται ότι φυλάσσονται για τις ανάγκες της εθνικής άμυνας, σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης κλπ). Στη συνέχεια κατέφυγε στην αύξηση των εισαγωγών (με το μερίδιο του εισαγόμενου από τη... Ρωσία ντίτζελ στη γαλλική αγορά να ανεβαίνει από το 17% στο 40% μέσα στον Οκτώβριο). Όταν τίποτε από αυτά δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει τον αντίκτυπο της απεργίας διαρκείας, κατέφυγε σε επιτάξεις και επιστρατεύσεις. Τα χρόνια του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» ψηφίζονταν πράγματα όπως το δικαίωμα των Αρχών να «επιτάξουν οποιαδήποτε ιδιοκτησία, υπηρεσία ή άνθρωπο κρίνουν αναγκαίο για να διασφαλιστεί η δημόσια τάξη και η ασφάλεια». Με αυτή τη νομοθεσία, επιτάχθηκαν απεργοί με την απειλή 6 μηνών φυλάκισης αν αρνούνταν.

Δύο άλλες ομοσπονδίες υποχώρησαν. Αν και αξίζει να αναφέρουμε ότι το «μαστίγιο» δεν υπήρξε από μόνο του αποτελεσματικό. Οι εργοδότες προσέφεραν αυξήσεις 7% (ο πληθωρισμός είναι στο 6%) και ένα μπόνους από 3 ως 6 χιλιάδες ευρώ, για να μπορέσουν οι πιο μετριοπαθείς δυνάμεις να πείσουν για την αναστολή της απεργίας, την ώρα που το μέτρο της επίταξης έριχνε λάδι στη φωτιά. Η CGT επέμεινε στη συνέχεια των απεργιών, διεκδικώντας αυξήσεις 10% με αναδρομική ισχύ για το 2022, κάνοντας επίκληση στο ρεκόρ κερδών των πετρελαιοειδών τους τελευταίους μήνες και στα θηριώδη ποσά που διένειμαν πρόσφατα στους μετόχους.

Σε αυτό το φόντο, απέκτησε ακόμα περισσότερα «κιά» και η προγραμματισμένη διαδήλωση «ενάντια στο κόστος ζωής και την κλιματική αδράνεια», όπου καλούσε στις 16 Οκτώβριο η πολιτική Αριστερά (από το Σοσιαλιστικό Κόμμα μέχρι το NPA) μαζί με διάφορες οικολογικές συλλογικότητες, κοινωνικές οργανώσεις και προσωπικότητες. Παρά τη δυσθυμία των συνδικάτων (που την αντιμετώπισαν ως «σφήνα» στον προγραμματισμό τους), η κινητοποίηση, όπου συμμετείχαν 140.000 άνθρωποι, εξέφρασε πλατιά κοινωνική στήριξη στους απεργούς, με έναν απεργό σε διυλιστήριο της Νορμανδίας να απευθύνεται στο πλήθος και τον Μελανσόν να αξιοποιεί το βήμα για να καλέσει σε γενική απεργία.

Δύο μέρες μετά, στις 18 Οκτώβριο, περίπου 300.000 απεργοί διαδήλωσαν σε 150 περίπου πόλεις της Γαλλίας, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα που είχαν βγάλει οι CGT, SUD, FO και FSU αντιδρώντας στο μέτρο της επίταξης. Ακολούθησε μια ακόμα επίδειξη αυταρχισμού, με την γαλλική αστυνομία να χτυπά μαθητικές περιφρουρήσεις κατειλημμένων σχολείων (που φώναζαν «περισσότεροι εκπαιδευτικοί, λιγότεροι μπάτσοι!»), αλλά και την περιφρούρηση της CGT (πράγμα εξαιρετικά σπάνιο στη Γαλλία) κατά την απεργιακή διαδήλωση στο Παρίσι.

Κάποιοι κλάδοι (πχ τρένα στο Παρίσι) ψήφισαν τη συνέχεια της απεργίας και τις επόμενες μέρες μετά την 18η. Ωστόσο δεν προέκυψε η άμεση γενικευμένη συνέχεια που θα επέτρεπε και στα διυλιστήρια να συνεχίσουν. Κάποιες συνελύξεις αποφάσισαν την επιστροφή στη δουλειά τις μέρες που ακολούθησαν και την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, άντεχαν ηρωικά δύο διυλιστήρια της Total. Στο μεσοδιάστημα είχαν παρουσιαστεί σε μικρογραφία οι δυνατότητες του εργατικού κινήματος να απαντά σε τέτοιες σκληρές επιθέσεις: Στο φόντο των δυσκολιών που δημιουργούσε η επίταξη στους εργατές των διυλιστηρίων, οι λιμενεργάτες της Χάβρης, μετά από γενική συνέλευση, ανακοίνωσαν στο αφεντι-

κό ότι αρνούνται τη μεταφορά πετρελαίου προς τις εγκαταστάσεις της Total και της Εχχοπ.

Μια μέρα μετά τις πανεθνικές απεργιακές δράσεις της 18ης Οκτώβριο, ο Μακρόν ανακοίνωσε την ενεργοποίηση του άρθρου 49.3 που του επιτρέπει να περάσει τον προϋπολογισμό παρακάμπτοντας τη Βουλή, όπου αντιμετώπιζε αβάσταχτες για έναν «Λουδοβίκο» καταστάσεις όπως ο κοινοβουλευτικός διάλογος και η καταιγίδα τροπολογιών και αλλαγών.

Αλλά δεν είναι δεδομένο ότι μπορεί να μακροημερεύσει με τον «τσαμπουκά». Με το αίτημα για μεγάλες αυξήσεις να παραμένει στο επίκεντρο, τις αντιδημοκρατικές επιθέσεις να οξύνουν τα πνεύματα και την επερχόμενη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση να θεωρείται «αίτια πολέμου» για τα συνδικάτα, ένας

Στην Πολωνία, πάνω από 30.000 διαδήλωσαν στην «πορεία σύγκλισης», οικολογικές οργανώσεις, εργατικές συλλογικότητες, κοινωνικά κέντρα κ.ά. κινήματα, με το εύστοχο σύνθημα «Τέλος του Μήνα-Τέλος του Κόσμου-Κοινός Αγώνας» και το κεντρικό πανώ «να ενωθούμε για να ξεσηκωθούμε».

βουλευτής του μακρονικού κόμματος δήλωσε -ζητώντας να παραμείνει ανώνυμος- στο Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων: «Ανησυχώ πραγματικά. Είναι ανάγκη να βρούμε ένα δρόμο ανάμεσα στην ανάγκη για μεταρρυθμίσεις και το γεγονός ότι ο κόσμος είναι θυμωμένος και μπουχτισμένος». Η CGT προκήρυξε νέες απεργίες στις 27 Οκτώβριο και τις 10 Νοέμβριο...

Ιταλία

Στην Ιταλία, ξεκινά -από πολύ πιο δύσκολες θέσεις- η προσπάθεια να οικοδομηθεί η αναγκαία κοινωνική αντιπολίτευση στην ακροδεξιά κυβέρνηση. Στις 8 Οκτώβριο, η συγκέντρωση της CGIL είχε διπλό νόημα. Αφενός, με τίτλο «Ιταλία, Ευρώπη, ακούστε τους εργάτες», επιχειρούσε να επαναφέρει στο προσκήνιο τις διεκδικήσεις της εργατικής συνμοσπονδίας απέναντι στο κόστος ζωής και την οικονομική κατάσταση. Αφετέρου, οργανωμένη στην επέτειο ενός χρόνου από την βίαια έφοδο της φασιστικής Φουόρτσα Νουόβα στα γραφεία του ιστορικού συνδικάτου, έστειλε αντιφασιστικό μήνυμα.

Ενώ η Μελόνι εξαπέλυε κραυγές ενάντια στην «Αριστερά, που κατεβαίνει στους δρόμους πριν καν σχηματιστεί κυ-

βέρνηση» (απηχώντας και το δημοφιλές σε κάποιους κύκλους «αφήστε να τους δούμε πρώτα για να τους κρίνουμε»), η ηγεσία της CGIL δυστυχώς δεν έδειξε τέτοια διάθεση. Αν και η μαζική ανταπόκριση στο κάλεσμα έδειξε τα ανατακλαστικά μεγάλου τμήματος της βάσης της και παρά την επείγουσα κατάσταση που διαμορφώνεται (πολιτικά και κοινωνικά), ο γραμματέας Λαντίνι έμεινε σε αφηρημένες υποσχέσεις («μην μας αγνοήσετε», «θα σταθούμε εμπόδιο») χωρίς να ανακοινώνει κάποιο επόμενο βήμα. Το κενό επιχειρούν να καλύψουν τα συνδικάτα βάσης ανακοίνωσαν γενική απεργία στις 2 Δεκέμβριο και ξεκίνησαν να εργάζονται για την επιτυχία της. Θα είναι μια σημαντική μέρα αγώνα, αλλά δεν μπορεί να αναπληρώσει την απουσία των μελών της CGIL από τους δρόμους.

Εν τω μεταξύ, ξεδιπλώνεται και άλλες πρωτοβουλίες. Στις 22 Οκτώβριο, στην Πολωνία, πάνω από 30.000 διαδήλωσαν στην «πορεία σύγκλισης», την προσπάθεια να παρουσιαστούν στο δρόμο από κοινού οικολογικές οργανώσεις, εργατικές συλλογικότητες, κοινωνικά κέντρα κ.ά. κινήματα. Αυτή την ενότητα επιχειρήσαν να εκφράσουν με το εύστοχο σύνθημα «Τέλος του Μήνα-Τέλος του Κόσμου-Κοινός Αγώνας» και το κεντρικό

αι στην Ευρώπη

πανώ «να ενωθούμε για να ξεσηκωθούμε». Μια αντίστοιχη πλατιά πρωτοβουλία άλλων κοινωνικών οργανώσεων θα διαδηλώσει στη Νάπολι στις 5 Νοέμβρη, έχοντας τη στήριξη και των διοργανωτών της πορείας της Μπολόνια.

Γερμανία

Στις 22 Οκτώβρη, κοινωνικές ενώσεις και δίκτυα, συνδικάτα όπως το Ver.Di. και οικολογικές οργανώσεις όπως η Greenpeace, με κοινό σύνθημα «Μαζί στην κρίση – Για τη διασφάλιση της κοινωνικής ασφάλειας και το τέλος της εξάρτησης από τα ορυκτά» οργάνωσαν διαδηλώσεις σε 6 πόλεις της Γερμανίας. Περίπου 25.000 άνθρωποι διαδήλωσαν σε Βερολίνο, Ντίσελτορφ, Φρανκφούρτη, Στουτγκάρδη, Ανόβερο και Δρέσδη. Οι διαδηλώσεις, απαιτούσαν πιο μονομερή στήριξη των οικονομικά αδύναμων, απέναντι στα «οριζόντια» μέτρα της κυβέρνησης («ρίχνουν τα χρήματα με το ποτιστήρι, ενώ οι πλούσιοι δεν χρειάζονται στήριξη», δήλωσε συνδικαλιστής των Ver.Di.) αλλά και μέτρα αντιμετώπισης της κλιματικής κρίσης (ενάντια στα

πυρηνικά, στα ορυκτά καύσιμα κλπ). Καθώς η γερμανική οικονομία αντιμετωπίζει για πρώτη ίσως φορά δυσόιωνες προοπτικές και αντιμετωπίζει φαινόμενα κρίσης όπως ο πληθωρισμός, η επιστροφή της κινηματικής αντίστασης σε αυτή την κεντρικής σημασίας χώρα θα είναι σημαντικό νέο. Κάθε δράση που δείχνει ένα δρόμο προς αυτή την κατεύθυνση, έχει τη σημασία της.

Ουγγαρία

Από τις κλαδικές απεργίες που είναι σε εξέλιξη, ιδιαίτερη σημασία έχει αυτή των εκπαιδευτικών στην Ουγγαρία. Σε ένα πολύ σκληρό αντιδραστικό περιβάλλον και πολιτικό καθεστώς, οι απεργίες και οι κοινωνικές αντιστάσεις γενικότερα είναι σπάνιες ειδήσεις. Ο αγώνας των εκπαιδευτικών εξελίσσεται από την αρχή της χρονιάς το Σεπτέμβρη. Ζητά αυξήσεις (είναι οι πιο κακοπληρωμένοι εκπαιδευτικοί στην Ευρώπη, ενώ ο πληθωρισμός τρέχει στο 20%) αλλά και ευρύτερη στήριξη της δημόσιας παιδείας, η οποία στηρίζεται σε εισφορές γονιών για πράγματα όπως οι κιμωλίες και αντιμετωπίζει μαζικές ελλεί-

ψεις εκπαιδευτικών. Όπως τονίζουν συνδικαλιστές, είναι ενδεικτικό της εγκατάλειψης το ότι δεν υπάρχει καν υπουργείο Παιδείας –τα σχολεία έχουν υπαχθεί στο υπουργείο Εσωτερικών, που ασχολείται κυρίως με την επιβολή μιας σωβινιστικής διδακτέας ύλης. Οι απεργίες έχουν ιδιαίτερη αξία γιατί συνεχίζονται σε πείσμα (ή και εξαίτιας) των απολύσεων των πρώτων απεργών του Σεπτέμβρη, οι οποίοι έχασαν τη δουλειά τους ενός νέου δραστικού νόμου που σχεδόν απαγορεύει την απεργία στο δημόσιο. Έχει επίσης ιδιαίτερη σημασία ότι οι εκπαιδευτικοί έχουν την ενεργή στήριξη των μαθητών και των μαθητριών τους, που επίσης κινητοποιούνται στο δρόμο.

Η συμμετοχή στις μέρες κεντρικών διαδηλώσεων αυξάνεται διαρκώς, κάτι που ώθησε τους καθεστωτικούς πολιτικούς αναλυτές να πιάσουν δουλειά: Στις διαδηλώσεις, λέει, συμμετέχουν πλέον «πολιτικοί της Αριστεράς και οργανώσεις του Σόρος», ενώ «εθεάθησαν και μέλη της Διεθνούς Αμνηστίας να συντονίζουν» (τι φρίκη!). Ο ίδιος ο Ορμπάν επιχειρεί να εκτρέψει τις ευθύνες, ανεβάζοντας

τελευταία την κριτική του στις ευρωπαϊκές κυρώσεις στη Ρωσία (τις οποίες έχει ψηφίσει με αντάλλαγμα προνομιακές εξαιρέσεις για την Ουγγαρία) και στις Βρυξέλλες (που δεν εκταμιεύουν μέρος των ευρωπαϊκών πόρων, το οποίο –τι σατανική σύμπτωση!– ήταν ακριβώς αυτό το οποίο ο φωτισμένος ηγέτης προόριζε για αυξήσεις στους εκπαιδευτικούς).

Προς το παρόν, οι απεργοί και οι συμπαραστάτες τους δεν «τσιμπάνε». Την ώρα που ο Ορμπάν οργάνωνε μια δική του πολιτική συγκέντρωση (όπου αξιοποίησε την επέτειο της Ουγγρικής Επανάστασης για να συνδυάσει την αντισοβιετική με την αντιευρωπαϊκή δημαγωγία), περίπου 80 χιλιάδες εκπαιδευτικοί, μαθητές και συμπαραστάτες διαδήλωναν στη Βουδαπέστη με συνθήματα όπως «Πληρώστε τους καθηγητές μας», «Η απεργία είναι θεμελιώδες δικαίωμα» και «ελεύθερη χώρα, δωρεάν παιδεία». Σε αυτή τη διαδήλωση, ιδιαίτερα στις γραμμές της νεολαίας, υπήρχε μια άλλου τύπου αναφορά στην εμπειρία του 1956: «Και τότε, την επανάσταση πυροδότησαν μαθητές και φοιτητές»...

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Γενική Συνέλευση Σωματίου Μισθωτών Τεχνικών Συμμετοχή στη Γενική Απεργία και σχέδιο Συλλογικής Σύμβασης

Την Κυριακή 23 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε η Γενική Συνέλευση του ΣΜΤ, με μαζική συμμετοχή εργαζομένων από τον κλάδο των μηχανικών και των τεχνικών. Ιδιαίτερα σημαντική ήταν η συμμετοχή μεγάλου τμήματος νέων εργαζομένων. Η συμμετοχή στη Γενική Απεργία στις 9 Νοέμβρη ήταν το ένα θέμα που απασχόλησε τη συνέλευση, μαζί με την οργάνωσή της και την προετοιμασία της. Δυστυχώς, η συζήτηση υποτιμήθηκε με κύρια ευθύνη της πρώτης δύναμης, της ΕΣΑΚ (ΚΚΕ) που έβαλε σε δεύτερη μοίρα την οργάνωση της Απεργίας, ενώ αναλώθηκε σε μικρογεγονισμούς για το ποια παράταξη είναι πιο «ταξική» και «αγωνιστική». Το δεύτερο θέμα ήταν η συζήτηση για το σχέδιο Συλλογικής Σύμβασης, μετά από περίπου δέκα χρόνια, που στον κλάδο έχει επικρατήσει η ατομική διαπραγμάτευση, τα «μπλοκάκια» και οι καθηλωμένοι μισθοί (ιδιαίτερα για τους/ις πιο νέους/ες συναδέλφους/ισσες) σε μία περίοδο που ο κλάδος της μελέτης και της κατασκευής κάνει χρυσές δουλειές. Με ευρεία συναίνεση υπερψηφίστηκε

το σχέδιο-βάση της ΣΣΕ το οποίο θα συζητηθεί ξανά και θα οριστικοποιηθεί μετά από τροποποιήσεις, τροπολογίες κλπ που θα μπορεί να καταθέσει κάθε μέλος του σωματίου, σε νέα Γενική Συνέλευση στις 11 Δεκέμβρη. Το σωματείο καλείται να κάνει πράξη ένα από τα κεντρικά του συνθήματα: αυξήσεις σε μισθούς – συλλογική σύμβαση για όλο τον κλάδο. Το μεγάλο στοίχημα θα είναι η διεκδίκηση υπογραφής της συλλογικής σύμβασης από τους εργοδοτικούς συνδέσμους και τις μεγάλες επιχειρήσεις του κλάδου. Για να μπορέσει να γίνει αυτό, το Σωματείο οφείλει να οργανώσει μία πλατιά καμπάνια ενημέρωσης, ώστε κάθε συνάδελφος/ισσα να γνωρίζει για τη διεκδίκηση υπογραφής

ΣΣΕ. Χρειάζεται να οργανωθεί η μεγάλη δύναμη που χρειαζόμαστε για να επιβάλλουμε στην εργοδοσία τη ΣΣΕ, αξιοποιώντας όλα τα διαθέσιμα μέσα: εξορμήσεις και περιοδείες σε γραφεία και εργοτάξια, παραστάσεις διαμαρτυρίας, στάσεις εργασίας ακόμη και απεργιακές κινητοποιήσεις. Σε αυτή τη μάχη το σωματείο μπορεί να αποδείξει ξανά τη χρησιμότητά του -άμεσα- σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία για το σύνολο των εργαζομένων του κλάδου, αποδεικνύοντας ότι ο συνδικαλισμός και ο συλλογικός αγώνας είναι προϋπόθεση για τη διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών εργασίας και καλύτερων μισθών, που να ανταποκρίνονται στις σημερινές ανάγκες.

Λουκέτο στη βιομηχανία αλλαντικών «Έδεσμα»

Στον αέρα βρίσκονται 150 εργαζόμενοι της αλλαντοβιομηχανίας «Έδεσμα» στη Βιομηχανική Περιοχή της Σίνδου στη Θεσσαλονίκη μετά το λουκέτο στην επιχείρηση που ανακοίνωσε ο Όμιλος Σ. Θεοδωρόπουλου (αλλαντοβιομηχανία «ΝΙΚΑΣ» κ.α. επιχειρήσεις). Οι εργαζόμενοι κινδυνεύουν να απολυθούν όλοι ή τουλάχιστον η μεγάλη πλειοψηφία αυτών καθώς επικρατεί φημολογία ότι κάποιοι ίσως απορροφηθούν σε άλλη επιχείρηση του ομίλου με τροποποίηση της σύμβασής τους.

Το εντυπωσιακό είναι ότι ο όμιλος Σ. Θεοδωρόπουλου είχε αγοράσει την αλλαντοβιομηχανία πριν 8 μόλις μήνες, μαζί με την εταιρεία «Αμβροσία» που παρασκευάζει τυποποιημένες σαλάτες, κινήσεις που είχαν παρουσιαστεί τότε ως στρατηγικής σημασίας για τη δημιουργία ισχυρού ομίλου στον κλάδο των τροφίμων με άξονα την αλλαντοβιομηχανία «Νίκας». Τελικά ανακοινώθηκε το λουκέτο στην «Έδεσμα» που σύμφωνα με τα στοιχεία που υπάρχουν δημόσια δεν έχει παρουσίαση μείωση στις πωλήσεις της. Ο πραγματικός στόχος της εξαγοράς ήταν η αύξηση της κερδοφορίας του ομίλου και όσο οι θέσεις εργασίας θεωρούνται κόστος τόσο οι εργαζόμενοι θα κινδυνεύουν με απολύσεις.

Το Σωματείο Εργαζομένων στις Επιχειρήσεις Παραγωγής Επισιτιστικών Προϊόντων Κεντρικής Μακεδονίας καλεί τους εργαζόμενους στην επιχείρηση να μην περιμένουν τις εξελίξεις αλλά να προχωρήσουν σε ολομέτωπη σύγκρουση με την εργοδοσία για να υπερασπίσουν τις θέσεις εργασίας τους, τα δικαιώματά τους και τη ζωή των οικογενειών τους.

Απεργία στον Πειραιά

Μαζική συμμετοχή είχε η 24ωρη απεργία την Τρίτη 25 Οκτώβρη στον Πειραιά. Ήταν πολύ θετικό ότι για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια συντονίστηκαν οι πολλοί και διαφορετικοί κλάδοι. Από τους λιμενεργάτες της Cosco στο Σταθμό Εμπορευματοκιβωτίων, τους ναυτεργάτες, τους εργαζόμενους στο Μέταλλο από τη Ζώνη του Περάματος και τα πληρώματα στα ρημουλκά. Αυτή η προσπάθεια είναι

πολύ σημαντική και ενόψει της γενικής απεργίας στις 9 Νοέμβρη αλλά και στη συνέχεια.

Οι δράσεις κατά τη διάρκεια της απεργίας ξεκίνησαν με περιφρούρηση νωρίς το πρωί στο λιμάνι του Πειραιά και ακολούθησε στις 10.00 συγκέντρωση έξω από τον ηλεκτρικό του Πειραιά και πορεία μέσα από το λιμάνι που κατέληξε στο Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας. Στα συνθήματα και τις ομιλίες που έγιναν τονίστηκαν πολλά κοινά προβλή-

ματα όπως η ανάγκη για αυξήσεις στους μισθούς, η ανάγκη για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με πλήρη δικαιώματα και η εξασφάλιση των μέτρων ασφαλείας για να μη χάνονται ανθρώπινες ζωές στο βωμό του κέρδους των εφοπλιστών και των εργοδοτών.

Άλλωστε η μέρα δεν επιλέχθηκε τυχαία. 25 Οκτώβρη του 2021 είχε γίνει το τραγικό εργατικό δυστύχημα που οδήγησε στο θάνατο του λιμενεργάτη της COSCO Δημήτρη Δαγκλή. Ενώ ακόμη και τις τελευταίες μέρες πριν την απεργία υπήρξαν ατυχήματα με 1 καπετάνιο ρημουλκού νεκρό και έναν εργάτη σοβαρά τραυματία στη Σαλαμίνα. Μετά το τέλος της συγκέντρωσης στο Υπουργείο πραγματοποιήθηκε εκδήλωση μνήμης στον Δ. Δαγκλή στο ΣΕΜΠΟ από την ΕΝΕΔΕΠ (το σωματείο των εργαζομένων στην Cosco) παρουσία της οικογένειας του άτυχου λιμενεργάτη.

ΛΕΜΕ **ΟΧΙ** ΣΤΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΑΙΡΕΤΩΝ

Ο αγώνας για την υπεράσπιση των συνδικάτων της εκπαίδευσης είναι αγώνας για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου.

Του Νίκου Αναστασιάδη,
εκπαιδευτικού δευτεροβάθμιας
εκπαίδευσης

Η φετινή χρονιά μπήκε πολύ διαφορετικά από την περσινή. Πέρυσι τον τόνο έδινε ο αγώνας ενάντια στην αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Και ήταν η χρονιά μετά την απόλυτα επιτυχημένη αποχή από τις ηλεκτρονικές εκλογές για τα υπηρεσιακά συμβούλια στις 7/11/2020 που οργάνωσε η ΟΛΜΕ. Θα χρειάζονταν η απαγόρευση από τα δικαστήρια της συνέχισης της απεργίας αποχής αλλά κυρίως η μεταστροφή της στάσης των ΣΥΝΕΚ (συνδικαλιστική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση) για να ανατραπεί η αγωνιστική πορεία του κλάδου. Η μαζική συμμετοχή δασκάλων και καθηγητών στην 24ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 11/10/21 ήταν ένας τελευταίος αγωνιστικός σπασμός του κλάδου που όμως δεν εμπόδισε την ηγεσία της ΟΛΜΕ να αποσυρθεί από τον αγώνα ενάντια στην αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας αλλά και όλες τις βασικές μάχες στην εκπαίδευση.

Η στάση των δυνάμεων που αποτελούν την πλειοψηφία της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) είναι και η αιτία που η φετινή χρονιά μπαίνει χωρίς τις προσδοκίες που είχαν αναπτυχθεί πέρυσι. Παρότι είναι μια προεκλογική χρονιά και η κυβέρνηση είναι ευάλωτη, με κύρια ευθύνη των ΣΥΝΕΚ που θα έπρεπε να παίζουν το ρόλο της αντιπολίτευσης, δεν υπάρχει καμιά διάθεση πάλης στην ηγεσία της Ομοσπονδίας. Η απάντηση για μια ακόμα φορά πρέπει να δοθεί από τα πρωτοβάθμια σωματεία και τη βάση των εκπαιδευτικών.

Αυτό που κράτησε το νήμα του αγώνα την περσινή χρονιά ήταν οι ΕΛΜΕ που προκήρυξαν απεργία αποχή ενάντια στην αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και έδωσαν κάλυψη σε ένα μικρότερο προφανώς κομμάτι του κλάδου που έτσι μπόρεσε να συνεχίσει τον αγώνα. Όμως η απουσία της Ομοσπονδίας από την μάχη και το σοκ που υπέστη ο κλάδος, είχαν ως αποτέλεσμα τη μειωμένη συμμετοχή των εκπαιδευτικών στους αγώνες που δόθηκαν για τα προβλήματα της εκπαίδευσης. Παρόμοια είναι η στάση της ΟΛΜΕ και φέτος παρότι η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας έχει μπει στο δεύτερο χρόνο της.

Μέντορες και συντονιστές

Η φετινή χρονιά ξεκίνησε και με το προχώρημα της ατομικής αξιολόγησης των εκπαιδευτικών μέσα από τους θεσμούς του Μέντορα, και του συντονιστή. Οι συγκεκριμένοι νέοι θεσμοί έχουν σκοπό τον κατακερματισμό του συλλόγου διδασκόντων και την υποστήριξη του έργου της ατομικής αξιολόγησης του εκπαιδευτικού. Η ατομική αξιολόγηση, σύμφωνα με τις δηλώσεις του υπουργείου, θα ξεκινήσει μέσα στη χρονιά. Η έλλειψη οποιασδήποτε αγωνιστικής αντίδρασης από τη μεριά της ΟΛΜΕ στην επιβολή των δύο παραπάνω θεσμών οδήγησε 31 ΕΛΜΕ να προκηρύξουν αυτές απεργία αποχή και να καλέσουν την ΟΛΜΕ να πράξει το ίδιο. Αντίθετα, η ΔΟΕ προκήρυξε απεργία αποχή και παρότι το υπουργείο μέσω των δικαστηρίων την έβγαλε παράνομη, όπως και την αντίστοιχη της ΑΔΕΔΥ που κάλυψε τη ΔΟΕ, την επαναπροκήρυξε.

Υπηρεσιακά συμβούλια

Όμως η καταράκη της πλειοψη-

φίας της ΟΛΜΕ δεν τελείωσε εδώ. Οι παρατάξεις που δύο χρόνια πριν απείχαν από τις ηλεκτρονικές εκλογές της Κεραμέως, με το επιχείρημα ότι πρέπει ο κλάδος να πάρει πίσω τα υπηρεσιακά συμβούλια που την προηγούμενη διετία λειτούργησαν με διορισμένους «αιρετούς», αποφάσισαν να συμμετάσχουν στις ηλεκτρονικές εκλογές. Αποδέχτηκαν δηλαδή μια διαδικασία που δεν εξασφαλίζει ούτε την ταυτοπροσωπία, ούτε την μυστικότητα της ψήφου αλλά κυρίως ανοίγει το δρόμο για την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη στις εκλογές των σωματείων. [...]

Όπως αναφέρουν και οι 37 ΕΛΜΕ που καλούν σε αποχή από τις εκλογές για τα υπηρεσιακά συμβούλια: «Διαπιστώθηκε από κοινού από τις ΕΛΜΕ ότι η συμμετοχή στις ηλεκτρονικές εκλογές: νομιμοποιεί/υλοποιεί το νόμο Χατζηδάκη, ανοίγει το δρόμο επιβολής των ηλεκτρονικών διαδικασιών και στα σωματεία της με στόχο την διάλυσή τους, υπονομεύει τη δημοκρατία στην εκπαίδευση και το συνδικαλιστικό κίνημα, προάγει τη νοθεία και τον εκβιασμό, καθώς αφαιρεί κάθε δυνατότητα, όχι μόνο στα σωματεία να έχουν καταλόγους ψηφισάντων, αλλά -το πρωτοφανές- ακόμα και στις εφορευτικές επιτροπές!!!.....Καλούμε όλους τους συναδέλφους με τη μαζική αποχή τους από τις ηλεκτρονικές εκλογές να στείλουν και πάλι ηχηρό μήνυμα: "Κάτω τα χέρια από τα σωματεία μας".»

Η ύπαρξη ενός τέτοιου αριθμού από ΕΛΜΕ, που καλούν σε αποχή από τις εκλογές για τα υπηρεσιακά συμβούλια, θορύβησε την ηγεσία της ΟΛΜΕ. Φοβήθηκε ότι στην προγραμματισμένη συνέλευση προέδρων των ΕΛΜΕ της 22/10 θα ανατρέπονταν η απόφαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ που καλούσε σε συμμετοχή στις ηλε-

κτρονικές εκλογές. Άλλωστε κάποιες από τις 37 ΕΛΜΕ είναι από τις μεγαλύτερες, με πολλές ψήφους στη ΓΣ των προέδρων. Έτσι προτίμησε με το επιχείρημα της «μη εξεύρεσης κατάλληλου χώρου» να ακυρώσει την συνέλευση μία μέρα πριν την πραγματοποιηθεί της! Και έτσι απερίσπαστες οι παρατάξεις της ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ και ΠΕΚ θα μπορούσαν να συμμετέχουν στις ηλεκτρονικές εκλογές. Οι 28 ΕΛΜΕ που συμμετείχαν τελικά στη σύσκεψη που έγινε στη θέση της συνέλευσης προέδρων των ΕΛΜΕ, κατήγγειλαν τη στάση της ηγεσίας της ΟΛΜΕ και δήλωσαν ότι «Είναι σαφές ότι η άρνηση της πλειοψηφίας του ΔΣ της ΟΛΜΕ να υποστηρίξει τους αναγκαίους αγώνες για την περίοδο, οφείλει να απαντηθεί από τις ΕΛΜΕ οι οποίες θα προχωρήσουν σε συντονισμένες αγωνιστικές δράσεις, ώστε να χαραχθεί μια νικηφόρα αγωνιστική πορεία για τον κλάδο και να μην επικρατήσουν πρακτικές που έχουν στόχο να κυριαρχήσει η αδράνεια και η απογοήτευση!»

Η μάχη για την αποχή από τις ηλεκτρονικές εκλογές της Κεραμέως είναι μπροστά μας. Το μέγεθος της αποχής είναι ένα κριτήριο για τη δυνατότητα της Αριστεράς να οργανώνει την αντίσταση πέρα και έξω από τη στάση της ηγεσίας της ΟΛΜΕ. Η κοινή δράση της Αριστεράς του κλάδου συνέβαλλε καθοριστικά στην έως τώρα πορεία. Και έτσι πρέπει να συνεχίσουμε. Για να μπορέσει να υπάρξει οποιοσδήποτε άλλος δρόμος πέρα από το συμβιβασμό με τις πολιτικές του υπουργείου, η Αριστερά του κλάδου πρέπει να βρει τρόπους συμπόρευσης. Στην αντίθεση περίπτωση δεν θα υπάρξει δυνατότητα απάντησης από τα κάτω. [...]

Νομοσχέδιο κόλαφος για τη δευτεροβάθμια περίθαλψη. ‘Η πληρώνεις ή πεθαίνεις!

Του Θοδωρή Πατσατζή

Σε δημόσια διαβούλευση ως την Πέμπτη 3 Νοέμβρη έχει βάλει το Υπουργείο Υγείας το νομοσχέδιο για τη δευτεροβάθμια περίθαλψη. Πρόκειται για ένα νομοσχέδιο κόλαφο για τη δημόσια υγεία που αν ψηφιστεί και εφαρμοστεί θα οδηγήσει χιλιάδες ασθενείς στο δίλημα ή να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη για να έχουν περίθαλψη ή να βρεθούν σε λίστες αναμονής για χειρουργεία χειρότερες και από αυτές που είδαμε πρόσφατα στα νοσοκομεία παιδών με 3.000 παιδιά να περιμένουν τη σειρά τους για να χειρουργηθούν.

Σύμφωνα λοιπόν με το προς διαβούλευση νομοσχέδιο τα δημόσια νοσοκομεία προσαρμόζονται ακόμη περισσότερο στις ανάγκες της αγοράς. Η βάρβαρη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη κάνει πως δεν είδε ότι ο ιδιωτικός τομέας της υγείας τα τελευταία 2,5 χρόνια απείχε παντελώς από την αντιμετώπιση της πανδημίας. Κάνει ότι δεν είδε ότι οι υγειονομικοί που εργάζονται στα δημόσια νοσοκομεία και στις δημόσιες δομές υγείας ήταν αυτοί που εργάστηκαν και εργάζονται μέχρι τελικής εξάντλησης για να σώσουν το λαό, χωρίς τα απαραίτητα κρεβάτια ΜΕΘ, με τεράστιες ελλείψεις σε αναπνευστήρες, προσωπικό κ.ά. Κάνει ότι δεν είδε ότι το νεοφιλελεύθερο μοντέλο που εφαρμοζόταν ούτως ή άλλως στο ΕΣΥ την τελευταία εικοσιπενταετία απέτυχε να σώσει το λαό.

Χειρουργεία επί πληρωμή και ιδιώτες γιατροί

Και αφού κάνει ότι δεν είδε όλα αυτά φέρνει ένα νομοσχέδιο που ανταποκρίνεται στο νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα της και παραμένει πιστό στο στόχο της. Στην περαιτέρω δηλαδή συμπίεση του κόστους λειτουργίας των δημόσιων νοσοκομείων και άρα στην εκ νέου μείωση των δωρεάν παροχών υπέρ της ενίσχυσης της επιχειρηματικής και εμπορευματικής λειτουργίας τους. Καθιερώνει λοιπόν τα απογευματινά χειρουργεία για όσους διαθέτουν να πληρώσουν από την τσέπη τους 350 ευρώ. Επίσης δίνει τη δυνατότητα σε για-

τρούς που δουλεύουν ως ιδιώτες να δουλέψουν ως μερικής απασχόλησης στα δημόσια νοσοκομεία και τη δυνατότητα στους γιατρούς του ΕΣΥ να ασκούν ιδιωτικό έργο σε ιατρεία και κλινικές αρκεί να συμμετέχουν και στην ιδιωτική λειτουργία που θα υπάρχει εντός του ΕΣΥ (απογευματινά ιατρεία και χειρουργεία). Πρόκειται για την επιβολή ενός τρομακτικού πραγματικά καθεστώτος για τους ασθενείς και τα δημόσια νοσοκομεία η βιωσιμότητα των οποίων θα κρίνεται πλέον από το αν μπορούν να συγκεντρώσουν πελατεία και από το αν οι ασθενείς έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν για να έχουν τη στοιχειώδη περίθαλψη.

Η κυβέρνηση για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα υποστηρίζει ότι προκειμένου να μειωθούν οι αναμονές δεν πειράζει να πληρώσουν και κάποια λεφτά από την τσέπη τους οι ασθενείς που δεν πληρώνουν τίποτα. Τεράστιο ψέμα. Πρώτον οι ασθενείς ακόμη κι αν δεν πληρώνουν άμεσα πληρώνουν μέσω των ασφαλιστικών εισφορών που κρατούνται από το μισθό τους. Και από τους εργοδότες βέβαια αλλά εκεί θα πρέπει να απαντήσει η ίδια η κυβέρνηση γιατί καλεί τους ασθενείς να βάλουν το χέρι στην τσέπη και την ίδια ώρα έχει μειώσει επανειλημμένα τις ασφαλιστικές εισφορές που πληρώνουν οι εργοδότες και επί κυβέρνησης Σαμαρά και επί κυβέρνησης Μητσοτάκη. Επίσης πολλοί ασθενείς που δεν έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν τα πανάκριβα κόστη π.χ. για τα δόντια τους σε ιδιώτες οδοντιάτρους, επιλέγουν να πληρώνουν τα πιο φθηνά απογευματινά ιατρεία ή να επισκέπτονται επίσης τα πιο φθηνά ιατρεία της Οδοντιατρικής Σχολής. Δεύτερον οι ασθενείς ενώ θα έπρεπε να μπορούν να κάνουν δωρεάν τις εξετάσεις τους σε νοσοκομεία και Κέντρα Υγείας λόγω της έλλειψης προσωπικού αναγκάζονται να πληρώνουν από την τσέπη τους τα ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα.

Όσον αφορά τους γιατρούς είναι αθλιότητα όσα επικαλούνται ο υπουργός υγείας Θ. Πλεύρης και η υφυπουργός κ. Γκάγκα για άρνηση των ιατρών να δουλέψουν στο ΕΣΥ καθώς δεν αποδέχονται να υποβάλλουν αιτήσεις για θέσεις που έχουν προκηρυχθεί και ότι αυτό θα λυθεί με part-time γιατρούς

από τον ιδιωτικό τομέα. Πρώτον οι κενές θέσεις γιατρών στα δημόσια νοσοκομεία είναι χιλιάδες και οι θέσεις μονίμων που έχουν προκηρυχθεί τα τελευταία χρόνια ελάχιστες. Δεύτερον όντως οι νέοι γιατροί δεν βλέπουν με καλό μάτι το διορισμό τους σε δημόσιο νοσοκομείο καθώς γνωρίζουν εξαρχής ότι θα αντιμετωπίσουν άθλιες συνθήκες δουλειάς. Απάνθρωπα ωράρια με ατελείωτες και απλήρωτες για μήνες και χρόνια εφημερίες. Μισθοί αναντίστοιχοι με τις υπηρεσίες που θα προσφέρουν όταν επιμελητές μεγαλογιατροί δίπλα τους θα ζητάνε ανενόχλητοι φακελάκι. Μισθοί αναντίστοιχοι με τις ανά-

Επίσης είναι δυνατόν να πιστέψουμε ότι ένας γιατρός που θα έχει τη δυνατότητα να εργάζεται και ως ιδιώτης θα προσέχει το ίδιο καλά και τους ασθενείς που έχει στο νοσοκομείο; Ή ότι μπορεί να προσέχει παραπάνω ασθενείς από αυτούς που παρακολουθεί σήμερα το ίδιο καλά; Το αποτυχημένο παράδειγμα με τον προσωπικό γιατρό όπου πολλοί γιατροί αρνούνται να συμμετέχουν και να τους φορτωθούν 2.000 ασθενείς δείχνει πως όχι. Εκεί φτάσαμε στο σημείο οι ασθενείς λόγω ελλείψεως σε ώρες για να τους δουν οι γιατροί να καλούνται να συμπληρώσουν μόνοι τους ηλεκτρονικά την ατομική

Πρόκειται για την επιβολή ενός τρομακτικού πραγματικά καθεστώτος για τους ασθενείς και τα δημόσια νοσοκομεία η βιωσιμότητα των οποίων θα κρίνεται πλέον από το αν μπορούν να συγκεντρώσουν πελατεία.

γκες τους για τα ενοίκια που έχουν εκτοξευθεί στα ύψη και την ακρίβεια σε ενέργεια και καθημερινά προϊόντα και είδη πρώτης ανάγκης. Μηδενικός ελεύθερος χρόνος για την κοινωνική τους ζωή αλλά και για την επιστημονική τους εξέλιξη. Ενώ σε πολλές περιπτώσεις ειδικά στην περιφέρεια καλούνται να αναλάβουν μόνοι τους χωρίς να έχουν την εμπειρία που απαιτείται τη λειτουργία ενός τμήματος ή μιας κλινικής και αυτό εξαιτίας της πολιτικής μείωσης των προσλήψεων που έχουν εφαρμόσει από το 1997 κι έπειτα όλες οι κυβερνήσεις. Με τραγικές ελλείψεις σε υποδομές και εξοπλισμό και με έλλειψη άλλων ειδικοτήτων για να υπάρχει ολοκληρωμένη αντιμετώπιση του κάθε ασθενή.

Η κυβέρνηση θέλει στα σοβαρά να πιστέψουμε ότι έχει σχέδιο για την υγεία μας όταν με το νομοσχέδιο μας δηλώνει ξεκάθαρα ότι τα κενά στα νοσοκομεία θα καλυφθούν ανάλογα με το αν έχουν κέφια να δουλέψουν με μερική απασχόληση οι ιδιώτες γιατροί. Αλήθεια τις μέρες και τις ώρες που δεν θα υπάρχουν part-time γιατροί πως θα καλυφθούν τα κενά;

τους καρτέλα.

Ολοκλήρωση αλλαγής μοντέλου

Το πρότυπο της κυβέρνησης είναι το νεοφιλελεύθερο μοντέλο της Βρετανίας και ίσως ακόμη χειρότερα των ΗΠΑ. Στην πρώτη περίπτωση τα στοιχεία που δίνουν οι ίδιοι οι Βρετανοί είναι αποκαλυπτικά. Έχουν κενό 6.500 χιλιάδων γιατρών στο δημόσιο σύστημα υγείας τους αλλά ακόμη κι αν αυτό το κενό καλυπτόταν θα χρειαζόνταν ακόμη 42.000 προσλήψεις για να πιάσουν τον αριθμό που οι συγγενί νεοφιλελεύθεροι του ΟΟΣΑ έχουν ως επιθυμητό όριο (3,7 γιατροί ανά 1.000 κατοίκους). Ενώ στις ΗΠΑ δεν υπάρχει καθολική ασφάλιση για όλους με αποτέλεσμα κόσμος να πεθαίνει χωρίς να μπορέσει ποτέ να μπει σε νοσοκομείο και άλλες κατηγορίες ασθενών όπως για παράδειγμα οι διαβητικοί να μην μπορούν να προμηθευτούν τα απαραίτητα για την υγεία τους φάρμακα.

Αν το νομοσχέδιο φτάσει στη βουλή και ψηφιστεί θα ολοκληρωθεί τα εγκλήματα ενάντια στο ΕΣΥ που ξεκίνησαν το 1992 όταν η τότε

Να αποσυρθεί τώρα!

κυβέρνηση Μητσοτάκη προσπάθησε να αλλάξει το νομοσχέδιο του 1983 που θέσπιζε την αποκλειστική απασχόληση των γιατρών στο ΕΣΥ. Χωρίς επιτυχία ευτυχώς τότε. Εγκλήματα που συνεχίστηκαν από την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ το 1997 με την καθιέρωση του θεσμού των επικουρικών και το 2002 με την πρώτη ξεκάθαρη «κερκόπορτα» ιδιωτικοποίησης των νοσοκομείων, την καθιέρωση των με πληρωμή των ασθενών απογευματινών ιατρικών. Πολιτικές που δεν άλλαξαν ούτε επί της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ που επικαλείται ακόμη και σήμερα κατά τα άλλα το έργο της ενάντια στην ανθρωπιστική κρίση. Είναι χαρακτηριστικό ότι στον προϋπολογισμό του 2022 αναμένονταν έσοδα 100 εκ. ευρώ από τα απογευματινά ιατρεία. Θα έχει ανοίξει την τελική ευθεία για την ιδιωτικοποίηση των νοσοκομείων.

Αντιστάσεις

Απέναντι σε αυτές τις συνθήκες οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και τη δημόσια υγεία αλλά και όλοι μας, κάθε εργαζόμενος, κάθε συνταξιούχος, κάθε άνεργος, κάθε φοιτητής και μαθητής χρειάζε-

ται να δώσουμε αποφασιστικά τη μάχη για να μην περάσει, να μην ψηφιστεί, να μην εφαρμοστεί αυτό το νομοσχέδιο. Είναι μια συνολική υπόθεση της εργατικής τάξης να απαντήσει στο δίλημμα «ή πληρώνεις ή πεθαίνεις» θέτοντας αποφασιστικά και με τους αγώνες της τους δικούς της όρους στο τραπέζι.

Μέσα στις συνθήκες της ακρίβειας και της έκρηξης της φτώχειας η ανεμπόδιστη και δωρεάν πρόσβαση σε όλη τη δημόσια υγεία είναι πρωτεύουσα μάχη για όλους μας. Οι υγειονομικοί του δημόσιου τομέα εκτός από το ότι ήταν αυτοί που έκαναν ότι ήταν ανθρωπίνως δυνατό στις υπάρχουσες συνθήκες για να μας σώσουν από την πανδημία ήταν αυτοί που σπάσανε το κινηματικό σιωπητήριο, ήταν αυτοί που εν μέσω πανδημίας μας υπενθύμισαν ότι τίποτα δεν κερδίζετε χωρίς αγώνες. Ακόμη και σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες πολλές φορές ανταποκρίθηκαν στα καλέσματα των συνδικαλιστικών τους ηγεσιών και βγήκαν στους δρόμους απεργώντας.

Ακόμη και στην τελευταία κινητοποίηση περίπου 600-700 εργα-

ζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία μαζί με αλληλέγγυους διαδήλωσαν δυναμικά απαιτώντας για πολλοστή φορά την ενίσχυση της δημόσιας υγείας. Το νούμερο μπορεί να φαίνεται μικρό αλλά δεν είναι αν λάβουμε υπόψη τις πραγματικές συνθήκες που επικρατούν στα νοσοκομεία και το ότι είχαμε μαζικές κινητοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη, τα Γιάννενα και την Κρήτη την ίδια ώρα. Με τμήματα ολόκληρα που λειτουργούν με προσωπικό ασφαλείας καθημερινά. Με 3 νοσηλεύτριες και νοσηλευτές για 35, 40, 45 ασθενείς. Αυτό το προσωπικό που είτε δεν μπορεί να συμμετέχει εύκολα στην απεργία είτε πολλές φορές είναι και απόλυτα εξοντωμένο για να συμμετέχει στις διαδηλώσεις. Διαδηλώσεις που με τον τρόπο που τις οργανώνει η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ δεν πρόκειται να συγκεντρώσουν ποτέ περισσότερο κόσμο. Με τις πορείες ατελειώτων χιλιομέτρων για το εξοντωμένο από την εργασία προσωπικό και με τις στάσεις εργασίας (για την Αττική και 24ωρες για την Περιφέρεια) που υποχρεώνονται να τις κάνουν 8ωρες στάσεις τα πιο ελεγχόμενα από την Αριστερά τουλάχιστον

πρωτοβάθμια σωματεία.

Διεκδικήσεις όπως η αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης για την υγεία και τα δημόσια νοσοκομεία σε βάρος των εξοπλισμών καθώς δεν ξεχνάμε ότι ένα ραφάλ κοστίζει όσο 1.300 κρεβάτια ΜΕΘ, διεκδικήσεις όπως η αύξηση των μισθών και η πληρωμή των δεδουλευμένων εφημεριών, διεκδικήσεις όπως οι μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού για την πλήρη κάλυψη των κενών, ξεκινώντας με τη μονιμοποίηση των επικουρικών και κάθε μορφής συμβασιούχων που εργάζονται στη δημόσια υγεία δεν μπορούν να διεκδικηθούν αν αφεθούν στις ηγεσίες που υπάρχουν αυτή τη στιγμή στο υγειονομικό συνδικαλιστικό κίνημα. Ηγεσίες που δεν τόλμησαν να οργανώσουν συνελεύσεις στους χώρους, δεν τόλμησαν να κάνουν περιοδείες που να συνδέουν την απεργία στις 20 Οκτώβρη και τα προβλήματα του κλάδου με την γενική απεργία στις 9 Νοέμβρη.

Επιμέρους καταστάσεις σε κάποια νοσοκομεία έδειξαν ότι απαιτείται πολύ σκληρή προσπάθεια από τα σωματεία για να κινητοποιήσουν κόσμο. Τα δείγματα όμως έστω και αν είναι μικρά είναι θετικά. Π.χ. η κινητοποίηση που διοργανώθηκε μέσα σε 2 μέρες (και μάλιστα με Σαββατοκύριακο) στο Ασκληπιείο ενάντια στην επίσκεψη του υπουργού υγείας Θ. Πλεύρη. Αντίστοιχα πολύ μαζική συμμετοχή στη διαδήλωση της 20ης Οκτώβρη είχαν και οι εργαζόμενοι στο Γεννηματάς όπου είχαν ένα μήνα συνεχών δράσεων και κινητοποιήσεων και επίσης μπόρεσαν να χαλάσουν την εκεί φιέστα που προσπάθησε να στήσει ο Υπουργός Υγείας για το ανακαινισμένο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών του νοσοκομείου.

Οι δυνατότητες για μαζικές αντιστάσεις υπάρχουν. Αυτό έδειξαν οι 2 αυτές κινητοποιήσεις και σε αυτό το δρόμο χρειάζεται να συνεχίσουν τη δράση τους οι υγειονομικοί με τη συμπαράσταση όλων μας. Το νομοσχέδιο κόλαφος της κυβέρνησης πρέπει να μείνει στα χαρτιά και αυτό χρειάζεται να δυναμώσει με δράσεις σε νοσοκομεία και γειτονιές από τις 10 Νοέμβρη κι έπειτα ώστε να αποτελέσει το κύριο αίτημα μιας επόμενης γενικής απεργίας.

Μαλαματίνα: Μια «μικρή» απεργία με μια μεγάλη αλληλεγγύη!

Της Ιωάννας Γαϊτάνη

Η απεργία του Σωματίου εργαζομένων της ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ κλείνει αισίως τρεις μήνες γεμάτους επιθέσεις από την εργοδοσία και την αστυνομία. Πέρα από την παραβίαση των συμφωνηθέντων στα πλαίσια της εξυγίανσης της εταιρείας -που αφορούσαν τη διατήρηση των θέσεων εργασίας και των μισθών των συγκεκριμένων εργαζομένων με την κατάργηση τμημάτων και απολύσεων- η διοίκηση προχώρησε για τρομοκρατία και στις παράνομες απολύσεις του Φραγγίδη Γιάννη, Προέδρου του επιχειρησιακού σωματίου στη Μαλαματίνα και προέδρου της ΠΟΕΕΠ, και του Μερκενίδη Αριστοτέλη, Προέδρου του Συνδικάτου Πωλητών Οδηγών και Βοηθών στα Εμφιαλωμένα Ποτά Β.Ε. και μέλος της Διοίκησης του ΕΚΘ.

Από τη πρώτη στιγμή το σωματείο απάντησε με επαναλαμβανόμενες απεργίες, κάλεσε σε αλληλεγγύη στο καθημερινό απεργιακό μπλόκο στην πύλη του εργοστασίου και προσέφυγε στα δικαστήρια. Η κυβέρνηση στέλνει τα ΜΑΤ που στρατοπεδεύουν στο εργοστάσιο και επιτίθενται με χημικά στους εκατοντάδες αλληλεγγυούς. Η απόφαση είναι ξεκάθαρη. Ο νόμος Χατζηδάκη -που ποινικοποιεί μεταξύ άλλων κάθε αγώνα των εργαζομένων- θα εφαρμοστεί με κάθε τρόπο. Μετά από αυτό η μικρή απεργία λίγων

εργαζομένων παίρνει άλλες διαστάσεις. Τα αιτήματα ΠΑΡΤΕ ΠΙΣΩΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ-ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ -ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ ενοποιούν την Αριστερά στο μπλόκο και αναγκάζουν κοινοβουλευτικά κόμματα να μεταφέρουν τα δίκαια αιτήματα στη βουλή.

Η απεργία όμως δεν μπορεί να μείνει μόνο στην πύλη του εργοστασίου. Η ριζοσπαστική αριστερά αναλαμβάνει το άπλωμα του αγώνα στη πόλη. Με πανκινητοποίηση των δυνάμεών της στις πορείες του σωματίου, με αφισοκολλήσεις, με συζητήσεις στο πανεπιστήμιο και στις πλατείες του κέντρου, με τη φροντίδα να παρεμβαίνει το σωματείο στις συναυλίες (όπως του ΛΕΞ,

όπου καταχειροκροτήθηκε από 30.000 νεολαίους) και να συνδέεται με τα κινήματα της αυτοδιοίκησης, του φεμινισμού, του νερού κ.ά. και τέλος με γλέντια οικονομικής ενίσχυσης δείχνει το δρόμο της πραγματικής ταξικής αλληλεγγύης. Την ώρα που γράφεται το άρθρο δύο επιτροπές στήριξης του αγώνα έχουν δημιουργηθεί με στόχο να φτάσει η πληροφόρηση σε κάθε γειτονιά ανατολικά και δυτικά της Θεσσαλονίκης. Από τη Τούμπα μέχρι τον Εύοσμο και τους Αμπελόκηπους το μήνυμα ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗ ΜΑΛΑΜΑΤΙΝΑ -Ο ΑΓΩΝΑΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΛΩΝ ΜΑΣ θα βρεθεί με αφίσες σε κάθε στάση αστικού, με πικετοφορίες στις καφετέριες και στις λαϊκές, με εκ-

δηλώσεις σε κάθε απομακρυσμένη συνοικία.

Το μήνυμα αυτό θα ακουστεί και στις 9 /11. Γιατί νίκη των εργαζομένων της Οινοποιίας και επιτυχία της Γενικής Απεργίας θα είναι όχι μόνο η μη εφαρμογή του Νόμου Χατζηδάκη, αλλά και το έναυσμα αγώνων σε άλλους κλάδους. Όπου η ασυδοσία της εργοδοσίας έρχεται να προστεθεί στην εξάπλωση της φτώχειας και στη διάλυση του κράτους πρόνοιας. Όπου έρχεται να προστεθεί και η επιλογή της κυβέρνησης με την αγορά πανάκριβων επιθετικών όπλων και ενίσχυση της αστυνομίας με εξοπλισμό και προσλήψεις αντί της στήριξης των λαϊκών εισοδημάτων και του κοινωνικού κράτους.

Νέο μεγάλο πλιάτσικο της κυβέρνησης:

Η αρπαγή του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων (ΜΤΠΥ)

Η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει με εντεινόμενο ρυθμό τη μεταφορά πλούτου από την εργαζόμενη κοινωνία στο μεγάλο κεφάλαιο.

Αυτήν τη φορά επιχειρεί να κλέψει, στην κυριολεξία, την περιουσία των εργαζομένων ανθρώπων, κινητή και ακίνητη, που έχει σωρευτεί στο ΜΤΠΥ, η οποία έχει αποκτηθεί σε βάθος χρόνου από τη μισθοδοσία των δημοσίων υπαλλήλων (εκπαιδευτικών, πυροσβεστών, αστυνομικών, υγειονομικών κ.λ.π.) και κληροδοτήματα (διαθήκες).

Η Ακίνητη περιουσία του ΜΤΠΥ, που μετά από 155 χρόνια Συνετών Δι-

οικήσεων έφτασε να αριθμεί 40.000 τ.μ., με ετήσια έσοδα από ενοίκια 5,2 εκ. ευρώ και η Κινητή περιουσία που ανέρχεται στα 440.000.000€, θα «αξιοποιηθεί κατάλληλα» από τον κ. Χατζηδάκη και την πολιτική ηγεσία μέσω Ανωνύμων Εταιριών και των GoldenBoys αυτών.

Όπως αναφέρεται και στη σχετική ανακοίνωση της Ανεξάρτητης Ενωτικής Ταξικής Κίνησης,ΜΑΧΗ: «Η κυβέρνηση, με το πολυνομοσχέδιο Χατζηδάκη για τον 'εξορθολογισμό' ασφαλιστικής και συνταξιοδοτικής νομοθεσίας, που κατέθεσε στη Βουλή, συνεχίζει το έργο του ξεπουλήματος της περιουσίας των ασφαλιστικών ταμείων και της πλήρους ιδιωτικο-

ποίησης της κοινωνικής ασφάλισης. Αυτή τη φορά ετοιμάζεται για το «μεγάλο πλιάτσικο» στο ΜΤΠΥ. Οι ρυθμίσεις του πολυνομοσχεδίου αποτελούν συνέχεια της καθιέρωσης του κεφαλοπονητικού συστήματος ασφάλισης, της μεταφοράς των εισφορών των νέων εργαζομένων στο χρηματιστήριο και της περιουσίας των ταμείων στους ιδιώτες επενδυτές, τις τράπεζες και τις ασφαλιστικές εταιρείες». Το Εκτελεστικό Όργανο θα είναι ο διορισμένος Διοικητής, κατά τα πρότυπα του ΕΦΚΑ και του ΟΑΕΔ. Η κινητή και ακίνητη περιουσία παραχωρούνται σε ΑΕ οι οποίες δεν έχουν καμία υποχρέωση να λογοδοτούν, να παρέχουν εξηγήσεις ή στοιχεία σε οποιονδήποτε

τε μέτοχο ή μερισματούχο, στο Δ.Σ. του ΜΤΠΥ, ούτε καν σε αυτόν τον ίδιο τον Διοικητή. Το νομοσχέδιο αυτό οδηγεί στη Φτωχοποίηση των μερισματούχων του ΜΤΠΥ, των Δημοσίων Υπαλλήλων και Συνταξιούχων δηλαδή, καθιστώντας επισφαλή την καταβολή του μερίσματος που λαμβάνουν αδιάλειπτα εδώ και 155 χρόνια.

Κινητοποιήσεις έχουν γίνει, τόσο από τους υπαλλήλους του ΜΤΠΥ, όσο κι από την ΑΔΕΔΥ.

Ωστόσο, είναι απόλυτη ανάγκη να συνεχιστούν, προκειμένου να εμποδίσουμε το μεγάλο πλιάτσικο των ταμείων μας και να αποσυρθεί ακόμα ένα ακραίο νομοσχέδιο του διαβόητου Χατζηδάκη!

Οι προκλήσεις της νέας χρονιάς στις σχολές

Η απάντηση της φοιτητικής Αριστεράς και οι αγώνες του φοιτητικού κινήματος

Της Ευτυχίας Σίντου

Το άνοιγμα των σχολών μετράει ήδη κάποιες εβδομάδες, κατά τις οποίες η φοιτητική ζωή μοιάζει να δέχεται το ένα χτύπημα μετά το άλλο, και πλήθος της ακαδημαϊκής κοινότητας μοιάζει να αναρωτιέται πώς θα βγει και η φετινή χρονιά. Είναι ήδη εξαρχής φανερά τα προβλήματα που πλαισιώνουν τη λειτουργία των πανεπιστημίων, με κυρίαρχα την υποχρηματοδότηση, την έλλειψη υποδομών, καθηγητικού προσωπικού, φοιτητικής μέριμνας σε στέγαση και σίτιση κ.ο.κ. Αυτά τα προβλήματα προκύπτουν από τις πολιτικές λιτότητας της κυβέρνησης που θεωρεί περιττό έξοδο την κάλυψη των φοιτητικών αναγκών και δέχεται να βλέπει φοιτητή της Νομικής Σχολής ΑΠΘ να πέφτει από παράθυρο 3ου ορόφου κτιρίου διότι δε χωράει στο αμφιθέατρο(!) Την ίδια στιγμή υπεκφεύγει της πολιτικής ευθύνης για το περιστατικό και συνεχίζει να μην δίνει ούτε ένα ευρώ για να βελτιωθούν οι υποδομές ή να ανοίξουν αίθουσες οι οποίες υπάρχουν αλλά δεν χρησιμοποιούνται για την εκπαιδευτική διαδικασία.

Προβλήματα στις σχολές

Στο γενικότερο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο που τοποθετεί η κυβέρνηση την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, οι φοιτητές και φοιτήτριες επιστρέφουν ή ξεκινούν τις σχολές τους μέσα σε μία γενική επισφάλεια, χωρίς υποδομές και βασικές παροχές, με φόβο ότι δε θα τους δοθεί εστία, ότι δε θα έχουν πρόσβαση στη σίτιση, ότι θα είναι οι επόμενοι/ες που θα πέσουν από κάποιο παράθυρο ή που θα πέσουν κάτω από κάποιο χτύπημα της αστυνομίας. Η κυβέρνηση, φυσικά, επιλέγει να λύσει όποιο πρόβλημα ανακύπτει στο δημόσιο διάλογο με αστυνομική βία, δίνοντας παράλληλα εξωφρενικούς προϋπολογισμούς σε άλλους κερδοφόρους για εκείνη τομείς.

Την ώρα που στην ΑΣΟΕΕ στοιβάζονται εκατοντάδες φοιτητές/τριες σε αμφιθέατρα, η κυβέρνηση επιλέγει να χτίσει ένα ολοκαίνουριο υπερασφαλές πολυτελές

κτίριο μόνο για τα μεταπτυχιακά προγράμματα. Την ώρα που το θέμα της στέγασης για την συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών αποτελεί βασικό πρόβλημα και καθώς οι τιμές των ενοικίων έχουν εκτοξευθεί, η κάλυψη της βασικής αυτής ανάγκης ανατίθεται σε ΣΔΙΤ, μετατρέποντας σε εμπόρευμα το δικαίωμα της στέγης για φοιτητές/ριες. Την ώρα που η ακρίβεια και οι ανατιμήσεις βασικών αγαθών πλήττουν κάθε

πραγματική είσοδο και μόνιμη τοποθέτησή της σε αυτά. Άλλωστε, ούτε το αφήγημα περί ανομίας και παραβατικότητας και η αναγκαιότητα για αστυνομική φύλαξη και ασφάλεια στα πανεπιστήμια δεν έχει πλέον καμία κοινωνική αποδοχή. Σε ένα πανεπιστήμιο-επιχείρηση που στοχεύει να χτίσει η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη, στο πανεπιστήμιο του 2020, η ύπαρξη της αστυνομίας θέλει να εξυπηρετεί τη δια-

ζωή μπορούν να κινητοποιήσουν μεγάλα τμήματα φοιτητών/τριών. Αντίστοιχα, διαδηλώσεις που προσαθούν να είναι σε συντονισμό με σωματεία και συλλόγους που εμπίπτουν στα πανεπιστήμια έχουν ένα μεγαλύτερο πολιτικό αντίκτυπο από εκείνες που αναλώνονται σε μία μονότονη επανάληψη μικρών φοιτητικών διαδηλώσεων. Αυτή τη στιγμή, η φοιτητική αριστερά οφείλει να αποδεσμευτεί από μικρογεγονισμούς και να δει τη μεγάλη εικόνα της συγκυρίας και τις αντίστοιχες μεγάλες προκλήσεις που έχει να αντιμετωπίσει το φοιτητικό κίνημα. Προκειμένου αυτές να αντιμετωπιστούν με επιτυχία, η ενωτική-μετωπική πολιτική των δυνάμεων της φοιτητικής Αριστεράς δυνάμεων είναι μονόδρομος. Η ανάγκη για μαζική πολιτική είναι μεγαλύτερη από ποτέ και είναι χρέος της φοιτητικής αριστεράς να αναγνωρίσει τα προβλήματα που όντως απασχολούν τους φοιτητές και τις φοιτήτριες, να ανοίξει συζητήσεις, να συνδέσει τα φοιτητικά αιτήματα με τις συνολικές διεκδικήσεις απέναντι στην κυβέρνηση και έτσι να προσπαθήσει να συμπεριλάβει στους αγώνες της τους εργαζόμενους και το εκπαιδευτικό προσωπικό των σχολών.

Άλλωστε, μπροστά μας έχουμε δύο μεγάλα ραντεβού στους δρόμους. Η απεργία της 9ης Νοέμβρη μπορεί και πρέπει να αποτελέσει ένα πρώτο βήμα για τη σύνδεση των φοιτητικών αιτημάτων με τους εργατικούς αγώνες. Είναι η πρώτη μεγάλη ευκαιρία για μαζική ενωτική αντίσταση και διαδήλωση ενάντια στην πολιτική της διάλυσης του δημόσιου πανεπιστημίου, της φτώχειας και της καταστολής. Με μία συντονισμένη και μαζική απεργία θα δοθούν οι πρώτες απαντήσεις που θα έρθουν να ενταθούν στις 17 Νοέμβρη, στη διαδήλωση για τα 49 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Εκεί, η φοιτητική αριστερά οφείλει να κλιμακώσει τον αγώνα της και να μαζικοποιήσει τις συλλογικές διαδικασίες που θα προηγηθούν, με μία δυναμική που θα αρμόζει πλέον στις περιστάσεις. Εξάλλου, ο μόνος τρόπος να αντισταθούμε και να υπερασπιστούμε τις ανάγκες μας και τη δημόσια παιδεία είναι οι μαζικοί ενωτικοί αγώνες, η αλληλεγγύη και η συλλογικότητα.

Η ανάγκη για μαζική πολιτική είναι μεγαλύτερη από ποτέ και είναι χρέος της φοιτητικής αριστεράς να συνδέσει τα φοιτητικά αιτήματα με τις συνολικές διεκδικήσεις απέναντι στην κυβέρνηση.

φοιτητή, οι φοιτητικές λέσχες βάζουν ακόμα πιο στενά οικονομικά κριτήρια στη δωρεάν σίτιση (αν υπάρχει καν αυτή η δυνατότητα). Την ώρα που ο αναβρασμός ενός πολέμου ένα βήμα μακριά από τα Βαλκάνια εντείνεται μέρα με τη μέρα, η κυβέρνηση όχι μόνο υπογράφει συμφωνίες θανάτου και ξοδεύει υπέρογκα ποσά σε εξοπλισμούς, αλλά προωθεί το αφήγημα της αναγκαιότητας των εξοπλισμών για την εθνική «άμυνα» μέσα στις ίδιες τις σχολές, μέσω της συνεργασίας του στρατού με κάποιες από αυτές.

Πανεπιστημιακή αστυνομία

Ταυτόχρονα, το διαβόητο κυβερνητικό σχέδιο της πανεπιστημιακής αστυνομίας φαίνεται να μη προχωράει σε εφαρμογή. Η εμπειρία έδειξε ότι η τοποθέτηση της ΟΠΠΙ στις σχολές χρειάστηκε την περιφρούρησή της από ΜΑΤ, που σε όλες τις περιπτώσεις και τα δύο σώματα ασφαλείας απομακρύνθηκαν από τις σχολές, με εξαίρεση την περίπτωση του ΑΠΘ, όπου τα ΜΑΤ εξακολουθούν μετά από τώσους μήνες να «προστατεύουν» τις εργασίες για τη βιβλιοθήκη στο Βιολογικό. Η μακροπρόθεσμη στόχευση αυτού του σχεδίου προσομοιάζει με ένα πλάνο εξοικείωσης με την παρουσία της αστυνομίας περίξ έως και εντός των πανεπιστημίων, παρά με την

σφάλιση της ομαλής λειτουργίας των σχολών, από τη σκοπιά της απουσίας (ή απαγόρευσης) πολιτικής δράσης. Το μέτρο αυτό του νόμου Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη δεν προχωράει σε εφαρμογή. Οι προσπάθειες τοποθέτησης της ΟΠΠΙ σε ΕΚΠΑ και ΕΜΠ τον Σεπτέμβρη βρήκαν μπροστά τους τις ανταντακλαστικές κινητοποιήσεις των φοιτητών και κάποιες αποφάσεις συλλόγων, με τη στήριξη και κάποιων σωματείων (ΕΛΜΕ, ΣΜΤ, ΣΕΡΕΤΕ, διοικητικοί του ΕΚΠΑ). Το ίδιο διάστημα, άρχισε περισσότερο κόσμος να κινητοποιείται και πραγματοποιήθηκαν δράσεις εντός των σχολών (π.χ. συναυλία στις πύλες του ΕΚΠΑ) που ανέδειξαν τη σημασία τους ως ζωντανό κοινωνικοί χώροι. Η απάντηση της κυβέρνησης σε αυτές τις δράσεις ήταν για άλλη μια φορά η καταστολή και η βία, με τρανταχτό παράδειγμα τη συναυλία του Θανάση Παπακωνσταντίνου στο ΑΠΘ.

Απάντηση μέσα από ενωτικούς αγώνες

Σε αυτό το κλίμα, οι Γενικές Συνελεύσεις και οι φοιτητικές διαδηλώσεις, προς το παρόν, δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες της συγκυρίας. Είναι γεγονός πως οι κινητοποιήσεις που συμπεριλαμβάνουν γειωμένα αιτήματα και λύσεις στα πραγματικά προβλήματα που πλήττουν τη φοιτητική

25 ΝΟΕΜΒΡΗ 2022: «ΖΩΝΤΑΝΕΣ Μ

Μέτρα στήριξης τώρα για τ

Των Ράνιας Παπαγεωργίου
και Αγγελικής Καθοπούλη

Η 25η Νοεμβρίου, Παγκόσμια Ημέρα εξάλειψης της έμφυλης βίας, είναι και φέτος ημέρα ορόσημο του διαρκούς αγώνα του φεμινιστικού κινήματος για μια κοινωνία πραγματικής ισότητας.

Παρά τις επικοινωνιακές εξαγγελίες και τους πανηγυρικούς των τελευταίων ετών για τις γυναίκες που σπάνε τη σιωπή τους, ο θεσμικός σεξισμός εξαπολύεται σε κάθε ευκαιρία. Η ανυπαρξία τόσο των πολιτικών πρόληψης όσο και των δομών στήριξης είναι βασικοί παράγοντες που δεν επιτρέπουν να αντιμετωπισθεί άμεσα η έμφυλη βία πριν καταλήξει ακόμη και σε γυναικοκτονία. Απαντώντας σε αυτή την πραγματικότητα, η Συνέλευση 8 Μάρτη επικεντρώνει τη φετινή της καμπάνια για την 25η Νοέμβρη στην ανάδειξη του επείγοντος της αντιμετώπισης της έμφυλης βίας με «Δημόσιες Δομές Υποστήριξης τώρα!» (όπως είναι το κεντρικό αίτημα/σύνθημα της καμπάνιας).

Υπηρεσίες στήριξης

Εξοργιστικές είναι οι πρόσφατες δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών περί «του καλύτερου δικτύου δομών» τη στιγμή που η χώρα μας δεν ανταποκρίνεται ούτε στις ελάχιστες συμβατικές της υποχρεώσεις. Τα στοιχεία των επίσημων εκθέσεων, όταν διαβαστούν σε σύγκριση με τις κοινωνικές ανάγκες, μαρτυρούν την τρομακτική ανεπάρκεια των δομών και υπηρεσιών στήριξης των θυμάτων έμφυλης βίας. Στην πράξη το δίκτυο των δομών εξαντλείται σε συγχρηματοδοτούμενα έργα για υλοποίηση αποσπασματικών προγραμμάτων με ημερομηνία λήξης και εργαζόμενους σε συνθήκες εργασιακής επισφάλειας και όχι ενίσχυση δημόσιας υπηρεσίας /δομής για υλοποίηση κοινωνικής πολιτικής με επαρκές (ποσοτικά και ποιοτικά) μόνιμο προσωπικό.

Σε αυτή την πραγματικότητα έχουμε να αντιπροτάξουμε τις πραγματικές μας ανάγκες: δημόσιες, δωρεάν, προσβάσιμες σε όλες/ους δομές υποδοχής, όπου θα μπορούν να καταφεύγουν τα θύματα της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας για να καταγγείλουν σεξιστικές και κακοποιητικές πράξεις σε βάρος τους και να λάβουν ψυχολογική, νομική, πρακτική βοή-

θεια. Για να είναι αποτελεσματικό το δίκτυο των δομών στήριξης πρέπει να έχει αδιάλειπτη λειτουργία, κατάλληλο και μόνιμο προσωπικό, πόρους που θα εξασφαλίζουν πολύπλευρη και μακροχρόνια στήριξη στα θύματα (όχι μόνο ολιγόμηνη φιλοξενία σε ξενώνες, αλλά ένταξη σε προγράμματα εξασφάλισης στέγης και εργασίας).

Μέτρα οικονομικής στήριξης

Η οικονομική αδυναμία και εξάρτηση των κακοποιημένων γυναικών είναι η υλική βάση του εγκλωβισμού τους στο φαύλο κύκλο της κακοποίησης. Μπροστά σε αυτή τη συνθήκη το κράτος αρκείται στην ένταξη των άνεργων γυναικών - θυμάτων έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας, στο πρόγραμμα απασχόλησης Ευπαθών Κοινωνικών Ομάδων (πολλές κατηγορίες ανέργων) χωρίς κάποια ιδιαίτερη μέριμνα για όσες δεν έχουν εργασιακή εμπειρία και δεξιότητες που απαιτεί η αγορά εργασίας. Ωστόσο, είναι σαφές ότι ακόμη και η υπερπροσπάθεια που καταβάλλουν νομικοί και κοινωνικοί λειτουργοί των δομών να βοηθήσουν τις επιζώσες δεν μπορεί να καλύψει το έλλειμμα ειδικής οικονομικής στήριξης από πλευράς κράτους.

Δεν αρκούμαστε σε ημίμετρα που βρίσκονται πολύ πίσω από τις ανάγκες μας και διεκδικούμε άμεση χορήγηση οικονομικής ενίσχυσης για τις επιζώσες της έμφυλης βίας, κοινωνική

στέγαση, διασφάλιση των θέσεων εργασίας τους ή ουσιαστική βοήθεια για την εύρεση εργασίας για τις άνεργες.

Νομικά αιτήματα

Ιδιαίτερα κρίσιμο ζήτημα για τα θύματα της έμφυλης βίας είναι η ουσιαστική

Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη Να κάνουμε το θυμό μας δράση

Της Κατερίνας Καλλέργη

Η φετινή 25η Νοέμβρη, παγκόσμια ημέρα ενάντια στην έμφυλη βία, δεν μπορεί να έχει απλά καταγγελτικό χαρακτήρα. Τα τελευταία χρόνια, τα ζητήματα βίας, παρενόχλησης και σεξισμού έχουν αποκτήσει περισσότερη ορατότητα, κάτι το οποίο είναι πολύ σημαντικό, όμως από μόνο του δεν αρκεί. Είναι κρίσιμο, το φεμινιστικό κίνημα να αρθρώσει τα αιτήματα αυτά που θα βοηθήσουν στην αντιμετώπιση και την πρόληψη, ώστε να μην θρηνούμε καμία νεκρή, καμία κακοποιημένη και καμία βιασμένη. Με κεντρικό σύνθημα «Να κάνουμε τον θυμό μας δράση-Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία», η Συνέλευση Γυναικών

8 Μάρτη στην Θεσσαλονίκη καλεί σε διαδήλωση στις 25 Νοέμβρη, στις 7μμ στο Άγαλμα Βενιζέλου. Επίσης, ετοιμάζει μία σειρά δράσεων που στόχο έχουν την ανάδειξη της ανάγκης για οικονομική, νομική και ψυχολογική στήριξη στα θύματα της έμφυλης βίας, αλλά και για αναστύλωση του κοινωνικού κράτους που θα προστατεύει τις γυναίκες και θα δρα προληπτικά.

Καθώς έχει αποδειχθεί επανειλημμένα ότι η αστυνομία είναι η πλέον ακατάλληλη για την διαχείριση έμφυλων περιστατικών, είναι άμεση η ανάγκη για ένα σώμα κοινωνικών λειτουργών, ψυχολόγων και δομών που θα αναλάβουν αυτόν τον ρόλο. Με βάση αυτό, στόχος της

ΑΣ ΘΕΛΟΥΜΕ» ΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

ΤΙΣ ΕΠΙΖΩΣΕΣ ΕΜΦΥΛΗΣ ΒΙΑΣ

νομική βοήθεια, καθώς οι νομικές διαδικασίες είναι αναγκαίο κομμάτι της λύσης, αλλά χρονοβόρες και συχνά περίπλοκες. Στην πράξη για μεγάλα χρονικά διαστήματα και περιοχές της χώρας δεν υπάρχει δυνατότητα δωρεάν νομικής βοήθειας πέραν της συμβουλευτικής, με αποτέλεσμα τα θύματα να αποθαρρύνονται να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Συχνά, μάλιστα, καλλιεργείται σκόπιμη σύγχυση ανάμεσα στην παροχή δωρεάν νομικής συμβουλευτικής που υλοποιείται στα Συμβουλευτικά Κέντρα με τη νομική εκπροσώπηση που δεν είναι διασφαλισμένη.

Ο τραγικός απολογισμός δολοφονημένων γυναικών των τελευταίων μηνών μαρτυρά ότι οι αστυνομικές αρχές δεν έχουν τις γνώσεις, την κοινωνική ευαισθησία και συχνά ούτε καν τη θέληση να διαχειριστούν τις καταγγελίες σωστά και αποτελεσματικά. Σε αυτή την παραδοχή αντιπροτάσσουμε το αίτημα οι καταγγελίες να παραπέμπονται άμεσα και υποχρεωτικά σε ειδικούς εισαγγελέις, με τη συνδρομή κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων. Παράλληλα, ζητάμε δωρεάν νομική εκπροσώπηση των επιζώσων από εξειδικευμένους και ευαισθητοποιημένους δικηγόρους σε όλα τα στάδια της διαδικασίας, καθώς

και άμεση εκδίκαση υποθέσεων έμφυλης βίας (ενδοοικογενειακής ή άλλης) από ειδικά επιμορφωμένους/ους δικαστές/δικαστές. Όλα τα παραπάνω αποτελούν στοιχειώδεις διαδικαστικές εγγυήσεις ώστε να διασφαλίζονται όροι σεβασμού στα θύματα και να αποφεύγεται η αναβίωση του τραύματος της κακοποίησης.

Αλλά και σε επίπεδο ουσιαστικού δικαίου, ο όρος "γυναικοκτονία" δεν έχει ακόμη βρει τη νομική του κατοχύρωση στον Ποινικό Κώδικα, την ίδια στιγμή που σε ισχύ παραμένει ο νόμος Τσιάρτα (για την τροποποίηση του οικογενειακού δικαίου) που προωθεί την ενδοοικογενειακή βία. Από την άλλη, ακόμη και όταν η επιζώσα "προστατεύεται" από μία δικαστική απόφαση (π.χ. περιοριστικών μέτρων), η ανεπαρκής μέριμνα για την εφαρμογή της οδηγεί στη συνέχιση της κακοποίησης και τού φόβου, συχνά με κατάληξη τη γυναικοκτονία.

Ορατότητα και πρόληψη στους κοινωνικούς χώρους

Παράλληλα με τα αιτήματα που περιγράφηκαν, εξίσου υπαρκτή είναι η ανάγκη για πρόληψη και επιστημονική ανάλυση της έμφυλης βίας. Σε αυτό το σκοπό θα μπορούσε να συμβάλει η

συνεχής και συστηματική διοργάνωση σεμιναρίων ισότητας, σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης βιωματικών εργαστηρίων (workshops) σε γειτονιές και ιδιαίτερα σε χώρους όπου συχνάζουν, εργάζονται, περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους οι ευάλωτες κοινωνικά ομάδες (προσφύγισες/μετανάστρες) -αντί για διαφημιστικού τύπου καμπάνιες ευαισθητοποίησης που έχουν επετειακό χαρακτήρα- με ευθύνη των δήμων και κρατικών φορέων.

Αλλά και στον κόσμο της δουλειάς, είναι ιδιαίτερα κρίσιμο τα συνδικάτα να αναλάβουν πρωτοβουλίες δημιουργίας εσωτερικών διαδικασιών και σημείων επαφής όπου θα καταφεύγουν οι εργαζόμενες για να καταγγείλουν περιστατικά κακοποίησης, τόσο στο χώρο εργασίας όσο και εκτός αυτού, με βάση το πνεύμα αλληλεγγύης και με επιδίωξη να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των θυμάτων και να ευαισθητοποιηθούν τα μέλη τους σε θέματα ισότητας των φύλων.

Στο χώρο της εκπαίδευσης, αντί για τα εκατομμύρια στην πανεπιστημιακή αστυνομία, αξίζει να διεκδικήσουμε χρηματοδότηση διεπιστημονικών κοινωνικών ερευνών σε πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα για την έμφυ-

λη βία στη χώρα μας, ώστε να αποτυπωθεί η πραγματική κατάσταση, να προταθούν λύσεις, να αξιολογείται η αποτελεσματικότητα των πολιτικών, και να αναδειχθούν οι αντιεπιστημονικές προσεγγίσεις που διατηρούν και ενδυναμώνουν στερεότυπα.

Για μία δυναμική φεμινιστική απάντηση

Με τα περιεχόμενα που περιγράφηκαν, η Σ8Μ οργανώνει τη φετινή της καμπάνια για την 25η Νοέμβρη. Σε μια συγκυρία επιδείνωσης των συνθηκών διαβίωσης και έξαρσης της έμφυλης βίας και της κρίσης της κοινωνικής αναπαραγωγής, παλεύουμε να τεθούν οι φεμινιστικές διεκδικήσεις στο επίκεντρο του δημόσιου λόγου με την πεποίθηση ότι η συλλογική δράση είναι η απάντηση. Στις 25 Νοέμβρη -και με ενδιάμεσο σταθμό τη γενική απεργία της 9ης Νοέμβρη- θέλουμε οι δυνάμεις του κινήματος - φεμινιστικές συλλογικότητες, σωματεία, πολιτικές οργανώσεις, δημοτικά σχήματα, φοιτητικοί σύλλογοι, κ.λ.π.- να βρεθούμε μαζί στο δρόμο σε μία μαζική φεμινιστική απάντηση.

"Ζωντανές μας θέλουμε" όλες στον αγώνα για μια κοινωνία χωρίς ανισότητες και έμφυλη βία!

Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη να οργανώσει επισκέψεις στις δομές φιλοξενίας και στα κέντρα στήριξης έμφυλης βίας στην Θεσσαλονίκη, μαζί με το δημοτικό σχήμα του κέντρου «Πόλη Ανάποδα». Μέσα από αυτήν την δράση θα υπάρξει σύνδεση με τις εργαζόμενες/ους, και θα αποκαλυφθούν οι ελλείψεις και τα προβλήματα. Η οπτική των εργαζομένων στις δομές θα εμπλουτίσει τις δράσεις και τα αιτήματα για πραγματική προστασία των επιζώσων βίας.

Επιπρόσθετα, η Σ8Μ θα συναντηθεί με τους ανθρώπους του κοινωνικού ιατρείου. Το ζήτημα της πρόσβασής στην υγεία είναι κεντρικό για τα θύματα έμφυλης βίας, καθώς δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που επί μέρες δεν υπήρχε ιατροδικαστής να εξετάσει ένα θύμα βιασμού (βλ. υπόθεση Μπίκα). Μέσα από την συνάντηση με το Κοινωνικό Ιατρείο θα διερευνηθεί από κοινού η κατάσταση στα νοσοκομεία σε σχέση με τα ζητήματα των γυναικών και θα συνδεθούν τα αιτήματα της υγείας με τα φεμινιστικά αιτήματα.

Η σύνδεση του φεμινιστικού κινήματος με τα κινήματα της πόλης

και συνολικά όλη την κοινωνία είναι απαραίτητη για να μαζικοποιηθεί και να μπορέσει να ασκήσει πιέσεις για να εφαρμοστούν πολιτικές προτάσεις και πρόληψης. Έτσι, μέσα από την καμπάνια για την 25 Νοέμβρη, θέλουμε να συναντηθούμε με τις δομές, τις συλλογικότητες, τα σωματεία, τους φοιτητικούς συλλόγους και τα δημοτικά σχήματα για να αναπτυχθούν εξειδικευμένα αιτήματα και δράσεις ενάντια στην έμφυλη βία σε κάθε χώρο και να γίν-

νει ακόμα πιο μαζική η διαδήλωση στις 25 Νοέμβρη. Η πάλη ενάντια στην βία και την καταπίεση των γυναικών πρέπει να γίνει κομμάτι κάθε αγώνα: του εργατικού, του φοιτητικού, του αγώνα για δημοσία και δωρεάν υγεία. Ένα πρώτο βήμα σε αυτή την λογική είναι η συμμετοχή της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη στην γενική απεργία στις 9/11, ως κομμάτι της καμπάνιας για την 25η Νοέμβρη.

Φυσικά, μέχρι την ημέρα της δι-

αδήλωσης έχουμε πολλά ακόμα να κάνουμε. Παρεμβάσεις στις γειτονιές, στις σχολές, στους μαζικούς εργατικούς χώρους, να ετοιμάσουμε τις καλλιτεχνικές δράσεις μας, τα πανό μας, να συζητήσουμε με κόσμο να φροντίσουμε τα συνθήματα μας να φτάσουν σε κάθε γειτονιά της Θεσσαλονίκης. Παίρνουμε πιπέλα, πλακάτ, αφίσες και χρώματα και οργανώνουμε την καμπάνια μας για μια δυναμική και μαζική διαδήλωση στις 25 Νοέμβρη.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑΝ

* στίχος των
Rationalistas

Εμπέδημα: Κατερίνα Καλιθήρη

Ρεσιτάλ υποκρισίας έδωσε η ελληνική κυβέρνηση με αφορμή την υπόθεση των 92 προσφύγων που βρέθηκαν γυμνοί και εγκαταλεημένοι σε μια πλαστική βάρκα στις όχθες του Έβρου. «Ντροπή για τον πολιτισμό» αποκάλυψε την υπόθεση αυτή ο υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου, Μητράκης, ενώ σύσσωμη η Νέα Δημοκρατία μίλησε για εργαλειοποίηση των προσφύγων από την Τουρκία. Εργαλειοποίηση όμως είναι να έρχονται στο φως καθημερινά καταγγελίες για βίαιες επαναπροωθήσεις, push-backs και απαγωγές προσφύγων από την ελληνική πλευρά και η κυβέρνηση να δείχνει ευαισθησία μόνο όταν ο θύτης είναι η Τουρκία σε ένα συνεχές παιχνίδι εντυπώσεων. Ενδεικτικό για την ευαισθησία της ελληνικής πλευράς είναι ότι λίγες μέρες αργότερα, ένας 44χρονός βαριά άρρωστος Ιρανός –πιθανά τραυματίας– κάλεσε τη διεθνή γραμμή

βοήθειας 112 και έδωσε τις συντεταγμένες του για να λάβει βοήθεια, με αποτέλεσμα να πέσει θύμα παράνομης επαναπροώθησης. Την ίδια στιγμή, ακόμα και οι 92 που διασώθηκαν σε μία προσπάθεια να δείξει ευαισθησία η ελληνική κυβέρνηση, θα καταλήξουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, χωρίς θέρμανση, χωρίς αξιοπρεπές φαΐ και χωρίς κανένα δικαίωμα. Ταυτόχρονα με τα κροκοδείλια δάκρυα για τους 92 του Έβρου, η κυβέρνηση πετάει στον δρόμο περίπου 10.000 πρόσφυγες που φιλοξενούνται σήμερα σε διαμερίσματα του προγράμματος ESTIA. Μέσα σε αυτούς οικογένειες όπου τα παιδιά παρακολουθούν μαθήματα σε δημοτικά σχολεία, πρόσφυγες με σοβαρά ψυχιατρικά προβλήματα και προσφύγισες επιζούσες τράφικινγκ. **Ντροπή του πολιτισμού, σαν να λέμε.**

Η υπόθεση της 12χρονης στον Κολωνό έχει επικρατήσει το τελευταίο διάστημα στην δημόσια συζήτηση. Δυστυχώς, γίνεται και πάλι εμφανές ότι το «τέρας στην ντουλάπα» κάποιιο το ταΐζανε για πολύ καιρό. Η σύνδεση του μαστροπού με τη Νέα Δημοκρατία και η απόλυτη αποτυχία του κράτους πρόνοιας να προστατέψει αυτό το παιδί αναδεικνύουν ότι οι ευθύνες είναι πολλαπλές και δεν βαρύνουν μόνο τον μαστροπό ούτε μόνο τους 213 «οικογενειάρχες», μεταξύ των οποίων και ένας νεαρός αστυνομικός που υπηρετεί στη ΓΑΔΑ. **Το απεχθές αυτό έγκλημα έχει δυστυχώς βαθιές κοινωνικές ρίζες:** από την μία η ακραία σεξουαλικοποίηση των νεαρών γυναικών που κανονικοποιεί στο μυαλό πολλών των παιδοβιασμό νεαρών κοριτσιών, από την άλλη η ακραία φτώχεια που επιτρέπει σε αυτούς τους ανθρώπους να έχουν πρόσβαση σε παιδιά κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων και τέλος η πλήρης έλλειψη δομών πρόληψης και ενημέρωσης. **Απέναντι σε φωνές που μιλάνε για θανατική ποινή και χημικό ευνουχισμό πρέπει να γίνει σαφές ότι τέτοια εγκλήματα αντιμετωπίζονται μόνο με απάντηση στην ρίζα τους.** Η ύπαρξη κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων στα σχολεία, δομών ενημέρωσης και πρόληψης στις γειτονιές, άμεσες παρέμβασες κοινωνικών υπηρεσιών θα μπορούσε να είναι σωτήρια τόσο για την 12χρονη, όσο και για τα υπόλοιπα πιθανά θύματα του κυκλώματος. Αυτά είναι τα επίδικα, μαζί με την απόδοση δικαιοσύνης, για τα οποία πρέπει να παλέψει το επόμενο διάστημα σύσσωμη η κοινωνία που σοκαρίστηκε από το φριχτό έγκλημα.

Θύμα της εκδικητικότητας του σωφρονιστικού και δικαστικού συστήματος έπεσε για ακόμη μία φορά ο Δημήτρης Κουφοντίνας. Στις 25/10, μεταξύ 12.00 και 15.00, την ώρα που τα κελιά παραμένουν κλειστά πραγματοποιήθηκε με κυβερνητική εντολή αυθαίρετη μεταφορά του στον χώρο απομόνωσης για όσους νοσούν με κόβιντ ή είναι ύποπτα κρούσματα. Σύμφωνα με τους υπαλλήλους των φυλακών Δομοκού, η μεταφορά του έγινε γιατί υπήρχε πληροφορία ότι κινδυνεύει η ζωή του. Η δικαιολογία αυτή γίνεται ακόμα πιο αισχρή αν αναλογιστούμε ότι η ζωή του όντως κινδυνεύει επειδή δεν λαμβάνει την κατάλληλη θεραπεία για να αντιμετωπίσει τα ζητήματα υγείας του που προκλήθηκαν από την μακροχρόνια απεργία πείνας, όταν η κυβέρνηση

Παρά τις συνεχείς καταδίκες της Ελλάδας για τις άθλιες συνθήκες κράτησης και ενώ η Επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων απειλεί την Ελλάδα με δημόσια δήλωση εις βάρος της, **η κυβέρνηση ετοιμάζει ένα νέο Σωφρονιστικό Κώδικα, ακόμα πιο αυστηρό και τιμωρητικό.** Σύμφωνα με αυτόν νομοθετούνται **αυστηρότερα χρονικά όρια έκτισης ποινής για τη θεμελίωση δικαιώματος σε τακτική άδεια** και οι πολυ-ισοβίτες θεμελιώνουν δικαίωμα σε άδεια μετά από έκτιση 22 χρόνων ενώ η υφ' όρον απόλυση είναι τα 25 έτη. Θεσμοθετείται δηλαδή μια ποινή κάθειρξης χωρίς ουσιαστικό δικαίωμα αδειάς. Ταυτόχρονα, **οι όροι για τις εκπαιδευτικές άδειες αυστηροποιούνται τόσο, που γίνονται πρακτικά ανέφικτοι.** Προβλέπεται η δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας, ψυχιατρείου για γυναίκες μέσα στη φυλακή, και τέλος επιχειρείται να παγιωθεί η υπαγωγή των φυλακών στο υπουργείο Προστασίας του Πολίτη έναντι του Υπουργείου Δικαιοσύνης. Ήδη, **οι φυλακές έχουν πληρότητα 180% με υψηλά ποσοστά θανάτων και αυτοκτονιών.** Όλα αυτά αντικατοπτρίζουν την συνολικότερη τάση αυστηροποίησης των ποινών και εξόντωσης των κρατουμένων. Παρότι η εγκληματικότητα στην Ελλάδα παραμένει συγκριτικά χαμηλή στους διεθνείς και ευρωπαϊκούς δείκτες, η κυβέρνηση αυστηροποιεί ποινές και τιμωρεί χωρίς καμία προσπάθεια για σωφρονισμό και μέτρα πρόληψης.

και η δικαστική εξουσία αρνήθηκαν να εφαρμόσουν έστω σωστά τις προβλέψεις του φωτογραφικό νόμου που τον απομάκρυνε από τις αγροτικές φυλακές. Ακόμα και τώρα, τον θέτουν σε κίνδυνο, μεταφέροντας τον χωρίς πραγματικό λόγο σε χώρο στον οποίο κινδυνεύει να κολλήσει κόβιντ και να επιβαρυνθεί ακόμα περισσότερο η υγεία του. Είναι ξεκάθαρο ότι η κυβέρνηση ενδίδει σε ακροδεξιά ακροατήρια και κινείται και με βάση τη γνωστή βεντέτα της οικογένειας Μητσοτάκη. Είναι καθήκον όλων μας να **υπερασπιστούμε τα δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα ενός κρατουμένου που έχει τιμωρηθεί σαδιστικά.**

Καταστολή και αυταρχισμός

Η αστυνομοκρατία στο απυρόβλητο

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Οι εικόνες αστυνομικής βίας, καταστολής και αυθαιρεσίας αλλά και συστηματικής καταπάτησης δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών είναι πλέον μία πολιτική σταθερά της κυβερνητικής πολιτικής. Η διακυβέρνηση Μητσοτάκη έχει βάλει φαρδιά πλατιά την υπογραφή της στην πολιτική της καταστολής και του αυταρχισμού. Και μόνο η επιλογή να δώσει τόσους πόρους για προσλήψεις νέων αστυνομικών και αγορά νέων περιπολικών τα τελευταία χρόνια, αποδεικνύει του λόγου το αληθές. Και σα να μην ήταν αυτό αρκετό, σε κάθε περίπτωση που η αστυνομική αυθαιρεσία καταλήγει σε τραγικές δολοφονίες, πάντα αντιμετωπίζονται με εξοργιστικά ευνοϊκό τρόπο από τη δικαιοσύνη.

Όταν η πανδημία βρισκόταν σε έξαρση, η κυβέρνηση αντί να προσλάβει γιατρούς, νοσηλευτές και να φτιάξει νέες ΜΕΘ, αγόραζε νέα περιπολικά και αύξανε τις περιπολίες αστυνομικών για να ελέγχουν τα μέτρα της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Τη στιγμή που η υποχρηματοδότηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης έχει δημιουργήσει τεράστιες ελλείψεις σε υλικοτεχνικές υποδομές και εκπαιδευτικό-διδασκτικό προσωπικό (κάτι που δηλώνει ακόμα και η Σύνοδος Πρυτάνεων!), η κυβέρνηση επιλέγει να δώσει πενήντα εκατομμύρια ευρώ για την πανεπιστημιακή αστυνομία, επιδιώκοντας τη μόνιμη αστυνομική παρουσία στα πανεπιστήμια, ξυλοκοπώντας φοιτητές/τριες που αντιδρούν. Απέναντι σε κάθε κοινωνικό αίτημα η κυβέρνηση επιλέγει να ενισχύσει την αστυνομία και την καταστολή, επιχειρώντας να καταστείλει τα ίδια τα κοινωνικά αιτήματα και τις κοινωνικές διεκδικήσεις.

Συνέπειες

Το γεγονός ότι η αστυνομική αυθαιρεσία και η κυβερνητική πλειοδοσία στην κυβερνητική καταστολή είναι πλέον μία πολιτική σταθερά έχει σημαντικές συνέπειες. Κάθε έκφραση κοινωνικής αντίστασης και διεκδίκησης αντιμετωπίζεται με γκλοπ και δακρυγόνα, αξιοποιώντας και το νόμο Χρυσοχοϊδη που περιορίζει-καταστέλλει το δικαίωμα της διαδήλωσης. Να το πούμε διαφορετικά: κάθε πολιτική επιλογή της κυβέρνησης που προκαλεί δυσαρέσκεια στον κόσμο,

οργή και ενδεχόμενα κινητοποιήσεις, συνοδεύεται απαραίτητα από ισχυρή κινητοποίηση των δυνάμεων καταστολής. «Όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος» λέει το ρητό και η κυβέρνηση το ακολουθεί τόσο πιστά που τις περισσότερες φορές δεν περνάει ούτε τυπικά από τη βάση του δημόσιου διαλόγου.

Χαρακτηριστικότερη περίπτωση αυτής της πρακτικής είναι η αστυνομοκρατία στην πλατεία Εξαρχείων και στο Λόφο του Στρέφη, για τη διασφάλιση έργων «ανάπτυξης», του μετρό από τη μία και μιας ανάπλασης από την άλλη, με απευθείας ανάθεση σε εταιρεία real estate από το δήμο Αθηναίων. Οι δυνάμεις των ΜΑΤ έχουν στρατοπεδεύσει μόνιμα στη γειτονιά των Εξαρχείων, βάζοντας απέναντι μια ολόκληρη γειτονιά που διεκδικεί και αντιστέκεται διεκδικώντας το αυτονόητο: να έχουν λόγο οι κάτοικοι μιας περιοχής για το τι γίνεται εκεί που ζουν και εργάζονται. Ακόμα χειρότερα, απολαμβάνουν μία εξοργιστική ασυδοσία καθώς πλήθος καταγγελιών έχουν δημοσιοποιηθεί για σεξιστικές-παραβιαστικές συμπεριφορές σε γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙ άτομα, αναίτιες προσαγωγές και συλλήψεις, αναίτιους ξυλοδαρμούς κατοίκων, ακόμα και εφήβων που ήθελαν να παίξουν μπάσκετ στο λόφο του Στρέφη. Παρά τις καταγγελίες, παρά τα διαβήματα δικηγόρων, προς το παρόν δεν έχει διαταχθεί ούτε μία ΕΔΕ, στέλνοντας σαφές μήνυμα ατιμωρησίας στους ένοπλους τραμπούκους. Την ίδια στιγμή η διακίνηση ναρκωτικών κυριολεκτικά δίπλα από τις διμοιρίες των ΜΑΤ, συνεχίζεται απρόσκοπτη.

Δολοφονική ατιμωρησία

Αυτή η ατιμωρησία και η ελευθερία που απολαμβάνουν τα ένοπλα σώματα της αστυνομίας, έχει φτάσει να κοστίζει ανθρώπινες ζωές. Ο ξυλοδαρμός μέχρι θανάτου του/της Ζακ Κωστόπουλου/Zackie πριν τέσσερα χρόνια, η δολοφονία του Βασίλη Μάγγου ο οποίος ξυλοκοπήθηκε τόσο άγρια που προκλήθηκαν ανεπανόρθωτες και θανατηφόρες βλάβες, η δολοφονία του Ρομά Νίκου Σαμπάνη που δολοφονήθηκε με δεκάδες πυροβολισμούς από τους σερίφηδες της ομάδας ΔΙΑΣ, επειδή οδηγούσε κλεμμένο αυτοκίνητο.

Η ατιμωρησία σε όλες αυτές τις περιπτώσεις είναι εξοργιστική. Οι ένοπλοι κρατικοί δολοφόνοι του Ζακ αθώωθηκαν πανηγυρικά, παρά τα αδιάσειστα στοιχεία για τη δολοφονική τους δράση κατά τη διάρκεια της δίκης. Εάν κρίνουμε από τη μέχρι τώρα αντιμετώπιση των δύο άλλων υποθέσεων, δεν μπορεί κανείς να περιμένει μια πραγματική καταδίκη. Πόσο μάλλον όταν στην προηγούμενη δικάσιμο για τη δολοφονία του Βασίλη Μάγγου, οι δυνάμεις της αστυνομίας τραμπούκιζαν φίλους, συγγενείς και αλληλέγγυους/ες εμποδίζοντας τους την είσοδο στη δικαστική αίθουσα.

Οι δυο αστυνομικοί που βίασαν τη δεκαεννιάχρονη κοπέλα στο ΑΤ Ομόνοιας, ήδη βρίσκονται ελεύθεροι, σε μία προικονομία της δικαστικής τους αντιμετώπισης. Δεν είναι η πρώτη φορά που το ΑΤ Ομόνοιας απασχολεί το δημόσιο διάλογο. Είναι γνωστό κολαστήριο αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας, με βασανισμούς και κακοποιήσεις μεταναστών/τριών που οδήγησαν στη δολοφονία

του Εμπουκά, νιγηριανού μετανάστη το 2019. Για άλλη μία φορά, ουδείς τιμωρήθηκε για αυτή τη δολοφονία.

Ο κατάλογος των περιστατικών αστυνομικής βίας, αυθαιρεσίας και ατιμωρησίας είναι μακρύς. Δεν είναι μια ιδιαιτερότητα της διακυβέρνησης Μητσοτάκη αλλά θεμέλιος λίθος του συστήματος και της αστικής εξουσίας. Έχουμε εισέλθει σε μία περίοδο, όπου η οξυμένη αστυνομική βία γίνεται κανόνας. Μία «νέα» πιο αυταρχική διαχείριση του καπιταλισμού κάνει την εμφάνισή της διεθνώς και προετοιμάζει τον τρόπο διαχείρισης και αντιμετώπισης των κοινωνικών αντιδράσεων απέναντι στις συνέπειες του διεθνούς κύματος ακρίβειας και φτώχειας, της ενεργειακής κρίσης. Κεκτημένα δημοκρατικά δικαιώματα τίθενται διαρκώς σε αμφισβήτηση.

Οχύρωση του κράτους

Μπροστά σε μία νέα οικονομική κρίση, που μπορεί να έχει σφοδρότερες επιπτώσεις από την κρίση της προηγούμενης δεκαετίας και ενώ οι πρώτες διαδηλώσεις ενάντια στην ακρίβεια και τη φτώχεια κάνουν την εμφάνισή τους σε όλη την Ευρώπη, ο καπιταλισμός οχυρώνεται κατασταλτικά. Πάντα σε στιγμές κρίσης, ο νόμος των ισχυρών θα επιχειρηθεί να επιβληθεί από τον σκληρό πυρήνα του κράτους, από την αστυνομία και το στρατό.

Οφείλουμε να διεκδικούμε την καταδίκη -και την ανάδειξη- όλων των αστυνομικών αυθαιρεσιών και των κρατικών δολοφονιών, ακόμα και από τα αστικά δικαστήρια που προκλητικά επιδιώκουν την αθώωση των δραστών, σε συνδυασμό με την άνευ όρων αλληλεγγύη στα θύματα της αστυνομικής βίας. Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορεί να αποκαλυφθεί μαζικά ο ρόλος της αστυνομίας, ενάντια στην προπαγάνδα κράτους και ΜΜΕ.

Οι μειοψηφικές μιλιταριστικού τύπου αντιπαραθέσεις με τις δυνάμεις καταστολής, δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα στο μαζικό κίνημα ενώ είναι σχεδόν πάντα καταδικασμένες να χάσουν, χωρίς να διεκδικούν μεταβατικά αιτήματα, όπως αυτό του αφοπλισμού των σωμάτων της αστυνομίας ή της κατάργησης όλων των ειδικών σωμάτων. Απέναντι στην ισχύ των ένοπλων κρατικών σωμάτων, οι κοινωνικοί και εργατικοί αγώνες έχουν να αντιτάξουν την αλληλεγγύη, τη μαζικότητα των διαδηλώσεων και το δικαίωμα των δικών τους αναγκών.

Ο δικός μας Νοέμβρης με τη δική τους μνήμη

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι πολύ σημαντικό να μη βυθιστούμε στη λήθη. Σε μια εποχή που η κυβέρνηση βάζει την αστυνομία στα πανεπιστήμια, βυθίζει την κοινωνία στη φτώχεια, καταστρατηγεί δικαιώματα και νιώθει άτρωτη παρά τα αλλεπάλληλα σκάνδαλα, οφείλουμε να πιάσουμε το ξεγερασιακό νήμα του Νοέμβρη και να μην το αφήσουμε να κοπεί μέσα στο χρόνο. Τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, αποτελούν ορόσημο, όχι μόνο γιατί οδήγησαν στην ανατροπή του χουντικού καθεστώτος, αλλά και γιατί αποτέλεσαν τροφодότη χιλιάδων αγώνων τις δεκαετίες που ακολούθησαν. Και αυτό είναι ένα πολύτιμο κληροδότημα.

Χουντικό καθεστώς

Σήμερα σε μεγάλο βαθμό η δημόσια συζήτηση έχει μετατοπιστεί προς τα δεξιά. Ακούγονται πράγματα γύρω από την επταετή Χούντα, που σε άλλες εποχές θα ήταν αδιανόητα. Κάθε λογής δημοσιολόγοι ξεπλένουν το χουντικό καθεστώς, αναπαράγοντας τα πιο αστεία κλισέ. Τότε λέει «γινόντουσαν έργα», «ο κόσμος κοιμόταν με τα παράθυρα

ανοιχτά», «η χώρα δε χρωστούσε μισή δραχμή». Πρόκειται για μια άκρως αποτυχημένη ωραιοποίηση ενός ανελεύθερου, καταπιεστικού και εξοντωτικού καθεστώτος που έδερνε, φυλάκιζε, βασάνιζε, εξόριζε και σκότωνε κάθε λογής αντιφρονούντα. Σκοπός εκείνων που νοσταλγούν τις χουντοπαρελάσεις, το πατριωτικό κιτς, τους χρυσούς σταυρούς των χουντοπαπάδων και την ιδεολογική επιβολή του δόγματος «πατρίς θρησκεία οικογένεια», είναι το να πλήξουν ένα τεράστιο κύμα αγώνων που σάρωσε όλα τα παραπάνω για πολλές δεκαετίες.

Η χούντα των συνταγματαρχών δεν υπήρξε τίποτε άλλο πέρα από την πιο ασφαλή σανίδα επιβίωσης του ελληνικού καπιταλισμού σε μια περίοδο γενικευμένης πολιτικής κρίσης. Η στρατιωτική ήττα της Αριστεράς στον εμφύλιο δε σήμανε ποτέ την πολιτική της κατάρρευση και την εξαφάνισή της από το προσκήνιο. Ακόμη και στο αστυνομοκρατούμενο μετεμφυλιακό κράτος, η Αριστερά διατήρησε τις δυνάμεις της. Και αυτός ήταν ένας κόμπος στο λαιμό όλων αυτών που προχώρησαν στο πραξικόπημα της 21ης Απριλίου του 1967 αλλά και των κεφαλαιοκρατών φίλων τους, θεμελιώνοντας

ένα καθεστώς που για επτά χρόνια θα έβαζε κυριολεκτικά τη χώρα στο γύψο.

Τα πολιτικά κόμματα και τα συνδικάτα διαλύθηκαν, οι «ύποπτοι» γέμισαν τα κελιά του ΕΑΤ-ΕΣΑ και ο Τύπος ήταν ελεγχόμενος και φιμωμένος. Στα σχολεία, στις σχολές και στους χώρους δουλειάς εγκαταστάθηκαν οι ρουφιάνοι της Ασφάλειας. Οι λέξεις «απεργία», «διαδήλωση», «συνέλευση» ανήκαν στην ιστορία. Συλλήψεις, στρατοδικεία και ξερονήσια αποτέλεσαν τα βασικά γρανάζια με τα οποία η Χούντα εξόντωνε τους πολιτικούς της αντιπάλους. Από την άλλη, την ίδια στιγμή το ελληνικό κεφάλαιο έκανε χρυσές δουλειές και αυγάτιζε τα κέρδη του έχοντας άριστες σχέσεις με τους δικτάτορες, ενώ ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έδειχνε επίσης να εξυπηρετείται από τις εξελίξεις στη χώρα.

Εξέγερση του Νοέμβρη

Όλα τα παραπάνω, συνέβαιναν σε μια εποχή που ο πλανήτης κλονιζόταν από νέα ρεύματα ιδεών, κινήματα ανυπακοής, αγώνες υπεράσπισης δικαιωμάτων, αντιαποικιακές μάχες, πολιτιστικά αντιπροτάγματα στην κυρίαρχη κουλτούρα. Ο Μάης στη Γαλλία, το καυτό φθινόπωρο στην Ιταλία, οι διαδηλώ-

σεις για τα δικαιώματα των μαύρων στις ΗΠΑ, το Woodstock, τα μακριά μαλλιά, η αμφισβήτηση της σοβιετικής ορθοδοξίας από τα αριστερά, αποτέλεσαν ένα εκρηκτικό ψηφιδωτό στα θεμέλια του διεθνούς καπιταλισμού. Ο απόηχος του παγκόσμιου 1968 έφτανε αργά και ετεροχρονισμένα στη χουντική Ελλάδα. Όμως έφτανε.

Από το 1971 κι έπειτα, ο κόσμος έβγαίνει σιγά σιγά από την παγωμάρα της αδράνειας. Η ταξική πάλη και ο αντιδικτατορικός αγώνας άρχισαν να αποπνύουν νέα χαρακτηριστικά που αποτυπώνονταν τόσο στις πανεπιστημιακές σχολές, όσο και στους εργατικούς χώρους. Όσο η Χούντα είχε εφρησυχάσει, προωθώντας τη φιλελευθεροποίηση και την ομαλή μετάβαση σε ένα ελεγχόμενο κοινοβουλευτικό καθεστώς και η παραδοσιακή Αριστερά ανέμενε αμήχανα τις εξελίξεις, οι φοιτητές, οι μαθητές και οι εργάτες αποδείκνυαν στην πράξη ότι δεν μπορούσαν να περιμένουν. Οι πρωτοβουλίες του φοιτητικού κινήματος και οι καταλήψεις της Νομικής το Φλεβάρη και του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 1973 αποτέλεσαν την αφορμή που έψαχνε χιλιάδες κόσμος για να ξεχυθεί στους δρόμους.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις RedMarks

Νοέμβρης 1973
Η εξέγερση που ανέτρεψε τη δικτατορία του Αντώνη Νταβανέλλου

Ρωγμές στο γύψο
Παράνομος Τύπος, λογοκρισία και προπαγάνδα στην Ελλάδα των Συνταγματαρχών 1967-1974 του Χάρη Ραϊτσίνη

πάντα θα συγκρούεται

κατέβηκε από τον ουρανό. Ήταν το απότοκο διεργασιών που υπήρχαν χρόνια στην κοινωνία, αλλά δεν είχαν τρόπο να εκφραστούν. Το Πολυτεχνείο στην Πατησίων έγινε ο καμβάς πάνω στον οποίο εκφράστηκε χιλιάδες κόσμος μέσα από συνθήματα αδιανόητα για την εποχή όπως «Κάτω η Χούντα», «Απεργία γενική», «Εργάτες-Αγρότες-Φοιτητές», «Κάτω το κεφάλαιο», «Λαϊκή εξουσία». Οι φοιτητές καταλαμβάνοντας το Πολυτεχνείο έδωσαν το έναυσμα για το ξεδίπλωμα του αγώνα, ο οποίος όμως απέκτησε άλλη βαρύτητα και άλλα χαρακτηριστικά όταν τη σκυτάλη πήρε η εργατική τάξη. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και αγρότες πλημμύρησαν τους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο. Δίπλα στις συνελύσεις και τα συντονιστικά των φοιτητών, υπήρχαν εργατικές συνελεύσεις και επιτροπές, που πραγματικά δημιουργούσαν άλλες προσδοκίες. Την ίδια στιγμή χιλιάδες μαθητές, παρά τα ελεγχόμενα από την ασφάλεια αποσιολόγια, άφηναν τα σχολεία και έτρεχαν προς το κατειλημμένο Πολυτεχνείο βοηθώντας όπως μπορούσαν.

Μια εικόνα από το μέλλον, έπαιρνε σάρκα και οστά μέσα σε ένα απόλυτα ανελεύθερο και καταπιεστικό καθεστώς. Αυτό δε θα μπορούσε να γίνει για πολύ ανεκτό. Κάπως έτσι, τα τανκς μπόυκαραν στο Πολυτεχνείο σε ένα στιγμιότυπο απίστευτης βαναυσότητας που για κακή τους τύχη καταγράφηκε από την κάμερα του ανταποκριτή Άλ-

μπερτ Κουράντ, από το παράθυρο του Ακροπόλ. Αυτό το ολιγόλεπτο βίντεο αποτύπωνε με απόλυτη ακρίβεια τις δύο κοινωνίες που κρύβονταν κάτω από την ίδια σημαία. Από τη μία οι φοιτητές, οι εργάτες, οι αγρότες, οι μαθητές που μάχονται για την ελευθερία, και από την άλλη τα τανκς, η αστυνομία και μια δράκα πολιτικά τελειωμένων συνταγματάρχων. Τα γεγονότα εκείνης της νύχτας, σηματοδότησαν την οριστική ανατροπή της Χούντας, άσχετα αν αυτή ήρθε μερικούς μήνες αργότερα.

Η επίσημη ιστορική βιβλιογραφία επιμένει ότι η δικτατορία κατέρρευσε υπό τις συνέπειες των γεγονότων της Κύπρου, το καλοκαίρι του 1974. Παρουσιάζει τον «εθνάρχη» Κωνσταντίνο Καραμανλή ως απελευθερωτή και εγγυητή της μεταπολιτευτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Πολλοί μάλιστα του πιστώνουν μέχρι και την... ύπαρξη της κομμουνιστικής Αριστεράς λόγω της νομιμοποίησης του ΚΚΕ. Όλα αυτά είναι ένα φαιδρό αστικό κατασκευάσμα. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν αυτή που έκοψε για τα καλά τα ποδάρια της Χούντας. Η πανελλαδική κινητοποίηση εκατοντάδων χιλιάδων εργατών, φοιτητών και μαθητών και η μαζική και ριζοσπαστική πολιτικοποίηση της περιόδου αποτέλεσαν την ταφόπλακα στο πιο βάνουσο και σκληρό μεταπολεμικό καθεστώς. Οι αστοί ανέχτηκαν την κομμουνιστική Αριστερά σε όλες τις εκφάνσεις της, απλούστατα γιατί δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Ήξεραν

το που μπορούσε να φτάσει αυτός ο διάχυτος ριζοσπαστισμός και προτίμησαν τη συναίνεση.

Επαναστατική Αριστερά

Τα γεγονότα πρέπει να εξετάζονται στην εποχή τους. Και ήταν μια εποχή που είχε πολύ έντονη πολιτικοποίηση. Όσοι πήραν μέρος στα γεγονότα δε συμμετείχαν απλώς σε ένα μαζικό ξέσπασμα, αλλά στην πλειοψηφία τους κουβαλούσαν έντονες πολιτικές αναφορές. Η είσοδος της επαναστατικής Αριστεράς στον πολιτικό στίβο άλλαξε ριζικά τα χαρακτηριστικά του αντιδικτατορικού αγώνα. Μεμονωμένα στελέχη του ΚΚΕ και του ΚΚΕ Εσωτερικού, τροτσικιστές, μαοϊκοί και γκεβαριστές έφτιαχναν νέες οργανώσεις, εξέδιδαν παράνομα έντυπα και εμπλούτιζαν την πολιτική σκέψη σε μια ριζοσπαστική κατεύθυνση. Σε μια κατεύθυνση που δεν επεδίωκε μόνο την ανατροπή της Χούντας, αλλά έθετε επί τάπητος το ζήτημα του καθεστώτος που τη γέννησε.

Όλα αυτά, σε μια περίοδο που η Χούντα έβλεπε τη νομιμοποίηση της να αμφισβητείται σε κοινωνικό επίπεδο και που επεδίωκε να την επαναθεμελιώσει μέσα από τη φιλελευθεροποίηση του καθεστώτος και τη μετάβαση σε μια καρικατούρα κοινοβουλευτικής δημοκρατίας χωρίς να πειραχτεί ο χουντικός κρατικός μηχανισμός. Φοβικές απέναντι στις εξελίξεις, οι ηγεσίες του ΚΚΕ Εσωτερικού και του ΚΚΕ έβλεπαν περισσότερο προσιτή μια ομαλή μετάβαση από τη δικτατορία στην

αστική δημοκρατία παρά μια ταξική σύγκρουση που θα οδηγούσε σε άλλες «επικίνδυνες» κατευθύνσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι το ΚΚΕ Εσωτερικού σκεφτόταν να συμμετάσχει στις χουντοεκλογές του Μαρκεζίνη, ενώ το ΚΚΕ κατά τη διάρκεια της κατάληψης του Πολυτεχνείου επεξεργαζόταν το ενδεχόμενο αποχώρησης και υπεράσπιζε τον περιορισμό της κατάληψης σε φοιτητικά αιτήματα που δε θα έθιγαν το ίδιο το καθεστώς, ούτε θα προχωρούσαν ένα βήμα παρακάτω.

Η πραγματικότητα όμως είχε ξεπεράσει τις αναλύσεις της ηγεσίας της παλιάς Αριστεράς. Στα φοιτητικά αμφιθέατρα και στους εργατικούς χώρους χιζόταν ένα ρεύμα ανοιχτής πολιτικής δράσης ενάντια στη Χούντα που δεν εγκλωβιζόταν σε ημίμετρα και συμβιβασμούς. Πρόκειται για ένα δυναμικό αγωνιστών/τριών που έθετε emphaticώς ως στρατηγικό στόχο το ζήτημα του σοσιαλισμού-κομμουνισμού και τη μετάβαση σε μια ολότελα διαφορετική κοινωνία. Αυτό το κόκκινο κύμα που ξεπήδησε μέσα στα χρόνια της Χούντας αποτέλεσε και αναπόσπαστο τμήμα των εργατικών μαχών που δόθηκαν στη μεταπολίτευση, με αποτέλεσμα πολλές και σημαντικές νίκες απέναντι στην κυρίαρχη τάξη. Νίκες που σήμερα οι αστικές κυβερνήσεις προσπαθούν να πάρουν πίσω μέσα σε ένα απίστευτο κρεσέντο συστημικού ρεβανσισμού. Νίκες που εμείς καλούμαστε να υπερασπιστούμε ξανά, πιάνοντας το νήμα του Νοέμβρη πιο δυνατά από ποτέ.

Ο ομφάλιος λώρος που συνδέει την πολιτική της Αριστεράς με την Κυριαρχικά δικαιώματα και

Του Αντώνη Νταβανέλου

Τα δικαιώματα κυριαρχίας των εθνικών κρατών δεν είναι έννοιες αναλλοίωτες, που προκύπτουν από κάποιες γενικές περί Δικαίου αντιλήψεις. Αλλάζουν και εξελίσσονται μαζί με την εξέλιξη της οικονομίας, της τεχνολογίας και των όπλων, δηλαδή μαζί με την ανάπτυξη του καπιταλισμού στη σύγχρονη, στην ιμπεριαλιστική φάση του.

Το καλύτερο παράδειγμα είναι η έννοια των Αποκλειστικών Οικονομικών Ζωνών (ΑΟΖ), που απέκτησε εκρηκτική σημασία στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό μετά την ανακάλυψη των κοιτασμάτων φυσικού αερίου στο βυθό της Ανατολικής Μεσογείου και τα δυτικά πολυεθνικά σχέδια για τον αγωγό East Med. Η έννοια των ΑΟΖ δεν υπήρχε καν, πριν από μόλις 50 χρόνια. Η πρόγονος έννοια ήταν η «υφαλοκρηπίδα», που αρχικά αφορούσε το αποκλειστικό δικαίωμα εκμετάλλευσης στο βυθό και στα νερά, μέχρι του βάθους των 250 μέτρων, πέριξ των διεθνώς αναγνωρισμένων ακτών κάθε εθνικού κράτους. Οι περίπλοκες ελληνοτουρκικές διαπραγματεύσεις της δεκαετίας του '70 και του '80, αποδεικνύουν ότι ακόμα και για τον καθορισμό της υφαλοκρηπίδας υπήρχαν κρίσιμα ζητήματα και προϋποτίθονταν διεθνείς συμφωνίες για την επικύρωσή της. Στο διεθνές πεδίο ο καθορισμός της υφαλοκρηπίδας δεν υπάκουε σε κάποιον γενικό κανόνα, αλλά σε γεωγραφικά δεδομένα και κυρίως στο συσχετισμό δύναμης μεταξύ των αντιτιθέμενων κρατών και των συμμαχιών τους.

Η εξέλιξη των τεχνικών εξόρυξης σε μεγάλα βάθη, των τεχνικών εκμετάλλευσης των θαλασσινών νερών και του αέρα πάνω από αυτά, αλλά επίσης και των όπλων που επιτρέπουν στα κράτη την «εποπτεία» κυριαρχίας σε μεγάλη ακτίνα δράσης μακριά από το έδαφός τους, δημιούργησαν την έννοια των ΑΟΖ: το δικαίωμα αποκλειστικής οικονομικής εκμετάλλευσης (αυτό είναι το μόνο δικαίωμα κυριαρχίας που στοιχειοθετούν οι ΑΟΖ) σε ακτίνα 200 ν.μ. από τις ακτές. Η εμφάνιση των ΑΟΖ στο προσκήνιο, λόγω της μεγάλης τους έκτασης, δημιούργησε περισσότερο, πιο περίπλοκα και πιο επικίνδυνα ζητήματα ανταγωνισμών. Στο διεθνές πεδίο έχουν δοθεί αρκετά διαφορετικές λύσεις, μέσα από συμ-

φωνίες επίσημης αναγνώρισης ΑΟΖ, που δεν καθορίστηκαν μόνο από την επιδίωξη «δικαίου» και «αναλογικού» αποτελέσματος, αλλά κυρίως από τον συσχετισμό δύναμης μεταξύ των αντιτιθέμενων εθνικών κρατών.

Ανάλογα προβλήματα υπάρχουν και στα πιο «σκληρά» δικαιώματα κυριαρχίας των εθνικών κρατών: στον καθορισμό των χωρικών υδάτων (που έχουν ισχύ συνόρων στη θάλασσα) και του εθνικού εναέριου χώρου (που έχει ισχύ συνόρων στον αέρα). Ο καθορισμός ακόμα και αυτών των ουσιωδών χαρακτηριστικών κρατικής κυριαρχίας δεν έχει τίποτα το αυτονόητο και δεδομένο. Είναι πάντα ζήτημα διαπραγμάτευσης και συσχετισμού δύναμης. Η ελληνοϊταλική συμφωνία για τις σχετικές ρυθμίσεις στην «εύκολη» θάλασσα του Ιονίου, ολοκληρώθηκε πριν από λίγα μόνο χρόνια, και οδήγησε σε σημαντική «ελαστικοποίηση» της αναγνώρισης από την Ιταλία της ελληνικής κυριαρχίας εντός των 12 ν.μ. δυτικά και νότια της Πελοποννήσου (ως το ακρωτήριο Μαλέας, που τέθηκε ως όριο της συμφωνίας, απεφύγοντας «φρονίμως» να προσεγγίσει τα πιο επικίνδυνα νερά του Μυρτώου και του Αιγαίου...). Η Ιταλία κατοχύρωσε δικαίωμα «ανεμπόδιστης» αλιείας και διέλευσης στα ελληνικά χωρικά ύδατα, ενώ στα νησιά Στροφάδια (26 ν.μ. δυτικά της Ηλείας) δεν αναγνωρίστηκε «επήρεια» στον καθορισμό των χωρικών υδάτων, ενώ υπήρξε η πρόβλεψη «μερικής» επήρειάς τους στον καθορισμό ΑΟΖ.

Η αντιμετώπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων από τη σκοπιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών, οφείλει να είναι συνδεδεμένη με την αντιμετώπιση της κυρίαρχης τάξης που τα διεκδικεί, τα καθορίζει και τα νέμει. Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα δεν έχουν τίποτα θετικό να περιμένουν από τις πιθανές εξορύξεις στα «οικόπεδα» του Ιονίου, όπου η ντόπια αστική τάξη έχει πλέον λυμένα τα χέρια της για να προχωρήσει σε εκμεταλλεύσεις. Τα πιθανά κέρδη (αν υπάρχουν) θα αφορούν κυρίως τις πολυεθνικές εξόρυξης εξόρυξης και ένα τμήμα τους θα αφορά τους ντόπιους ομίλους συνεργατών τους. Πολύ περισσότερο στα ανατολικά, ακόμα κι αν είχαν επιλυθεί τα προβλήματα με την Τουρκία, τα σχέδια εξόρυξης και μεταφοράς φυσικού αερίου με υποθαλάσσιο αγωγό (στα βαθιά νερά και τους σεισμογενείς βυθούς της Ανατολικής Μεσογείου) δεν μπορούν ούτε καν να συζητηθούν σοβαρά, χωρίς πρωτα-

γωνιστικό ρόλο των Exxon-Mobil, των Total και των Eni. Αλλά αυτοί οι καρχαρίες συνθηθίζουν να αφήνουν μόνο ψίχουλα στους ντόπιους συνεργάτες: τα προσδοκώμενα έσοδα της Κυπριακής Δημοκρατίας, αν τα σχέδια εξόρυξης-East Med προχωρούσαν ομαλά, θα συγκρίνονταν σε βάθος δεκαετίας περίπου με τα έσοδα από τον ΕΝΦΙΑ!

Με αυτά τα δεδομένα, η εργατική τάξη δεν έχει κανένα λόγο να υποστεί τα δεινά μιας πολεμικής κρίσης και μιας σημαντικής περιβαλλοντικής απειλής, για να βοηθήσει να αυξηθεί η κερδοφορία των πετρελαϊκών πολυεθνικών κολοσσών και των ντόπιων Λά-

αίωτες (δικαίωμα εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση μέχρις του αποχωρισμού, εδαφικές υποχωρήσεις στο Μπρεστ Λιτόφσκ προκειμένου να επιτευχθεί η άμεση ειρήνη κλπ) με στόχο να συγκεντρώσουν δυνάμεις για το βασικό καθήκον: την εδραίωση της κυριαρχίας των σοβιέτ. Και γύρω τους, η Κομιντέρν γενίκευε αυτή τη γραμμή σε μια συνολική αντιμετώπιση των εθνικών ανταγωνισμών και των σχετικών συγκρούσεων που παραμένει μια αξεπέραστη πολιτική παράδοση.

Ο μαρξισμός, αλλά και κάθε σοβαρή πολιτική θεωρία, προειδοποιούν ότι αν μια εργατική-σοσιαλιστική επα-

Η εργατική τάξη δεν έχει κανένα λόγο να υποστεί τα δεινά μιας πολεμικής κρίσης και μιας σημαντικής περιβαλλοντικής απειλής, για να βοηθήσει να αυξηθεί η κερδοφορία των πετρελαϊκών πολυεθνικών κολοσσών και των ντόπιων Λάτσηδων και Βαρδινογιάννηδων.

τσηδων και Βαρδινογιάννηδων. Κάθε άλλη αντιμετώπιση είναι αποτέλεσμα της διείσδυσης των αστικών-εθνικοεθνικών ιδεών μέσα στις γραμμές των απλών λαϊκών ανθρώπων. Διείσδυση υπαρκτή, που όμως υποβοηθείται από την υποχωρητική τάση μεγάλων τμημάτων της πολιτικής Αριστεράς.

Με αίσθηση αυτού του προβλήματος, κάποιοι σύντροφοι και συντρόφισσες επιλέγουν μια άλλη βάση αναφοράς στα κυριαρχικά δικαιώματα: Οφείλουμε, λένε, να υπερασπίσουμε τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας κυρίως ως μελλοντική, ως δύναμη, παρουσία της εργατικής τάξης, όταν αυτή έρθει στην εξουσία. Το επιχείρημα είναι βαθιά προβληματικό. Γιατί θυσιάζει τα πολιτικά καθήκοντα του σήμερα, στο όνομα μελλοντικών κατακτήσεων, που όμως έτσι αναστράλλονται σε μακρινότερο μέλλον. Κυρίως υποτιμά τις βαθιές αλλαγές σε όλες τις έννοιες, συμπεριλαμβανομένων των κυριαρχικών δικαιωμάτων, που θα επιφέρει αναπόφευκτα μια κοινωνική ανατροπή. Το καλύτερο παράδειγμα είναι η επαναστατική Ρωσία στην εποχή του Λένιν. Οι τότε Μπολσεβίκοι δεν είχαν πρόβλημα να παραιτηθούν οικειοθελώς από «κυριαρχικά δικαιώματα» που η τσαρική Ρωσία θεωρούσε ως αυτονόητα επί

νάσταση γίνει εφικτή στην Ελλάδα, τότε πιθανότατα θα είναι εφικτή και σε άλλες χώρες στην ευρύτερη περιοχή. Σε τέτοιες συνθήκες η σημερινή συζήτηση για τα κυριαρχικά δικαιώματα δεν θα έχει καμιά θετική σημασία και οι όροι της αντιπαράθεσης με τον ιμπεριαλισμό θα τίθενται στην ημερήσια διάταξη με τελείως διαφορετικό τρόπο.

Διεθνές Δίκαιο

Μια άλλη ανάλυση του συρμού, οργανωμένη κυρίως για εσωτερική κατανάλωση, λέει ότι «ολοκληρωμένη» η τρέχουσα αντίληψη περί των κυριαρχικών δικαιωμάτων του ελληνικού κράτους προκύπτει, τάχα, αβίαστα και αυτονόητα από το λεγόμενο Διεθνές Δίκαιο.

Το Διεθνές Δίκαιο αποτελείται από γενικούς κανόνες που επιτρέπουν τη συγκεκριμενοποίηση των αποφάσεων με βάση κυρίως τις κατευθύνσεις των Μεγάλων Δυνάμεων. Παρόλα αυτά, τα δεδικασμένα των Διεθνών Δικαστηρίων σε πολλές και διαφορετικές περιπτώσεις, συγκροτούν ένα πλαίσιο αναφοράς που οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν παραβιάζουν εύκολα, λόγω του κινδύνου να βρουν μπροστά τους το δεδικασμένο σε επόμενη-και ίσως πιο επικίνδυνη- περίπτωση. Για παράδειγμα, μια «προβληματική» απόφαση στη

καθεστωτική εθνική γραμμή στα ελληνοτουρκικά Διεθνές Δίκαιο

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Μεσόγειο θα μπορούσε να είναι επικίνδυνο σκαλοπάτι για διεκδικήσεις στις θάλασσες του Ινδο-Ειρηνικού.

Έτσι η σιγουριά των καθεστωτικών ΜΜΕ και των προπαγανδιστών κάθε είδους για την άμεση σχέση των ελληνικών διεκδικήσεων με το Διεθνές Δίκαιο, σταματά στα όρια των επαγγελματιών διαπραγματευτών του ελληνικού κράτους. Που στη μεγάλη τους πλειοψηφία, προειδοποιούν ότι όταν έρθει η ώρα των αποφάσεων θα προκύψει πολιτικό πρόβλημα γιατί δεν είναι δυνατόν να καλυφθούν οι μεγάλες προσδοκίες που έχουν επί δεκαετίες καλλιεργηθεί στην κοινή γνώμη της χώρας. Και κάποιοι «άνθρωποι του κράτους» με την εκ της θέσης τους αυτοπεποίθηση, δεν διστάζουν να προκαλέσουν αυτό το ανεργμάτιστο «κοινό αίσθημα». Ο διπλωμάτης καριέρας (στην Κύπρο, στην Αγκυρα, στη Σαουδική Αραβία και άλλα «καυτά» πόστα) και διοικητής της ΕΥΠ επί Ολυμπιακών Αγώνων, πρέσβης Π. Αποστολίδης, που ανέλαβε το 2020 την ηγεσία της ομάδας του υπ. Εξ. στις διερευνητικές συνομιλίες με την Τουρκία είχε δηλώσει (στην «Καθημερινή») ότι «υπάρχουν δίκαιες πλευρές» στις θέσεις της Τουρκίας που μετέφερε τότε στην Αθήνα ο Νταβούτογλου, είχε σημειώσει ότι «το θέμα των οριοθετήσεων στην Ανατολική Μεσόγειο δεν δύναται καν να τεθεί χωρίς την παρουσία της Τουρκίας», και είχε προειδοποιήσει ότι «εάν προχωρήσουμε σε οριοθέτηση του πεδίου, που συμπεριλαμβάνει περιοχές επί των οποίων η Αίγυπτος και η Τουρκία έχουν δικαιώματα, παραμερίζοντας τελείως τα συμφέροντα της Τουρκίας, αυτό δεν είναι δυνατόν να γίνει αποδεκτό εκ μέρους της Τουρκίας και

δεν θα έχει όποιο νομικό ή έμπρακτο αποτέλεσμα...».

Δεκάδες είναι οι φωνές και τα άρθρα των πραγματικών εμπειρογνομόνων που δηλώνουν ότι δεν είναι εφικτή, με βάση το Διεθνές Δίκαιο, καμιά εκδοχή εκμετάλλευσης του ορυκτού πλούτου στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο, αν δεν περιλαμβάνει κάποιας μορφής «συνεννόηση με την Τουρκία». Οι σκληρές κρατικές, οικονομικές και πολιτικές ηγεσίες γνωρίζουν ότι αν στηριχθούν κυρίως στο Διεθνές Δίκαιο τότε «θα παίζουν στα ζάρια» τα κυριαρχικά δικαιώματα, τουλάχιστον με τη μορφή που αυτά παρουσιάζονται στην εσωτερική πολιτική συζήτηση.

Γι' αυτό, η πραγματική πολιτική του ελληνικού κράτους είναι η προσπάθεια επιβολής τετελεσμένων δια των μονομερών ενεργειών. Σε αυτό το στόχο συγκλίνουν οι διαρκείς εξοπλισμοί, τα πολεμικά σύμφωνα με τις ΗΠΑ και τη Γαλλία, οι στρατιωτικοί άξονες με το Ισραήλ, την Αίγυπτο και τα Εμιράτα.

Ο κόσμος μας βομβαρδίζεται προπαγανδιστικά με την άποψη ότι η Τουρκία αρνείται το Διεθνές Δίκαιο (και πράγματι το κάνει, όπου τη συμφέρει). Όμως και το ελληνικό κράτος με τη δήλωση του 2014 που συνυπέγραψαν οι Σαμαράς-Βενιζέλος, αρνείται να αναγνωρίσει κάθε αρμοδιότητα και κάθε εξουσία των Διεθνών Δικαστηρίων για αποφάσεις επί θεμάτων όπως το εύρος των χωρικών υδάτων, η σχέση μεταξύ χωρικών υδάτων και εναέριου χώρου, η εθνική κυριαρχία επί νησίδων ή βράχων που δεν έχει ρυθμιστεί σε προηγούμενες Διεθνείς Συνθήκες και η στρατιωτικοποίηση των νησιών ή το είδος των όπλων που

μπορεί να αναπτύσσονται επ' αυτών. Σε αυτή τη μεγάλη γκάμα θεμάτων το ελληνικό κράτος αφήνει ανοιχτή μία και μόνη οδό: τη μονομερή επιβολή της ελληνικής λύσης ή, αλλιώς, την αναμέτρηση.

Σε αυτή τη βάση, η τουρκική διπλωματία κατηγορεί πλέον την Αθήνα για άρνηση να αναγνωρίσει το Διεθνές Δίκαιο και τους θεσμούς του, ενώ δηλώνει έτοιμη να μεταφερθεί το σύνολο των ελληνοτουρκικών διαφορών στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Ταυτόχρονα ο Ερντογάν κατηγορεί την ελληνική πλευρά ότι «κρύβεται πίσω από τα φουστάνια των δυτικών Μεγάλων Δυνάμεων». Αυτή η τελευταία κατηγορία είναι μάλλον ακριβής, γιατί συνυπολογίζοντας τα γεωγραφικά, πληθυσμιακά και οικονομικά δεδομένα της σύγκρισης μεταξύ των δύο κρατών, εάν έστω και στιγμιαία αδρανοποιηθεί η αμερικανογαλλική και ισραηλινή «ασπίδα προστασίας», η τακτική των μονομερών ενεργειών στους ουρανούς και στη θάλασσα στο Αιγαίο θα έχει σύντομο και άδοξο τέλος.

Η επιδείνωση των διεθνών συνθηκών μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και η επιδείνωση όλων των οικονομικών προοπτικών του καπιταλισμού, δείχνει να ενεργοποιεί κάποια αποθέματα ρεαλισμού σε ένα τουλάχιστον τμήμα της κυρίαρχης τάξης. Μαζί με τους εξοπλισμούς και τους πολεμοχαρείς σχεδιασμούς ενεργοποιούνται -για την ώρα υπόγεια- οι διαδικασίες προς μια μορφή «διαλόγου».

Ο πρέσβης Π. Αποστολίδης, σε δηλώσεις του στο «Βήμα» (23/10), αναφέρθηκε σε μια μακρά προεργασία «σύγκλισης» (από την εποχή των

μυστικών διαπραγματεύσεων Ροζάκη-Λόνογλου), που συνεχίζεται σήμερα και προβλέπει: αυξημένη ηπειρωτικών ακτών και μειωμένη περίξ των νησιωτικών, όπως και συμφωνημένη αύξηση του εθνικού εναέριου χώρου στα νέα όρια των χωρικών υδάτων. Αποδεικνύεται έτσι ότι, πέρα από τη φιλολογία περί διαλόγου σε «ένα και μόνο θέμα» (καθορισμός υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ), φιλολογία που προορίζεται για εσωτερική κατανάλωση, οι διαπραγματευτές του ελληνικού κράτους «ανοίγονται» (έχοντας ασφαλώς την καθεστωτική εντολή) σε διάλογο για τα πιο «σκληρά» δικαιώματα εθνικής κυριαρχίας, όπως τα χωρικά ύδατα και ο εθνικός εναέριος χώρος, δηλαδή τα θαλασσινά και εναέρια σύνορα της χώρας. Όπως σωστά υπογραμμίζει ο Π. Αποστολίδης «αυτά αποτελούν अपαραβάτα προϋπόθεση για τον καθορισμό των θαλάσσιων ζωνών».

Ακόμα και ο Βενιζέλος -εκ των πρωτεργατών της δήλωσης του 2014- εκπέμπει το μήνυμα ότι «τώρα είναι η ώρα του διαλόγου». Όμως, και μπροστά σε αυτή την προοπτική, δεν υπάρχει κανένα περιθώριο επανάπαυσης και εφησυχασμού, [...] γιατί όπως δείχνει η ιστορία, οι παραμονές κάθε «τακτοποίησης» στους κρατικούς/εθνικούς ανταγωνισμούς, είναι η πιο επικίνδυνη στιγμή για την ειρήνη. Γιατί τότε προκύπτει συγκεκριμένα το ερώτημα του με τι όρους, με τι κέρδη και απώλειες, θα μπει η κάθε ανταγωνιζόμενη πλευρά στο νέο πλαίσιο ισορροπίας. Και αυτό ενεργοποιεί τους πειρασμούς για διεκδίκησης νίκης δια των όπλων. Η ανάγκη για ανεξάρτητη παρέμβαση της Αριστεράς γίνεται πιο έντονη από ποτέ. Με κέντρα: Την καταγγελία κάθε απόπειρας πολεμικής εκτροπής και την υπεράσπιση της ειρήνης. Την αντίσταση στους εξοπλισμούς και την απαίτηση να διατεθούν όλοι οι διαθέσιμοι πόροι για τις κοινωνικές ανάγκες. Την υποστήριξη της πολιτικής φιλίας/συνεννόησης/αλληλεγγύης με τον τουρκικό λαό εδώ και τώρα. Τη σταθερή επιμονή για ρήξη με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, για να κλείσουν άμεσα οι αμερικανονατοϊκές βάσεις.

Γιατί σε τούτη τη γωνιά του πλανήτη δεν μπορεί να υπάρξει αντιιμπεριαλιστική-αντινατοϊκή πάλη, αν δεν ξεπερνά από αντιπολεμική διεθνοιστική σκοπιά, όλη τη διαλεκτική και τη θεματολογία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

100 χρόνια από την άνοδο του

Καθώς συμπληρώνονται 100 χρόνια από την άνοδο του Μουσολίνι στην κυβερνητική εξουσία, δημοσιεύουμε ένα κείμενο του Παναγιώτη Λίλλη με τα γεγονότα που οδήγησαν στη φασιστική νίκη στην Ιταλία. Πρόκειται για μια συντομευμένη και ελαφρώς επιμελημένη εκδοχή ενός ιστορικού παραρτήματος που συμπληρώνει μια νέα κυκλοφορία των εκδόσεων Red Marks. Η έκδοση αυτή, που γίνεται με αφορμή την επέτειο της νίκης του Μουσολίνι και την εκλογική νίκη των πολιτικών απογόνων του (Φρατέλι Ντ' Ιτάλια), περιλαμβάνει την πολύτιμη παρέμβαση της Κλάρα Τσέκιν στην συζήτηση που οργάνωσε η Τρίτη Διεθνής το 1923, στο φόντο της φασιστικής νίκης στην Ιταλία, όπως και τον πρόλογο μιας αντίστοιχης έκδοσης αντιφασιστικών κειμένων της Τσέκιν από τις εκδόσεις Haymarket (2017).

Η αποστράτευση του 1919 απείχε λίγο από την ρωσική επανάσταση του 1917 που το κόκκινο αστέρι της φωτιζε ακόμη τα πάθη και τους πόθους των απλών ανθρώπων. Αυτό όμως που είχε αλλάξει δραματικά την κατάσταση και ήταν το υπόβαθρο όλων των μελλοντικών εξελίξεων ήταν η θεαματική συγκέντρωση της βιομηχανικής εργατικής τάξης, που είχε κέντρο της το Τορίνο. Έτσι τα πάθη των μαζών και το παράδειγμα της Ρωσίας «ακουμπούσαν» σε ένα κοινωνικό παράγοντα και πρωταγωνιστή, που η επιρροή του ξεπερνούσε κατά πολύ την αριθμητική του δύναμη.

Η Κόκκινη Διετία

Το 1919 είδε και την τεράστια ανάπτυξη των συνδικαλιστικών οργανώσεων των λαϊκών τάξεων. Η Γενική Συνομοσπονδία Εργασιολογικού Κόμματος, είχε φτάσει τα 2 εκατομμύρια μέλη, τα καθολικά συνδικάτα, που ήταν ιδιαίτερα μαχητικά, ξεπερνούσαν αυτό το νούμερο και οι αναρχικές και αναρχοσυνδικαλιστικές οργανώσεις είχαν περίπου 500 χιλιάδες μέλη!

Μέσα σ αυτό το πλαίσιο, το ΙΣΚ παρουσίασε μια ανάλογη και ραγδαία ανάπτυξη, φτάνοντας τα 200 χιλιάδες μέλη. Οι πρώτες μεταπολεμικές εκλογές, το Νοέμβριο του 1919, κατέγραψαν με σαφήνεια τις πολιτικές ανακατατάξεις που αναπτύσσονταν. Το ΙΣΚ κατακτούσε την πρώτη θέση με 32%, με δεύτερο το Λαϊκό Κόμμα (καθολικοί) που είχε ιδρυθεί τότε. Η φιλελεύθερη – εθνικιστική πλειοψηφία, άμορφη και ρευστή δεν μπορούσε πια να λειτουργεί το κοινοβούλιο ως μηχανισμό διευθετήσεων και νομοθετικής επικύρωσης.

Υπήρχε όμως ακόμη μια πλευρά των

εξελίξεων που ήταν στην κυριολεξία εφιαλτική για την άρχουσα τάξη. Ένα τεράστιο ταξικό κίνημα κατακτούσε τη μία νίκη μετά την άλλη. Οι απεργίες στη βιομηχανία καθέλησαν όχι μόνο στη καθιέρωση του 8ωρου, τις αυξήσεις στους μισθούς αλλά στη συγκρότηση νέων εργατικών θεσμών, τα εργατικά συμβούλια που απαιτούσαν τον έλεγχο των εργοστασίων. Το παράδειγμα των ρωσικών σοβιέτ ήταν καταλύτης για την βιομηχανική εργατική πρωτοπορία. Παράλληλα το κίνημα των εργατών γης και των φτωχών αγροτών κατέλυε την κυριαρχία των γαιοκτημόνων στα χωριά, επιβάλλοντας συμβάσεις εργασίας που δεν μπορούσαν να φανταστούν πριν μερικά χρόνια.

Η κεντρική μάχη της διετίας 1919-20 (της λεγόμενης κόκκινης διετίας) ήταν το κύμα καταλήψεων του Αύγουστου και του Σεπτεμβρίου του 1920. Τα γεγονότα εξελίχθηκαν ως εξής: τα σωματεία των μηχανουργών ζήτησαν διαπραγματεύσεις για αυξήσεις μισθών, οι εργοδοτικές οργανώσεις αρνήθηκαν, οι μηχανουργοί επέβαλλαν πτώση των ρυθμών παραγωγής, σε απάντηση οι βιομήχανοι επέβαλλαν lock-out. Οι εργάτες πέρασαν σε καταλήψεις εργοστασίων που κράτησαν σχεδόν 2 βδομάδες, ένα κίνημα στο οποίο συμμετείχαν 500 χιλιάδες εργάτες. Ο Πιέτρο Νένι (ιστορικός ηγέτης του ΙΣΚ), που ήταν αυτόπτης, θα παραδώσει μια εικόνα των πραγμάτων εκείνης της πολιτικής στιγμής:

«Οι εργάτες θα μείνουν αμέσως με την εντύπωση ενός συμβάντος αποφασιστικής σημασίας, όπου το μέλλον τους παιζόταν κορόνα –γράμματα. Ο κύβος ήδη ερρίφθη. Ήταν επιτέλους

αυτό η αυγή της επανάστασης εκείνης που θα ξυπνήσει τόσο πολλές ελπίδες στη ψυχή του λαού και τόσο πολύ τρόμο στην κυρίαρχη τάξη; Κόκκινες σημαίες κυματίζουν πάνω στα φουγάρα των εργοστασίων, στους τοίχους είναι γραμμένα συνθήματα: "Ζήτω τα σοβιέτ! Ζήτω η επανάσταση!". Περίπολοι εργατών, συχνά με όπλα στα χέρια σαν φρουροί στα εργοστάσια. Άφαντοι οι αστυνομικοί και οι καραμπινιέροι. Το κράτος θα λάμψει με την απουσία του. Κανένας θόρυβος στους δρόμους. Μέσα στους χώρους των εργοστασίων κινητικότητα και έντονη δραστηριότητα. Οι εργάτες θα συγκροτήσουν επιτροπές για την τεχνική και διοικητική διεύθυνση των εργοστασίων. Παράλληλα θα οργανώσουν μια ένοπλη μιλιτσία και θα δώσουν όλο τους το είναι για παραπέρα συνέχιση της δουλειάς στα εργοστάσια. Ολόκληρο το έθνος κρατάει την ανάσα του περιμένοντας μια λύση. Μια προσπάθεια του υπουργού εργασίας Λαμπριόλα για τη συγκρότηση ενός διαιτητικού δικαστηρίου θα πέσει στο κενό. Από τη μια στιγμή στην άλλη τα πολιτικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της κρίσης εκτοπίζονται με πρωταρχικά οικονομικά γνωρίσματα. Μια μεγάλη τράπεζα θα προσφέρει τα κεφάλαια για να οργανωθεί η βιομηχανία σε κολεκτιβιστική βάση. Οι σιδηροδρομικοί θα αρνηθούν να μεταφέρουν στρατεύματα».

Όμως το κύμα των καταλήψεων που παρέλυσε την άρχουσα τάξη, δεν κατόρθωσε να νικήσει. Η απεργία των εργατών μετάλλου δεν γενικεύτηκε και δεν εξαπλώθηκε σε εθνικό επίπεδο. Οι σοσιαλιστές και συνδικαλιστές ηγέτες υπέγραψαν μια συμβιβαστική συμφω-

νία με την κυβέρνηση, που κέρδιζαν οικονομικά αλλά έχαναν πολιτικά. Η μεγάλη επαναστατική ευκαιρία χανόταν. Οι απεργοί ξαναγύρισαν στις δουλειές τους. Τα εργατικά συμβούλια έπαψαν να υπάρχουν ύστερα από λίγο καιρό και η απογοητευση κυριέυσε το μαζικό εργατικό κίνημα.

Η φασιστική επίθεση και τα μαύρα χρόνια 1920-22

Το τέλος των εργοστασιακών καταλήψεων σημάδεψε την αρχή της επίθεσης των φασιστών του Μουσολίνι. Η πρώτη καταγραφή της αντιστροφής του κλίματος ήταν οι δημοτικές εκλογές του Νοέμβρη του 1920. Σε αυτές η υποχώρηση του ΙΣΚ συγκριτικά από τις βουλευτικές του 1919 ήταν εμφανής. Τότε έγινε και η πρώτη οργανωμένη παραστρατιωτική επιχείρηση στη Μπολόνια.

Με την αντεπίθεση της άρχουσας τάξης, οι μελανοχίτωνες μετατράπηκαν στο βασικό μηχανισμό συντριβής του κινήματος. Επιστρατεύθηκαν από τους γαιοκτήμονες της κεντρικής Ιταλίας ενάντια στους εργάτες γης και τις οργανώσεις τους, σοσιαλιστικές και καθολικές. Μαζικοποιήθηκαν γρήγορα από κάθε είδους ξεπεσμένα μικροαστικά στρώματα, ανέργους και φοιτητές.

Δύο ήταν οι γραμμές ανάπτυξης της φασιστικής τρομοκρατίας. Η πρώτη ξεκινούσε από επιθέσεις με κατεύθυνση τα γραφεία κομμάτων, συνδικάτων, εργατικών λεσχών κλπ με στόχο την καταστροφή όλης της οργανωτικής υποδομής της Αριστεράς. Έτσι στο πρώτο εξάμηνο του 1921, μόνο στις περιοχές της Τοσκάνης και της Εμίλια, καταστράφηκαν 59 εργατικές λέσχες, 100

Μουσολίνι στην εξουσία

πολιτιστικά κέντρα, 119 γραφεία σωματείων κλπ και σκοτώθηκαν σε πολιτικές συγκρούσεις δεκάδες άτομα (τα περισσότερα μέλη της Αριστεράς που περιφρουρούσαν τα γραφεία τους). Η δεύτερη γραμμή, που υπάκουε σε ένα πιο ευρύ πολιτικό σχέδιο, είχε αφηγηριά τις συγκεντρωτικές επιθέσεις αρχικά σε χωριά και σε μικρές πόλεις,

πική δικτύωση και με κεντρικό καθήκον τη στρατιωτική αντιμετώπιση των μελανοχιτώνων. Η σύγκρουση αυτή κατέληξε σε μαζικές απώλειες φασιστών για πρώτη φορά. Δεν ήταν όμως και η τελευταία... Ακολούθησαν η Πάρμα και το Μπάρι και μάλιστα μετά την ήττα της γενικής απεργίας του Αυγούστου του 1922. Αυτές όμως οι αντιφασι-

συναχίες του. Η διαίρεση του σε ανοιχτά αντιμαχόμενες πτέρυγες οδήγησε στη τριχοτόμηση του: στη ρεφορμιστική δεξιά, το κέντρο («μαξιμαλιστές») και την κομμουνιστική αριστερά.

Η δεξιά πτέρυγα, που είχε κύρια βάση τους βουλευτές και τους συνδικαλιστές ηγέτες, θα διαγραφεί από το κόμμα το 1922. Η στρατηγική λογική της ήταν ξεκάθαρα η συνεργασία των τάξεων. Αυτό σήμαινε από τη μια συνεννοήσεις των συνδικάτων και της μεγάλης βιομηχανικής αστικής τάξης και από την άλλη συμφωνίες για την προώθηση στη βουλή προοδευτικής νομοθεσίας. Όμως δεν υπήρχε κανένας για να αγοράσει μια τέτοια πρόταση. Στις συγκεκριμένες συνθήκες, στην Ιταλία του '20, αυτή η στρατηγική δεν ήταν μόνο ρεφορμιστική αλλά και εκτός πραγματικότητας.

Το μαξιμαλιστικό κέντρο θα συνέχιζε μια παράδοση επαναστατικού βερμπαλισμού και ακραίας παθητικότητας. Διακηρύξεις για την επανάσταση μέσα στη βουλή αλλά αποχή από τις μάχες στους δρόμους και τους χώρους.

Η αριστερή πτέρυγα με επικεφαλής τον Μπορντίνγκα (και τον Γκράμσι σε δεύτερο ρόλο) θα αποχωρήσει από το ΙΣΚ και θα συγκροτήσει το ΚΚΙ, το Γενάρη του 1921 στο Λιβόρνο. Πρόταγμα του Μπορντίνγκα ήταν η άμεση επανάσταση και ένα μικρό κόμμα ξεκάθαρων και αποφασισμένων επαναστατών. Και όλα αυτά την ώρα που ο Λένιν και ο Τρότσκι, πάσχιζαν μέσω της Τρίτης Διεθνούς, να στρέψουν τα νεαρά ευρωπαϊκά κομμουνιστικά κόμματα στη μαζική πολιτική, ρίχνοντας το σύνθημα «προς τις μάχες».

Ρεφορμιστές, μαξιμαλιστές και κομμουνιστές όμως, είχαν να περάσουν και το τεστ του φασισμού: Τι ήταν; Τι απειλή; Τι τακτική αντιμετώπισης;

Οι ρεφορμιστές, με κύριο θεωρητικό εκπρόσωπο τον Τζ. Τζιμπόρντι, έδωσαν έμφαση στο μικροαστικό χαρακτήρα του φασιστικού κινήματος, έκαναν την εκτίμηση για πολύ άμεσο και σοβαρό κίνδυνο κατάλυσης της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και έκαναν έκκληση στο κράτος, το βασιλιά και τους φιλελευθέρους για αντιφασιστικό συνασπισμό που θα επέβαλλε το νόμο και τη τάξη στους δρόμους των πόλεων και των επαρχιών.

Στην άλλη άκρη, το ΚΚΙ με τον Μπορντίνγκα στη πρώτη γραμμή, υποτιμούσε κατάφωρα τον φασιστικό κίνδυνο και αναδείκνυε τη σοσιαλδημοκρατία ως κύρια απειλή. Στο μανιφέστο του κόμματος για τις εκλογές του 1921 δήλωνε χωρίς το παραμικρό δισταγμό: «...οι εκλογές του Μαΐου του 1921 πρέπει να είναι η κηδεία του Σοσιαλιστικού Κόμματος... κάθε συνεπής ερ-

γάτης πρέπει να έχει πειστεί πια ότι η τάξη του στην Ιταλία δεν θα καταφέρει να προχωρήσει παρά μόνο περνώντας πάνω από το πτώμα του Σοσιαλιστικού κόμματος, ότι δεν είναι δυνατό να νικήσει την αστική τάξη αν δεν καθαριστεί πρώτα το πεδίο της πάλης των τάξεων απ' αυτό το πτώμα που βρίσκεται σε αποσύνθεση...».

Με αφηγηριά αυτές τις θέσεις δεν υπήρχε χώρος για μια ειδική αντιφασιστική τακτική. Έτσι όταν εμφανίστηκαν στους δρόμους οι Arditi ενάντια στους μελανοχιτώνες, η στάση του κόμματος ήταν απεριφραστα εχθρική. Ούτε η προσπάθεια του Γκράμσι, ούτε η παρέμβαση του Λένιν και ούτε ακόμη η αυθόρμητη συμμετοχή της κομμουνιστικής νεολαίας στις οργανώσεις των Arditi αναθεώρησαν τη κεντρική γραμμή του κόμματος.

Όσο δε για τους μαξιμαλιστές πορεύτηκαν σε διαρκή ταλάντευση ανάμεσα στους κομμουνιστές και τους ρεφορμιστές.

Το τελικό αποτέλεσμα ήταν μια τραγική και καταστροφική ήττα του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς. Τα μαύρα χρόνια του 1920-22, πριν ακόμη ο φασισμός γίνει καθεστώς, είχαν δολοφονηθεί και τραυματιστεί χιλιάδες εργάτες και αντιφασίστες από τους μελανοχιτώνες του Μουσολίνι. Το παράδειγμα του ΙΣΚ ήταν το πιο κραυγαλέο απ' όλα: από 216.000 μέλη το 1921, στο συνέδριο που αποχώρησε η κομμουνιστική φράξια, το 1923 είχε πέσει στα 10.000 μέλη και ύστερα από λίγο καιρό έπαψε να υπάρχει μέσα στα όρια του ιταλικού κράτους.

Η Αριστερά θα ξαναστεκόταν στα πόδια της το 1943, στα πλαίσια ενός μεγάλου αντιφασιστικού κινήματος.

Ο μουσολινικός φασισμός αντιμετώπισε τότε ένα μικρό και άπειρο κομμουνιστικό κόμμα που ο ηρωισμός και η αυτοθυσία της ηγεσίας και των μελών του δεν αρκούσαν για την αντιφασιστική νίκη. Ήταν ζωτικής σημασίας για τη νίκη των αντιφασιστών η τακτική του ενιαίου μετώπου και η μαζική πολιτική δράση. Αυτά έλειψαν από το ιταλικό κομμουνιστικό κόμμα εκείνων των ημερών.

Εν τέλει το αποτέλεσμα δεν κρίθηκε από την τακτική των φασιστών αλλά από τα λάθη των κομμουνιστών. Και αυτό είναι το μάθημα που έχουμε να μάθουμε από τη δική μας πλευρά.

Τα στοιχεία του άρθρου αντλήθηκαν από τα εξής έργα:

- 1) Ν. Πουλαντζάς: *Φασισμός και δικτατορία* (1970)
- 2) David Renton: *Fascism. Theory and practice* (1999)
- 3) Tom Behan: *The resistible rise of Benito Mussolini* (2003)

Ο μουσολινικός φασισμός αντιμετώπισε τότε ένα μικρό και άπειρο κομμουνιστικό κόμμα που ο ηρωισμός και η αυτοθυσία της ηγεσίας και των μελών του δεν αρκούσαν για την αντιφασιστική νίκη. Ήταν ζωτικής σημασίας για τη νίκη των αντιφασιστών η τακτική του ενιαίου μετώπου και η μαζική πολιτική δράση.

στη συνέχεια σε μεγάλες επαρχιακές πόλεις και τέλος στις πρωτεύουσες περιφερειών, μέχρι και τη Ρώμη. Παρότι θεωρείται πια αδιαμφισβήτητο δεδομένο, θα το αναφέρουμε και από τη δικιά μας πλευρά: και οι δύο κατευθυντήριες ιδέες προϋπόθεταν την άμεση συνεργασία με τους καραμπινιέρους... και τον εξοπλισμό από τον στρατό.

Ταυτόχρονα με την πολιτικο-στρατιωτική επίθεση των φασιστών, ξετυλίχθηκε και η οικονομική επίθεση των καπιταλιστών. Το 1921 είχε εξαπλωθεί ξανά η ανεργία φτάνοντας στα επίπεδα του 1919 αλλά αυτή τη φορά η διαπραγματευτική δύναμη των συνδικάτων είχε καταρρευσει. Η απεργιακή δράση του 1921 ήταν κατώτερη κατά 80% της ανάλογης του 1920.

Ο συνδυασμός φασιστικής βίας και ανεργίας γονάτισαν τους εργάτες γης. Μέχρι το τέλος του 1921, η κεντρική Ιταλία είχε υποκύψει στους φασίστες, που είχαν μετατρέψει τις πόλεις που είχαν «κατακτήσει» σε τοπικές δικτατορίες. Μέσα από τις «φασιστικές πόλεις» και τα φασιστικά συνδικάτα, που μαζικοποιήθηκαν με τρομοκρατημένους και πεινασμένους εργάτες γης, ασκούσαν κοινωνική πολιτική προσφέροντας συσσίτια και δουλειά...

Το 1921 όμως ο φασιστικό κίνημα για πρώτη φορά μπήκε σε σοβαρή κρίση. Μέχρι τον Ιούλη και την πόλη Σαρτζάνα, οι φασίστες δεν είχαν συναντήσει ποτέ οργανωμένη αντίσταση από την Αριστερά και τα συνδικάτα. Τότε βρέθηκαν αντιμέτωποι με τους Arditi del Popolo, μια μετωπική αντιφασιστική οργάνωση με εμπλοκή ακτιβιστών της βάσης από όλα τα κόμματα της Αριστεράς και τους αναρχικούς, με το-

στικές νίκες των Arditi, παρά το κόστος που είχαν για τους μελανοχιτώνες, δεν σταμάτησαν το φασισμό από το να καταλάβει την εξουσία.

Το σοκ από την αιματηρή ήττα στη Σαρτζάνα ήταν αδιανόητο μέσα στις γραμμές των φασιστών και οδήγησε σε μια οξυτάτη διαμάχη: από τη μια οι εξτρεμιστές φασίστες ζητούσαν εκδίκηση και άμεσα νέα τιμωρητική επιδρομή και από την άλλη, ο Μουσολίνι, που είχε καταλάβει ότι από μόνοι τους οι φασίστες δεν θα μπορούσαν να νικήσουν εύκολα μια οργανωμένη αντιφασιστική άμυνα και χρειαζόταν ευρύτερες συμμαχίες, πολιτικές και στρατιωτικές. Η διαμάχη έφτασε στα όρια της διάσπασης και λύθηκε στο συνέδριο μετατροπής του φασιστικού κινήματος σε φασιστικό κόμμα, τα τέλη του 1921. Οι φασίστες επαρχιακοί ηγέτες υποτάχθηκαν στον αρχηγό.

Η στροφή του φασιστικού κόμματος υπήρξε μεγάλη. Εγκατέλειψε τη παλιά αντικαθεστωτική ρητορική του και συνέχισε την ένταξη του σε μια ευρύτερη συμμαχία αντιδραστικών δυνάμεων, το Εθνικό Μπλοκ. Φιλελεύθεροι, εθνικιστές, καθολικοί και φασίστες αποτέλεσαν τα επόμενα χρόνια ένα σταθερό κυβερνητικό συνασπισμό με τους φασίστες του Μουσολίνι να παίζουν τον κυρίαρχο ρόλο...

Η Αριστερά

Ποια ήταν όμως η κατάσταση της Ιταλικής Αριστεράς και πως αντέδρασε στη φασιστική επέλαση;

Το ΙΣΚ συνέχιζε να κυριαρχεί στο χώρο της Αριστεράς, παρά τα πλήγματα που δεχόταν, όχι όμως χωρίς σοβαρές συνέπειες για τις αντοχές και τη

Οι μπίζνες τους λερώνουν το και σκοτώνουν την εργατική

Του Νικόλα Κολυτά

Το ποδόσφαιρο είναι το λαϊκότερο και δημοφιλέστερο άθλημα στον κόσμο, με διαφορά από το δεύτερο. Αρκούν τέσσερα δοκάρια και μια μπάλα, ώστε δύο ομάδες οπουδήποτε να αρχίσουν να παίξουν. Εκατομμύρια φίλαθλοι σε όλο τον πλανήτη παρακολουθούν τις αγαπημένες τους ομάδες βιώνοντας πρωτόγνωρα και αντιφατικά συναισθήματα. Τι σχέση έχει, όμως, αυτό το ποδόσφαιρο με όσους κρατούν τις τύχες του στα χέρια τους; Μάλλον καμία.

Μουντιάλ και αίμα

Η φετινή διοργάνωση του Μουντιάλ στο Κατάρ έχει εγείρει μεγάλη συζήτηση. Η FIFA το 2010 ανέθεσε τη διοργάνωση του κορυφαίου θεσμού του παγκόσμιου ποδοσφαίρου για το 2022, σε μια χώρα η οποία έχει καταγγεληθεί επανειλημμένως για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καταπίεση των γυναικών και διωγμό των ατόμων της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας. Στο σύγχρονο εμπορευματοποιημένο ποδόσφαιρο, όμως, όλα αυτά έχουν μικρή σημασία. Τα πετροδολάρια των Αράβων αγοράζουν και πουλάνε τα πάντα στο δευτερόλεπτο, θέτοντας σε δεύτερη μοίρα την ουσία του ίδιου του αθλήματος. Και κάπως έτσι εμφανίζονται οι δύο όψεις του ποδοσφαίρου. Από τη μία αυτοί που αγαπούν τους κανόνες του, την πολυπολιτισμικότητά του, την ταξικότητά του και την κουλτούρα του, και από την άλλη αυτοί που το βλέπουν ως μια πολύ ωραία μπίζνα.

Να δούμε αυτή τη διττή υπόσταση του ποδοσφαίρου σε δύο πρόσφατες δηλώσεις σχετικά με τη διοργάνωση στο Κατάρ. Ερίκ Καντονά (Γάλλος πρώην ποδοσφαιριστής): «Το Κατάρ δεν είναι ποδοσφαιρική χώρα! Πρόκειται για μια οικολογική καταστροφή, με όλα αυτά τα κλιματιζόμενα γήπεδα. Μια τρέλα, μια βλακεία. Και πάνω απ' όλα μια ανθρώπινη φρίκη. Πόσες χιλιάδες θάνατοι, για να χτιστούν αυτά τα γήπεδα και να διασκεδάσει το πλήθος για δύο μήνες; Κανείς δεν νοιάζεται. Το μόνο νόημα αυτής της εκδήλωσης είναι το κέρδος». Νικολά Σαρκοζι (πρώην Πρόεδρος της Γαλλίας): «Όλες τις χώρες που έχουν διοργανώσει μεγάλες διεθνείς διοργανώσεις τα τελευταία χρό-

για τις πολέμους αρκετά. Πρέπει να δώσουμε σε καθεμία από αυτές τις χώρες την ευκαιρία να επιδείξουν την τεχνογνωσία τους και να περιμένουμε πώς θα εξελιχθούν αυτά τα γεγονότα πριν τις κρίνουμε».

Η αντίθεση των δύο δηλώσεων είναι εκπληκτική. Ο ένας που έζησε το ποδόσφαιρο μέσα από τις τέσσερις γραμμές του γηπέδου βλέπει από πριν τι συμβαίνει στο Κατάρ και ο άλλος που το έζησε από τις VIP κερκίδες καλεί τον κόσμο να περιμένει πώς θα εξελιχθούν τα γεγονότα. Μόνο που τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους. Σύμφωνα με στοιχεία του Guardian στο εργολαβικό κάτεργο του Κατάρ την τελευταία δεκαετία έχουν χάσει τη ζωή τους περίπου 7.000 εργάτες, κυρίως προερχόμενοι από την Ινδία, το Πακιστάν, το Μπανγκλαντές, τη Σρι Λάνκα και το Νεπάλ.

Τη στιγμή που η χώρα υπολείπεται σε βασικές κοινωνικές παροχές δαπανήθηκαν 10 δισεκατομμύρια ευρώ μόνο για τα νέα γήπεδα που χτίστηκαν εκεί. Όσοι τα έχτισαν δούλευαν στην πλειοψηφία των περιπτώσεων για 1000 ευρώ, 12 ώρες την ημέρα κάτω από συνθήκες ακραίας ζέστης και ζούσαν σε ελλιπή διαμερίσματα ή σε παράγκες. Χαρακτηριστικό της κατάστασης είναι ότι η ίδια η διοργανώτρια

*** Ερίκ Καντονά: «Πρόκειται για μια οικολογική καταστροφή, με όλα αυτά τα κλιματιζόμενα γήπεδα. Μια τρέλα, μια βλακεία. Και πάνω απ' όλα μια ανθρώπινη φρίκη. Πόσες χιλιάδες θάνατοι, για να χτιστούν αυτά τα γήπεδα και να διασκεδάσει το πλήθος για δύο μήνες;»**

αρχή, προκειμένου να μην εκθεθεί έβγαλε την εξής ανακοίνωση για δημοσιογράφους και ρεπόρτερ που θα επισκεφθούν το Κατάρ: «Απαγορεύεται η κινηματογράφηση ή η λήψη φωτογραφιών σε σπίτια, συγκροτήματα κατοικιών, ιδιωτικά κτίρια και βιομηχανικές ζώνες». Η αλήθεια είναι ότι η εικόνα των εναπομεινάντων απλήρωτων εργατών ενδεχομένως να μην είναι και πολύ ελκυστική για την παγκόσμια ελίτ που αναμένεται να κατακλείσει τις πανάκριβες σουίτες των νεόκτιστων γηπέδων ώστε στο περιθώριο των αγώνων να κλείσει τα νέα deals της.

Εμπορευματοποίηση και λογοκρισία

Κάπως έτσι, το σύγχρονο ποδόσφαιρο, γίνεται μέσο για χρέμα, φήμη, γεωπολιτική και υποκρισία. Ποιος δεν έχει δει τις δεκάδες καμπάνιες

της FIFA και της UEFA ενάντια στο ρατσισμό και τις διακρίσεις, τα φιλανθρωπικά gala και τις χορηγικές διαφημίσεις με κοινωνικό πρόσημο; Όλα αυτά είναι ένα υπέροχο άλλοθι πίσω από το οποίο κρύβονται τα πιο αιμοβόρα κοράκια της αγοράς. Οι διεθνείς ομοσπονδίες του ποδοσφαίρου «στέκονται» στο πλευρό των κολασμένων αυτής της γης, αρκεί αυτοί οι κολασμένοι να μην είναι επικίνδυντοι για τις διεθνείς ισορροπίες. Ποιος ξεχνά τις τιμωρίες έδρας και τα πρόστιμα σε ομάδες όπως η Σέλτικ επειδή οι οπαδοί της ύψωσαν σημαίες της Παλαιστίνης σε αγώνες με ομάδες από το Ισραήλ; Ποιος ξεχνά τα οικονομικά σκάνδαλα που κατά καιρούς βγαίνουν το ένα μετά το άλλο για επιφανείς προσωπικότητες των διεθνών ομοσπονδιών; Ποιος ξεχνά τα εκατομμύρια που διακυβεύονται πίσω από χορηγικές συμφωνίες ακόμη και με

ποδόσφαιρο τάξη

εταιρίες κολοσσοί που στηρίζουν παράλληλα πολεμικές επιχειρήσεις;

Σίγουρα ένας από αυτούς που ξεχνά όλα τα παραπάνω είναι ο Κυριάκος Μητσοτάκης. Ως κλασικός μαϊντανός πλέον, κατά την επίσκεψή του στη Ντόχα τον Αύγουστο για ενεργειακά ζητήματα, συναντήθηκε μεταξύ άλλων και με τον πρόεδρο της FIFA, Τζάνι Ινφαντίνο, ο οποίος βρισκόταν εκεί λόγω του επικείμενου παγκοσμίου κυπέλλου. Οι κυβερνητικές διαρροές ανέφεραν ότι οι δύο άνδρες συζήτησαν σε φιλικό κλίμα για τις «εξελίξεις στο παγκόσμιο ποδόσφαιρο» ενώ τα δημοσιεύματα του αθλητικού Τύπου τόνιζαν ότι «ο κύριος Μητσοτάκης έλαβε ως δώρο μια μπάλα της κορυφαίας ποδοσφαιρικής διοργάνωσης, που θα διεξαχθεί 21/11 με 18/12». Το ότι ο Μητσοτάκης έχει διδακτορική διατριβή στο να αντλεί πολιτική υπεραξία γύρω από κάθε εργασιακό κάτεργο είναι γνωστό. Αυτό που κρυβόταν, όμως, πίσω από αυτή την επικοινωνιακή κίνηση ήταν το γεγονός ότι αντίστοιχα κάτεργα θα ήταν πρόθυμος να φέρει στην Ελλάδα, καθώς η χώρα μας χωρίς καμία ντροπή διεκδικεί τη διοργάνωση του Μουντιάλ του 2030, από κοινού με τη δικτατορία της Αιγύπτου και την πολύ «δημοκρατική» Σαουδική Αραβία.

Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι και ενόψει των εκλογών, η κυβέρνηση μοιράζει γήπεδα αφειδώς σε κάθε ενδιαφερόμενο επιχειρηματία. Στην πλειονότητα των περιπτώσεων, τα σχέδια αυτά προβλέπουν χρηματοδότηση τέτοιων έργων με κρατικό χρήμα και πάντα σύμφωνα με τις απαιτήσεις του εκάστοτε φιλικά διακείμενου προς την κυβέρνηση καπιταλιστή. Ήδη δήμοι προχωρούν σε ανακοινώσεις σχετικά με τις ανεγέρσεις νέων γηπέδων, ενώ επιχειρηματίες μοιράζουν μακέτες δεξιά και αριστερά. Αν η Ελλάδα είναι ανάμεσα στις διοργανώτριες του Μουντιάλ του 2030, τα έργα αυτά θα τρέξουν με όρους και ρυθμούς αντίστοιχους με αυτούς του Κατάρ, ή για να μην πάμε μακριά, όρους αντίστοιχους με τα ολυμπιακά έργα του 2004. Έργα που πληρώνουμε μέχρι σήμερα πάρα πολύ ακριβά.

Ποδόσφαιρο και διεκδικήσεις

Μια ολόκληρη βιομηχανία βρώμικου κέρδους που δεν έχει καμία σχέση με τη μαγεία του αθλήματος και την αγάπη των οπαδών, έχει στηθεί εδώ και δεκαετίες γύρω από το brand που λέγεται ποδόσφαιρο. Αυτή η βιομηχανία βλέπει τους αθλητές ως

άλογα κούρσας, τους φιλάθλους ως καταναλωτές και τα γήπεδα ως πεδία κερδοφορίας. Στο βωμό του χρήματος οι σύγχρονοι ποδοσφαιριστές αναγκάζονται να εξαντλούν τον οργανισμό τους, να αγωνίζονται παράλληλα σε πολλές διοργανώσεις και να εμφανίζουν πολύ πιο εύκολα ποικίλα προβλήματα υγείας. Η σοκαριστική εικόνα της κατάρρευσης του διεθνούς Δανού ποδοσφαιριστή Κρίστιαν Έρικσον στο πρόσφατο Euro, είναι ίσως η πιο διάσημη από εκατοντάδες αντίστοιχες περιπτώσεις παγκοσμίως. Κανείς δεν έχει απαντήσει τι μέτρα έχει λάβει η FIFA για την προστασία των αθλητών και τη μη υπερβολική επιβάρυνσή τους. Όπως και κανείς δεν έχει απαντήσει για την υπερκοστολόγηση των εισιτηρίων και την προσπάθεια απαγκίστρωσης του ποδοσφαίρου από τα φτωχότερα λαϊκά στρώματα.

Το φετινό Μουντιάλ στο Κατάρ είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του τι σημαίνει σύγχρονο εμπορευματοποιημένο ποδόσφαιρο. Το διοργανώνει μια χώρα που καταστρατηγεί δικαιώματα, το χτίζει μια τάξη που πεθαίνει στα εργοτάξια, το απολαμβάνει μια ελίτ που έχει τα προνόμια και το χαίρεται μια κάστα που αυγατίζει τα κέρδη της. Το Κατάρ λόγω του πολέμου στην Ουκρανία και το ενεργειακό εμπόριο στη Ρωσία, αναβαθμίζει το ρόλο του ως ενεργειακός πάροχος. Το ποδοσφαιρικό θέαμα των πλουσιοπάρωχων γηπέδων του λειτουργεί σε μεγάλο βαθμό ως το φανταχτερό χαλάκι κάτω από το οποίο παίζονται μεγάλες συμφωνίες και κρύβονται χιλιάδες προβλήματα. Ποιος να τολμήσει, όμως, να πει τι;

Απέναντι στο ποδόσφαιρο των αφεντικών, πρέπει να προτάξουμε το δικό μας ποδόσφαιρο. Η παγκόσμια εργατική τάξη μέσα από τις πολιτικές οργανώσεις της, τα συνδικάτα και τους ανεξάρτητους συνδέσμους οπαδών, πρέπει να καταγγείλει το έγκλημα που κρύβεται πίσω από τη λαμπερή διοργάνωση. Πρέπει να ξεμπροστιάσει όλους αυτούς τους χαρτογιακάδες που λυμαινόνται το άθλημα. Ο σπουδαίος συγγραφέας Αλμπέρ Καμύ δήλωνε χαρακτηριστικά: «Όσα γνωρίζω περί ηθικής τα οφείλω στο ποδόσφαιρο». Σίγουρα δεν εννοούσε το ποδόσφαιρο του Ινφαντίνο, των πετροδολάρων και του αίματος των εργατών. Αυτό το χαμένο νόημα του ποδοσφαίρου καλούμαστε να βρούμε εμείς σήμερα.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

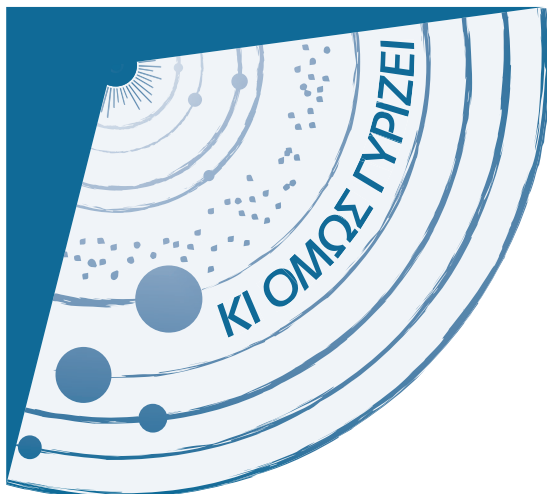
Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ

Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

ΗΠΑ

Οι ενδιάμεσες εκλογές για το Κογκρέσο στις ΗΠΑ, αποτελούν ένα σημαντικό μέτρημα. Η δύναμη που θα καταγράψει το Δημοκρατικό Κόμμα και το αν θα διατηρήσει την οριακή πλειοψηφία του ή θα την χάσει, αποτελεί το στοίχημα του Τζο Μπάιντεν. Δύο χρόνια πριν η εκλογή του συνοδεύτηκε από διθυράμβους -είτε από όσους κρατούσαν χαμηλά τον πήχη («να επιστρέψει η κοινή λογική μετά την περίοδο Τραμπ»), είτε από όσους περίμεναν μια θητεία «μεγάλων μετασχηματισμών». Τα μεγάλα σχέδια βρήκαν τοίχο, ιδιαίτερα όσα είχαν όψεις κοινωνικής πολιτικής. Από τον «ιμπεριαλιστικό κείνσιανισμό» του Μπάιντεν, έχουμε μπόλικο ιμπεριαλισμό αλλά πολύ χλωμό κείνσιανισμό. Μένει να φανεί αν θα λειτουργήσουν ευεργετικά για τους Δημοκρατικούς κάποια πρόσφατα μέτρα «αντιμετώπισης του πληθωρισμού», που μαζί με τον προσανατολισμό προστατευτισμού («Αγοράστε Αμερικάνικα») έχουν και κάποια κοινωνική ανακούφιση (πχ φοιτητικά δάνεια), αλλά και η αγριότητα των αντιπάλων τους (με την επίθεση στις εκτρώσεις από τη χριστιανική Δεξιά να αξιοποιείται εκλογικά από τον Μπάιντεν). Αλλά πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον θα έχει το μέτρημα των Ρεπουμπλικάνων. Στο φόντο συγκλονιστικών αποκαλύψεων για το πόσο σοβαρή και βαθιά ήταν η απόπειρα «βελούδινου πραξικοπήματος» από τον Ντόναλντ Τραμπ, προκαλεί σοκ το γεγονός ότι δεν του έχει κοστίσει εσωκομματικά. Αντίθετα, οι εκλεκτοί του (όσοι επιμένουν στο μύθο της «κλεμμένης νίκης») ενισχύονται στις προκριματικές, ενώ όσοι κινούνται σε γραμμή «υπεράσπισης της δημοκρατίας» τους τρώει το μαύρο φίδι. Ο ακροδεξιός κατήφορος των Ρεπουμπλικάνων θεωρείται δεδομένος. Το ερώτημα είναι τί θα καταγράψει αυτό το αντιδραστικό ρεύμα στην πανεθνική κάλπη. Σε κάποιους Δημοκρατικούς -ιδιαίτερα όσους εισηγούνται μια στρατηγική απεύθυνσης στο ακροατήριο της μετριοπαθούς κεντροδεξιάς- επικρατεί η βεβαιότητα ότι ο τραμπισμός εκφράζει «περιθωριακές ακραίες ιδέες» που δεν έχουν καμιά τύχη. Μάλιστα κάποιοι... πριμοδοτούν τους ακροδεξιούς υποψήφιους στις προκριματικές του αντίπαλου κόμματος, θεωρώντας ότι «επιλέγουν τον ευκολότερο αντίπαλο». Από την έκβαση αυτής της κάλπης θα κριθούν πτυχές και της αμερικανικής πολιτικής για το υπόλοιπο της θητείας Μπάιντεν, όπως το ουκρανικό, όπου κάποιοι Ρεπουμπλικάνοι δυσφορούν που «γινόμαστε το ΑΤΜ της Ουκρανίας», ή η Μέση Ανατολή, όπου αρκετοί πιστεύουν ότι ο Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν, μειώνοντας την παραγωγή πετρελαίου κι ανεβάζοντας τις τιμές, «ψήφισε» στην ουσία Τραμπ.

Παλαιστίνη

Μετά από πολλά χρόνια, η Δυτική Όχθη έχει γίνει το επίκεντρο της παλαιστινιακής αντίστασης -και των ισραηλινών επιθέσεων. Η μακροπρόθεσμη αιτία είναι προφανής: Συμπληρώνονται σχεδόν 30 χρόνια λειτουργίας της Παλαιστινιακής Αρχής, και η κατοχή και η καταπίεση συνεχίζονται. Στη Δυτική Όχθη μεσολάβησε κι ένας μεσοπρόθεσμος παράγοντας. Είναι σε ηλικία δράσης μια γενιά που δεν βίωσε ως ήττα την κατάληξη της Δεύτερης Ιντιφάντα. Μια γενιά που δεν κουβαλά τα τραύματα της «Μάχης της Τζενίν», αλλά μεγάλωσε με τη μνήμη αυτής και των μαρτύρων της. Αυτά εκφράστηκαν και στο μαζικό λαϊκό ξέσπασμα της παλαιστινιακής αντίστασης τον Μάη του 2021. Η Δυτική Όχθη μπήκε σε κίνηση, μαζί με τη Γάζα, την Ανατολική Ιερουσαλήμ, τους Παλαιστίνιους του Ισραήλ. Την ίδια περίοδο, η ματαίωση των παλαιστινιακών εκλογών έφραζε αυτόν τον δρόμο έκφρασης της αποδοκιμασίας της ηγεσίας της Παλαιστινιακής Αρχής. Στον απόηχο αυτών των γεγονότων, εμφανίστηκε και η αύξηση των επιθέσεων κατά Ισραηλινών. Αυτές αντιμετωπίστηκαν από ισραηλινές επιδρομές στα στρατόπεδα προσφύγων, που όλο και συχνότερα αντιμετώπιζαν αντίσταση που δεν περιοριζόταν σε πέτρες. Σε αυτή τη στήλη γράφουμε ότι πυκνώνουν οι ντε φάκτο ένοπλες ομάδες, που δεν συνδέονται με τα παραδοσιακά κόμματα κι έχουν αμιγώς γεωγραφικό τίτλο: Οι «Ταξιαρχίες της Τζενίν» κι έπειτα «οι Ταξιαρχίες της Ναμπλούς» κι ύστερα «οι Ταξιαρχίες της Τουμπά». Πλέον αρχίζουν να οργανώνονται. Ο διεθνής Τύπος μαθαίνει νέα ονόματα όπως «Η Φωλιά της Σφήκας» και το «Αντρο των Λιονταριών», για να περιγράψει

ένοπλες ομάδες που αποτελούνται από 20άρηδες, που είτε δεν ανήκουν στις υπάρχουσες παρατάξεις είτε ανήκουν αλλά δεν δεσμεύονται στην πολιτική τους, που υποστηρίζουν την ενότητα «στο έδαφος», στάζουν χολή για την συνεργασία της Παλαιστινιακής Αρχής με τις δυνάμεις κατοχής -και απολαμβάνουν τεράστιο σεβασμό στα προσφυγικά στρατόπεδα. Το Ισραήλ έχει απαντήσει με ένταση των επιδρομών. Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, το 2022 ήταν η χρονιά με τις μεγαλύτερες Παλαιστινιακές απώλειες στη Δυτική Όχθη εδώ και 16 χρόνια. Η Ναμπλούς βρίσκεται επί βδομάδες σε κατάσταση πολιορκίας από τον ισραηλινό στρατό. Μετά από μια ισραηλινή επιδρομή που κόστισε τις ζωές 5 Παλαιστίνιων, η Ναμπλούς ξεσηκώθηκε. Ένας κάτοικος περιέγραφε ότι «το σημερινό ήταν εξωπραγματικό. Στην κηδεία, οι άνθρωποι έκλαιγαν υστερικά... εκατοντάδες έσπευσαν στο... νοσοκομείο όπου μεταφέρονταν οι μάρτυρες... ήρθαν άνθρωποι με μοτοσυκλέτες από την Τζενίν για να αποχαιρετήσουν τους μάρτυρες και να βοηθήσουν τις οικογένειες». Ένας δημοσιογράφος στη Ναμπλούς περιέγραφε «μια εντυπωσιακά τεράστια κηδεία... Υπάρχουν μεγάλοι αριθμοί ένοπλων ανδρών στους δρόμους να πυροβολάνε ασταμάτητα στον αέρα... Ο άνεμος οργής είναι πολύ εμφανής. Όλοι είναι σε απεργία. Τα πάντα είναι κλειστά». Όχι τυχαία, ο πόλεμος που έχει εξαπολύσει το Κράτος του Ισραήλ στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη ονομάζεται «Επιχείρηση Συντριβή του Κύματος». Η σιωνιστική ηγεσία καταλαβαίνει ότι πασχίζει με την καταστολή να αποτρέψει ένα «κύμα»...

Αϊτή

Η πολύπαθη Αϊτή αντιμετωπίζει μια ακόμα βαθιά κρίση. Ένας ντε φάκτο πρωθυπουργός (Αριέλ Ανρί), που θεωρείται συνένοχος στη δολοφονία του πρώην προέδρου, κυβερνά με διατάγματα εδώ και πάνω από ένα χρόνο και χωρίς ημερομηνία λήξης της θητείας του, χωρίς κοινοβούλιο ή ανώτατο δικαστήριο (των οποίων οι θητείες έληξαν αλλά δεν ανανεώθηκαν). Ο πληθωρισμός τσακίζει τον φτωχό πληθυσμό. Ένοπλες συμμορίες καταλαμβάνουν στρατηγικές οικονομικές ζώνες (κυρίως πετρέλαια) που κάνουν την καθημερινότητα ακόμα πιο δύσκολη. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, ο λαός της Αϊτής διαδηλώνει εδώ και πάνω από ένα μήνα. Ο Ανρί ζήτησε «από τους διεθνείς φίλους της Αϊτής βοήθεια μέσα από την άμεσα

ανάπτυξη μια ειδικής στρατιωτικής δύναμης». Αυτή μπορεί να μοιάζει ότι αφορά τις ένοπλες συμμορίες, αλλά βασικά θα σταθεροποιήσει το καθεστώς Ανρί. Διαδοχικές αποστολές του ΟΗΕ έχουν συμπεριφερθεί ως δύναμη κατοχής, διαπράττοντας ουκ ολίγα εγκλήματα. Μια μεγάλη διαδήλωση των λαϊκών οργανώσεων της αντιπολίτευσης ζητά λύση «από τους Αϊτινούς για τους Αϊτινούς», καταγγέλοντας κάθε πιθανή ξένη επέμβαση....

Η κοινωνική επανάσταση στο Ιράν «Γυναίκα! Ζωή! Ελευθερία!»

Στα τέλη Οκτώβρη, οι διαδηλώσεις συνεχίζονταν στο Ιράν, με πιο πρόσφατη εξέλιξη την ανακοίνωση απεργίας των εργαζομένων στα πετρέλαια, αλλά και την κλιμάκωση των απειλών για παρέμβαση των Φρουρών της Επανάστασης. Συνεχίζοντας την αναδημοσίευση κειμένων για την εξέγερση, που απηχούν απόψεις στους κύκλους της ιρανικής Αριστεράς, (περισσότερα στο σχετικό φάκελο στο Rproject.gr), εδώ παρουσιάζουμε ένα άρθρο της εξόριστης στη Βρετανία, Gh. H. Saedi, από το RS21.org.uk. Παρουσιάζει τη διεύρυνση της εξέγερσης μέσα στο Ιράν, αλλά θίγει και το ζήτημα που έχει προκύψει με την διαπάλη για την πολιτική κατεύθυνση των διαδηλώσεων αλληλεγγύης στο εξωτερικό -μέσα από τη βρετανική εμπειρία. Αν και τα πράγματα δείχνουν πιο ευνοϊκά εντός του ιρανικού κινήματος (σε σχέση με τη σύνθεση τμημάτων της διασποράς), όσα γράφει έχουν ιδιαίτερη αξία και για τις προοπτικές στο Ιράν και για τα καθήκοντα της διεθνούς αλληλεγγύης ως συμβολή σε αυτήν την αντιπαράθεση. Τη μετάφραση έκανε η Κορίνα Σχισμένου.

Της Gh. H. Saedi

Μετά τη δολοφονία της 22χρονης Κούρδισσας Ζίνα (Μάχσα) Αμίνι στα χέρια της αστυνομίας των ηθών, και τις πανεθνικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, το Ιράν έχει εισέλθει σε ένα νέο στάδιο της κοινωνικής επαναστατικής διαδικασίας του. Τα έμβρυα επιτροπών γειτονιάς, σε συνεργασία με το φοιτητικό κίνημα, συνδικαλιστικές δυνάμεις και ένα χαλαρά δομημένο δίκτυο φεμινιστριών ακτιβιστριών σε μεγάλες πόλεις όπως η Τεχεράνη και το Ραστ, έχουν καταφέρει να οργανώσουν διαδηλώσεις σε περισσότερες από 100 πόλεις σε όλο το Ιράν. Οι μάζες επανειδικοκούν τον έλεγχο των δρόμων.

Μεταξύ των μυριάδων γεγονότων της τελευταίας εβδομάδας [αρχές Οκτώβρη], ορισμένα ξεχωρίζουν ως ιδιαίτερης πολιτικής σημασίας για το ιρανικό πολιτικό τοπίο. Πρώτον, η πανεθνική εξέγερση του συνθήματος «Γυναίκες! Ζωή! Ελευθερία!», το οποίο ακούστηκε για πρώτη φορά στην κηδεία της Ζίνα στην πατρίδα της, το Σακέζ στο [ιρανικό] Κουρδιστάν. Αν και αυτό το σύνθημα έχει ξεκάθαρη σύνδεση με το σύνθημα των εργαζομένων στις κινητοποιήσεις του 2019 (Ψωμί! Δουλειά! Ελευθερία!), δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αρχικά χρησιμοποιήθηκε

από τις [κουρδικές] γυναίκες πολιτοφυλακές αυτοάμυνας στη Συρία [στη Ροζάβα] και την Ένωση Ελεύθερων Γυναικών του Ανατολικού Κουρδιστάν (Kjar). Έτσι, το τραγούδι αυτού του συνθήματος στο Κουρδιστάν έχει ένα ιδιαίτερο νόημα, το οποίο αναδεικνύει τις παραδόσεις των κουρδικών σοσιαλιστικών και αυτονομιστικών πολιτικών σχεδίων σε αυτήν την περιοχή.

Δεύτερον, η συγκεντρωμένη κινητοποίηση φεμινιστριών ακτιβιστριών στις μεγάλες πόλεις του Ιράν μας δείχνει ότι τα χαλαρά δομημένα δίκτυα είναι χρήσιμα για την κινητοποίηση και την καθοδήγηση μαζικών διαδηλώσεων και την ενσωμάτωση των διαφορετικών αιτημάτων των φτωχών των πόλεων, των εργαζομένων, των φτωχών μεσαίων στρωμάτων και άλλων πολιτικά περιθωριοποιημένων κοινοτήτων. Ωστόσο, αυτά τα δίκτυα είναι απροστάτευτα μπροστά στη σφοδρή και βίαιη καταπίεση της αστυνομίας, της ασφάλειας και των στρατιωτικών μονάδων της Ισλαμικής Δημοκρατίας. Η σύλληψη πολλών φεμινιστριών ακτιβιστριών τις προηγούμενες μέρες δείχνει ότι αυτά τα δίκτυα πρέπει να προστατεύονται από πιο οργανωμένες δομές όπως τα συνδικάτα και οι εργατικές επιτροπές.

Ανακοινώσεις από οργανώσεις όπως το Συντονιστικό Συμβούλιο των Ιρανικών Ενώσεων Εκπαιδευτικών (CCITTA), το Οργανωτικό Συμβούλιο Συμβασιούχων Εργαζομένων στη Βιομηχανία Πετρελαίου, το Συνδικάτο Ζαχαροκάλαμου Haft Tareh, το Ελεύθερο Συνδικάτο Ιρανών Εργαζομένων, καθώς και πολλές ανεπίσημες δηλώσεις από συνδικαλιστές στα πανεπιστήμια, δείχνουν ότι κάποια τμήματα εργαζόμενων στο Ιράν προετοιμάζονται για γενική απεργία αλληλεγγύης στις πανεθνικές μαζικές διαδηλώσεις. Ορισμένα πανεπιστήμια έχουν ήδη ξεκινήσει τις απεργίες με το άμεσο αίτημα να απελευθερωθούν οι συλληφθέντες φοιτητές.

Τα γεγονότα στις 2 Οκτωβρίου δεί-

χνουν ότι το καθεστώς αποφάσισε να εντείνει τη χρήση βίας για την καταστολή των μαζικών διαδηλώσεων και απεργιών. Οι δυνάμεις του καθεστώτος προκάλεσαν ένα λουτρό αίματος στο Ζαχεντάν (νοτιοανατολικό Ιράν), σκοτώνοντας δεκάδες Βαλούχους [εθνική ομάδα συγκεντρωμένη σε αυτό το τμήμα του Ιράν] που διαδήλωναν στους δρόμους. Οι δυνάμεις καταστολής πολιόρκησαν επίσης το πανεπιστήμιο Σαρίφ στην Τεχεράνη και τραυμάτισαν και συνέλαβαν εκατοντάδες φοιτητές για να τρομοκρατήσουν τα άλλα πανεπιστήμια. Την επόμενη μέρα, φοιτητές/τριες σε πολλά πανεπιστήμια σε όλη τη χώρα απάντησαν προχωρώντας σε απεργίες και καλώντας διαδηλώσεις. Αυτή τη φορά, μαθήτριες/ες σχολείων συμμετέχουν στην απεργία [αποχή] και καλούν σε αλληλεγγύη τους δασκάλους τους. Η CCITTA κάλεσε επίσης σε απεργία από τις 4 Οκτωβρίου, η οποία θα προστεθεί στο κύμα απεργιών που ξεκίνησε στα τέλη Σεπτεμβρίου.

Πολιτικές διαιρέσεις εντός της ιρανικής διασποράς

Η αναταραχή στο Ιράν έχει εμπνεύσει την ιρανική διασπορά σε όλο τον πλανήτη να διαδηλώσει την αλληλεγγύη της στον αγώνα. Στα τέλη Σεπτεμβρίου και ξανά το περασμένο Σαββατοκύριακο, μεγάλες πόλεις στην Ευρώπη, τη Βόρεια Αμερική και την Αυστραλία είδαν δεκάδες χιλιάδες Ιρανούς, Ιρανές και υποστηρίκτριές τους να διαδηλώνουν στη μνήμη της Ζίνα (Μάχσα) Αμίνι και κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας. Ως επί το πλείστον, ο στόχος των διοργανωτών ήταν αντηχήσει η σημασία του αγώνα των γυναικών για την ελευθερία και την αξιοπρέπεία τους, που βρίσκεται στο επίκεντρο της κοινωνικής επανάστασης του Ιράν. Ωστόσο, ένα από τα κύρια προβλήματα που αντιμετωπίζει η ιρανική διασπορά είναι η ισχυρή

παρουσία ανδροκρατούμενων μοναρχικών ομάδων που προσπαθούν να «καταλάβουν» τις διαδηλώσεις, συχνά βίαια. Στόχος τους είναι να φιμώσουν τις φωνές των γυναικών και να κυριαρχήσουν στις διαδηλώσεις με μοναρχικές σημαίες και αντιδραστικά συνθήματα που δεν αντιπροσωπεύουν τις φωνές των γυναικών, των εργαζομένων, των εθνικών μειονοτήτων και άλλων πολιτικά περιθωριοποιημένων κοινοτήτων.

Η διαμαρτυρία της 25ης Σεπτεμβρίου στο Μάντσεστερ απεικόνισε την κρίσιμη κατάσταση που βιώνει το προοδευτικό τμήμα Ιρανών ακτιβιστριών. Αυτή η δράση οργανώθηκε από το «Red Roots Collective», μια ομάδα μεταναστριών φεμινιστριών και σοσιαλιστών ακτιβιστών σε συνεργασία με ορισμένες Βρετανίδες φεμινίστριες, μέλη συνδικάτων και σοσιαλιστές. Στην αρχή της εκδήλωσης, μοναρχικοί άρχισαν να παρενοχλούν την πρώτη ομιλήτρια σκεπάζοντας την ομιλία με αποδοκιμασίες και χτύπησαν βίαια έναν από τους διοργανωτές της εκδήλωσης. Ωστόσο, χάρη στην υποστήριξη από Βρετανούς ακτιβιστές και ακτιβίστριες και από κουρδικές σοσιαλιστικές οργανώσεις, το Red Roots Collective κατάφερε να μεταφέρει τη διαδήλωση στην πλατεία του Αγίου Πέτρου όπου και οι υπόλοιποι ομιλητές-τριες μπόρεσαν να υψώσουν τις φωνές τους υπέρ του «Γυναίκες! Ζωή! Ελευθερία!».

Η κοινωνική επανάσταση στο Ιράν πρέπει να αμυνθεί απέναντι σε δύο απειλές. Πρώτον, οι δυνάμεις της Ισλαμικής Δημοκρατίας απέκτησαν στη Συρία εμπειρία στην καταστολή επαναστάσεων με λουτρό αίματος σε πόλεις που προσπαθούσαν να αυτονομηθούν και να απελευθερωθούν από τη δικτατορία του Άσαντ. Δεύτερον, οι μοναρχικοί προσπαθούν σκληρά να επιφέρουν μια «ελεγχόμενη κατάρρευση» του καθεστώτος και να καταλάβουν την επανάσταση κινητοποιώντας δεξιές εθνικιστικές δυνάμεις στο εσωτερικό του Ιράν. Απέναντι και στις δύο απειλές, οι φεμινιστικές, οι σοσιαλιστικές, οι συνδικαλιστικές και άλλες δυνάμεις που συμμετέχουν σε αυτή την κοινωνική επανάσταση χρειάζονται την αλληλεγγύη των εργαζόμενων τάξεων στο Ηνωμένο Βασίλειο. Αυτό θα απαιτήσει μια μεγάλη πολιτική αλλαγή στη στάση της βρετανικής Αριστεράς, προς την κατεύθυνση ενσωμάτωσης του διεθνισμού στους καθημερινούς της αγώνες.

Η προοπτική της αποτυχίας της κοινωνικής επανάστασης στο Ιράν, λόγω έλλειψης διεθνούς αλληλεγγύης, θα ήταν, όπως το έθετε ο Γουίλιαμ Μπλέικ [σε ποίημά του], «μια δυστυχία για όλους μας».

Ο «Άγγλος Ασθενής»

Του Πάνου Πέτρου

Η πτώση της Λιζ Τρας δημιούργησε ιστορικό ρεκόρ (45 μέρες στην πρωθυπουργία) και ένα μεγάλο πονοκέφαλο στον εκδοτικό οίκο που είχε ανακοινώσει για τον Δεκέμβριο την κυκλοφορία ενός νέου βιβλίου για την άνοδό της. Αλλά πέρα και πάνω από αυτά, αποτέλεσε ένα σύμπτωμα μιας τριπλής κρίσης στο Ηνωμένο Βασίλειο, οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής.

Η οικονομική κρίση και τα τρασονόμικς

Οι προοπτικές της διεθνούς οικονομίας είναι συνολικά δυσμενείς, αλλά σύμφωνα με όλο και περισσότερους αναλυτές, είτε μαρξιστές είτε συστημικούς, η Βρετανία μοιάζει να είναι ο «μεγάλος ασθενής» σε αυτήν την κρίση. Το Ηνωμένο Βασίλειο έχει μια οικονομία που υποχωρεί σε ανταγωνιστικότητα σε σχέση με άλλες, αντιμετωπίζει εξαιρετικά υψηλό πληθωρισμό (τον μεγαλύτερο στο G10 και υψηλότερο από πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες), έχει συσσωρεύσει τα τελευταία χρόνια ένα σημαντικό έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών, καθώς η λίρα χάνει την αξία της και εισάγει περισσότερα και ακριβότερα. Πρόσφατα η Ντόιτσε Μπανκ προειδοποίησε με σημείωμα τους πελάτες της ότι η Βρετανία τείνει να αποκτήσει οικονομικό προφίλ «αναδυόμενης αγοράς» (μεταξύ «αναπτυσσόμενων» και «αναπτυγμένων»).

Σε αυτό το φόντο, η Λιζ Τρας παρουσίασε μια απάντηση που προκάλεσε αναστάτωση στις αγορές και μια συτριπτική (και τελικά αποτελεσματική) επίθεση «πειθάρχησης» της κυβέρνησης μιας μεγάλης οικονομίας, που φανέρωσε την ευάλωτη θέση στην οποία έχει βρεθεί ο βρετανικός καπιταλισμός.

Τα λεγόμενα «τρασονόμικς» συνδύαζαν μια θηριώδη αύξηση των κρατικών δαπανών με σκανδαλωδώς γενναιόδωρες φοροαπαλλαγές στους πλούσιους. Για να γίνει εφικτός αυτός ο συνδυασμός ραγδαίας αύξησης δαπανών/μεγάλης μείωσης εσόδων, η Τρας ανακοίνωσε ότι θα προχωρούσε στο μεγαλύτερο κρατικό δανεισμό μετά το 1972. Τα προηγούμενα χρόνια, τα κράτη στηρίχθηκαν στην αύξηση του δανεισμού τους για να αντιμετωπίσουν κρίσεις (πχ συνέπειες πανδημίας), αλλά σε μια εποχή που οι Κεντρικές Τράπεζες ακολουθούσαν την πολιτική «ποσοτικής χαλάρωσης», διατηρώντας μηδενικά επιτόκια, αγοράζοντας κρατικά χρέη, διασφαλίζοντας έτσι πρόσβαση σε «φτηνή χρήμα».

Αυτή η εποχή όμως έχει φτάσει στο τέλος της, καθώς όλες οι Κεντρικές Τράπεζες ακολουθούν την αμερικανική Fed σε μια πολιτική αύξησης των επιτοκίων με στόχο (αμφίβολο να επιτευχθεί) την αντιμετώπιση του πληθωρισμού. Η Τράπεζα της Αγγλίας συμμερίζεται αυτή την κατεύθυνση και το πρόγραμμα της Τρας προκάλεσε σοκ, καθώς ερχόταν σε μια περίοδο που το κόστος δανεισμού του αγγλικού κράτους αυξάνεται σημαντικά.

Η Τρας ισχυριζόταν ως ούλτρα-θατσερική ότι οι φοροαπαλλαγές θα έφερναν ανάπτυξη και έτσι θα παρέμενε διαχειρίσιμο το αυξημένο δημόσιο χρέος. Μόνο που τα λεγόμενα «trickledown economics» έχουν αποδειχθεί το απόλυτο παραμύθι, από συσσωρευμένα εμπειρικά δεδομένα δεκάδων χωρών σε διάρκεια δεκαετιών. Αυτό ασφαλώς το γνωρίζουν καλά οι τραπεζίτες, οι οποίοι ενδιφέρονται βασικά να μην χάσουν τα λεφτά τους και στην ουσία είπαν στην Τρας: Καλό το παραμύθι για τα μακροοικονομικά μακροπρόθεσμα οφέλη των φοροαπαλλαγών στους πλούσιους, αλλά για τους πλεμπάιους, όχι σε μας αυτά.

Με τον μίνι-προϋπολογισμό της Τρας να βρίσκεται πλέον στα σκουπίδια, οι αγορές «ηρέμησαν» κάπως. Αλλά παραμένει η εικόνα της ασθένειας του βρετανικού καπιταλισμού, που αποκαλύφθηκε εκκωφαντικά τις μέρες της κρίσης. Σε ένα άρθρο μαρξιστικής κριτικής στα «Τρασονόμικς», η Κέιτ Ντιρ αναδεικνύει ότι το ανέφελο απεριόριστο τύπωμα χρήματος είναι πολιτικό προνόμιο πανίσχυρων κρατών, για να καταλήξει: «Και αυτήν τη στιγμή, η Βρετανία θυμίζει περισσότερο την Αργεντινή παρά τις ΗΠΑ».

Κρίση στους Τόρηδες και στο κράτος

Η βαθιά αγωνία του βρετανικού καπιταλισμού είχε κρυφτεί πίσω από μια εικόνα που δείχνει αντιφατική: Την απογείωση των κερδών τα τελευταία 2 χρόνια. Αυτή όμως -σημειώνουν οι πιο προσεκτικοί μαρξιστές οικονομολόγοι- δεν αναιρεί την κυρίαρχη τάση κάμψης της κερδοφορίας των επιχειρήσεων, η οποία αναμένεται να εκδηλωθεί πιο δραματικά καθώς η οικονομία οδεύει προς πιθανή νέα ύφεση.

Κάτι αντίστοιχο μπορεί να ειπωθεί και για το κόμμα των Τόρηδων. Στις εκλογές του 2019 νίκησαν άνετα, ανακτώντας και σε απόλυτους αριθμούς και ως ποσοστό την εκλογική υποστήριξη που απολάμβαναν κατά την κυριαρχία τους στη δεκαετία του '80 και τις αρχές του '90. Αλλά αυτές οι νίκες δεν αναιρούσαν την κυρίαρχη τάση παρακμής και κρίσης του κόμματος, η οποία επίσης αναμένεται να εκδηλωθεί πιο δραματικά, ή μάλλον εκδηλώνεται ήδη.

Οι Τόρηδες δικαιούνταν κάποτε να καμαρώνουν ως το πλέον ριζωμένο, ικανό στη διακυβέρνηση, συνεκτικό και στρατηγικά αποτελεσματικό πολιτικό δημιούργημα αστικής τάξης. Αυτή η περιγραφή μοιάζει μακρινή ανάμνηση, αν αναλογιστεί κανείς τη διαδρομή από τον «ηλίθιο που πυροβόλησε το πόδι του» Ντέιβιντ Κάμερον, στην «κυβέρνηση-ζόμπι» της Τερέζα Μέι κι από τον «Κλόουν ΜποΤζο» στις 45 μέρες της Λιζ Τρας.

Η διαδικασία που έκανε περίγλωτο το ελίτ κόμμα μιας από τις πιο έμπειρες αστικές τάξεις στον πλανήτη είναι πολυσύνθετη. Αφορά τις αλλαγές που έφερε ο νεοφιλελευθερισμός στο κράτος, τις γραφειοκρατίες του και τα πολιτικά κόμματα, τη διολίσθηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Αυτοκρατορία προς τη «Μικρά Αγγλία», τις επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης στη σύνθεση και τις συμμαχίες της αστικής τάξης κ.ο.κ.

Αλλά ο πυροδότης κι επιταχυντής της σημερινής οξείας κρίσης είναι το Brexit. Το ρήγμα όσον αφορά τις σχέσεις με την ΕΕ είχε εμφανιστεί από τα μέσα της δεκαετίας του '90. Όχι άσχετα με τις παραπάνω συνολικότερες αλλαγές, η εναπομείνασα οργανωμένη κοινωνική βάση του κόμματος, ιδιαίτερα στα μεσοστρώματα του Νότου, άρχισε να γαντζώνεται με όλο και μεγαλύτερη θέρμη από μια αφηρημένη επιθυμία («ανάκτησης της κυριαρχίας») που ερχόταν σε αντίφαση με τις επιλογές της μεγάλης αστικής τάξης. Ο Ντέιβιντ Κάμερον εμπνεύστηκε το δημοψήφισμα με στόχο να μπει τέλος στην αέναη εσωκομματική συζήτηση. Κατάφερε να την παροξύνει και -με τη νίκη του Brexit- να μετατρέψει το εσωκομματικό πρόβλημα σε πρόβλημα του κράτους. Το αποτέλεσμα δέσμευε την ωμή πολιτική επιβίωση των Τόρηδων με μια επιλογή στην οποία διαφωνούσε η πλειοψηφία της κοινωνικής τάξης της οποίας τα συλλογικά συμφέροντα είναι δουλειά αυτού του κόμματος να εκπροσωπεί. Αυτή ήταν η βάση της παραλυτικής κρίσης της Τερέζα Μέι, που έληξε με την ανατροπή της από το λόμπι των δεξιών ευρωσkeptικιστών υπό την ηγεσία του Μπόρις Τζόνσον.

Η υπόσχεση «να ολοκληρωθεί το Brexit» επανέφερε στο εκλογικό манτρί τις διαρροές προς τον Φάραντζ, ενώ το γεγονός ότι απέναντι ήταν ο Κόμπιν εξασφάλισε στους Τόρηδες την στήριξη όλης της αστικής τάξης. Όμως φάνηκε σύντομα ότι το δεξιό κόμμα και οι κοινωνικές δυνάμεις στις οποίες αναφέρεται δεν είχαν ενοποιηθεί γύρω από μια στρατηγική. Η πτώση του Τζόνσον είχε πολλές αιτίες κι αφορμές, αλλά έφερε τη σφραγίδα κάποιων κορυφαίων

ων υπουργών που αποστασιοποιήθηκαν. Σήμερα, ο Economist παρατηρεί ότι η ανατροπή της Τρας «συνέβη χωρίς να υπάρχει καν ηγεσία να την οργανώσει». Τόσο οι σύντροφοι στη Βρετανία όσο και ο διεθνής αστικός Τύπος, περιγράφουν ένα κόμμα κατακερματισμένο σε πολλές μικρές ομάδες, με μόνο κοινό στοιχείο το αμοιβαίο μίσος και μόνο συνεκτικό ιστό (αλλά και πηγή των αλληλομαχαιρωμάτων) το άγχος της εκλογικής επιβίωσης. Αυτός ο κατακερματισμός άλλωστε είχε επηρεάσει στην μικρή ούλτρα-θατσερική ομάδα γύρω από την Τρας να κερδίσει εξαρχής, παρότι δεν είχε σοβαρό ρεύμα υποστήριξης στο κόμμα.

Κοινωνική κρίση: Οι απεργίες

Όλα αυτά θα προσέφεραν μια κάποια απόλαυση ως θέαμα, αλλά δεν θα σημαίνουν και πολλά επί της ουσίας, αν δεν εξελίσσονταν στο φόντο μιας εντυπωσιακής αναθέρμανσης της εργατικής αντίστασης. Από το καλοκαίρι μέχρι σήμερα, η απεργιακή δράση συνεχίζεται με αμείωτη ένταση στο Νησί. Σημαντικοί κλάδοι διεξάγουν μάχες που δεν είναι «απεργίες διαρκείας» με την έννοια της αδιάκοπης απεργιακής δράσης, αλλά έχουν μακρά διάρκεια, με την έννοια των συχνών 24ωρων απεργιών στα πλαίσια ενός πολύ παρατεταμένου προγραμματισμού που γεμίζει το «απεργιακό καλεντάρι» και δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στα αφεντικά.

Στο λιμάνι του Λίβερπουλ, μετά τις δύο εβδομάδες απεργίας τον Σεπτέμβριο κι άλλες 7 μέρες στις αρχές Οκτώβρη, άλλες δύο εβδομάδες απεργίας ξεκίνησαν στις 25 Οκτώβρη. Η απεργία αντιμετωπίζει πλέον και τη σκλήρυνση των εργοδοτικών απειλών: Στη διάρκεια του προηγούμενου κύκλου απεργιακής δράσης, 132 απεργοί δέχτηκαν επίσημες ειδοποιήσεις ότι μπορεί να τεθούν σε διαθεσιμότητα.

Το συνδικάτο CWU (επικοινωνίες) ανακοίνωσε πρόσφατα τις ημερομηνίες των (κυλιόμενων ανά κλάδο ή χώρο δουλειάς) απεργιών που καλύπτουν τις περισσότερες μέρες του Νοέμβρη. Και σε αυτόν τον κλάδο, οι απεργοί αντιμετωπίζουν κλιμάκωση των εργοδοτικών απειλών. Ο γενικός διευθυντής των Βασιλικών Ταχυδρομείων, απειλεί με το χιλιάδες απολύσεις αν δεν γίνουν δεκτά από τους απεργούς τα σχέδιά του (για μετατροπή των Ταχυδρομείων σε «κάτερο» τύπου Άμαζον).

Το RMT, το συνδικάτο στις συγκοινωνίες που «άναψε τη σπίθα», συνεχίζει τις κινητοποιήσεις του, έχοντας προγραμματίσει μέρες (κυλιόμενης) απεργίας στις 5, 7 και 9 Νοέμβρη.

Στο βρετανικό ΕΣΥ, που πρόσφατα δέχτηκε πρόταση για αυξήσεις 4% (το ένα τρίτο του πληθωρισμού), ξεκινά η

μεγάλη (και δύσκολη) μάχη των ψηφοφοριών, με στόχο να προκύψουν απεργίες το Δεκέμβριο ή το Γενάρη.

Οι κεντρικές μάχες πλαισιώνονται από πολλές μικρές και συχνά νικηφόρες κινητοποιήσεις. Το εργολαβικό προσωπικό σε ένα νοσοκομείο μετά από 26 ημέρες απεργιών (από τον Ιούνη μέχρι σήμερα), κέρδισε αυξήσεις 14,7% (αναδρομικά από τον Απρίλη), αλλά και δικαιώματα σε επιπλέον άδειες, σε πληρωμένες αναρρωτικές, σε πληρωμή των δύσκολων υπερωριών κ.ά. δικαιώματα που δεν είχαν ως «εργολαβικοί». Σε ένα διυλιστήριο κοντά στο Λίβερπουλ, 1.500 εργαζόμενοι προχώρησαν σε αυθόρμητη «ανεπίσημη» απεργία. Μετά από την αρχική εργοδοτική αδιαλλαξία («δεν είναι επίσημη, δεν θα κερδίσετε τίποτα έτσι» κλπ), κέρδισαν σημαντικές αυξήσεις, όπως και τα μεροκάματα των 4 ημερών που ήταν σε απεργία.

Αυτές τις εβδομάδες, μια σύντομη επίσκεψη στα σάιτ της βρετανικής ριζοσπαστικής Αριστεράς μπορεί να «ζαλίσει» από το πλήθος των ραπόρτων για μικρές απεργίες που έγιναν, των προαναγγελιών επί μέρους απεργιών που θα γίνουν, της κάλυψης των πιο κεντρικών κλαδικών μαχών που είναι σε παρατεταμένη εξέλιξη.

Αυτές οι απεργίες αποτελούν μέρος της ερμηνείας και της κρίσης των Τόρηδων. Ασφαλώς, ακόμα και οι πιο «σεσημασμένοι» οπτιμιστές δεν ισχυρίζονται ότι τον Τζόνσον ή την Τρας «τους έριξε το κίνημα», αναγνωρίζοντας ότι η εσωκομματική φαγωμάρα της Δεξιάς έχει έναν αυτόνομο, εσωκομματικό, χαρακτήρα -όπως και ότι η Τρας στην ουσία ανατράπηκε «από τις αγορές». Αλλά ζητήματα που ήδη βράζουν μέσα στο κυβερνητικό κόμμα και τροφοδοτούν τη φαγωμάρα του (οι αντεγκλήσεις περί «ανικανότητας», τα άγχη της εκλογικής επιβίωσης, η απώλεια της εμπιστοσύνης της αστικής τάξης) παροξύνονται όταν απέναντι έχουν ένα ενεργό εργατικό κίνημα, που προσθέτει με τη δράση τους επιπλέον

πυροκροτήματα σε μια αστική τάξη με παραφορτωμένο ήδη το κεφάλι της.

Αυτές οι απεργίες αφήνουν το αποτύπωμά τους και στους ενδοαστικούς καυγάδες. Ο νέος υπουργός Οικονομικών, ο Τζέρεμι Χαντ, ανέλαβε καθήκοντα με στόχο να εξαπολύσει -κατά δήλωσή του- «μέτρα που θα προκαλέσουν δάκρυα», για να ικανοποιηθούν οι «αγορές». Αλλά πριν προχωρήσει σε αυτά, ξεκίνησε την θητεία του ακυρώνοντας τις φοροελαφρύνσεις τους πλούσιους και επαναφέροντας την αύξηση της φορολογίας των επιχειρήσεων από το 19% στο 25%, κάτι που είχε δρομολογηθεί αλλά το ακύρωσε ο μίνι-προϋπολογισμός της Τρας. Ο άνθρωπος που το 2019 είχε διεκδικήσει το χρίσμα του κόμματός του με σημαία τη μείωση του φόρου των επιχειρήσεων από το 19% στο 12,5%, ασφαλώς προχωρά σε αυτή την κίνηση γνωρίζοντας ότι δεν τον παίρνει -στις σημερινές εκρηκτικές συνθήκες- να ζητήσει ακόμα περισσότερα «δάκρυα» από τους πολλούς ενώ θα μοιράζει αναίσχυντα χαμόγελα στους λίγους.

Αλλά η επίθεση παραμένει. Ο Χαντ έχει ήδη προαναγγείλει την «αναθεώρηση» της πολιτικής κρατικών επιδοτήσεων στους λογαριασμούς ρεύματος (που αφορούσε μεγάλο τμήμα του δανεισμού που είχε προαναγγείλει η Τρας) και ετοιμάζεται να ανακοινώσει κι άλλες δραστικές περικοπές δημοσίων δαπανών.

Από εκεί προκύπτει η μεγαλύτερη σημασία των απεργιών. Γιατί αυτές είναι η μόνη μέθοδος να παρουσιαστούν οι εργατικές ανάγκες στο προσκήνιο. Οι «από πάνω» μπορεί να διχάζονται για το αν είναι καιρός για νέες φοροαπαλλαγές στους πλούσιους ή όχι. Αλλά κανείς τους δεν αμφιβάλλει για την ανάγκη συγκράτησης του εργατικού εισοδήματος. Μπορεί να διαφωνούν για το αν και πόσο μπορεί να συνεχιστεί το τύπωμα νέου χρήματος και ο κρατικός δανεισμός. Αλλά όλοι αποφεύγουν το ζήτημα της αναδιανομής του υπάρχοντος πλούτου. Οι

απεργίες στο Νησί, κρατώντας ψηλά την σημαία «αυξήσεις τουλάχιστον στο ύψος του πληθωρισμού!», φωνάζοντας «κόψτε τα κέρδη, όχι τις θέσεις εργασίας!» και «παγώστε τα κέρδη, όχι τους ανθρώπους», φέρνουν στην κεντρική πολιτική σκηνή την αντίστροφη ταξική μονομέρεια σε αυτήν που χαρακτηρίζει τους διεθνείς αστικούς χειρισμούς στο ζήτημα της αντιμετώπισης του πληθωρισμού.

Η επόμενη μέρα

Σε πολιτικό επίπεδο, τις μέρες της κρίσης της Τρας, οι Τόρηδες βρέθηκαν 35 (!) μονάδες πίσω από τους Εργατικούς. Σύμφωνα με κάποιες εκτιμήσεις, αυτό το σενάριο θα σήμαινε μια άνευ προηγουμένου εξαφάνιση των Τόρηδων (που στο μονοεδρικό σύστημα που ισχύει, θα βρίσκονταν με μια ντουζίνα βουλευτές). Αυτό δείχνει δύσκολο, αλλά μια συντριβή αντίστοιχη με εκείνη του 1997 δείχνει εξαιρετικά πιθανή.

Επελέγη ο Ρίσι Σούνακ για να διασώσει ό,τι μπορεί από το προφίλ του κόμματος, γι' αυτό και ο μεγάλος θόρυβος για την μεταναστευτική καταγωγή του. Αλλά ακόμα και οι οπαδοί της πιο σοφής εκδοχής «πολιτικής ταυτοτήτων» καταλαβαίνουν ότι είναι αστείες οι προσπάθειες να παρουσιαστεί ο διορισμός του Σούνακ ως μια βρετανική «στιγμή Ομπάμα». Η εκλογή Ομπάμα υπήρξε πράγματι «στιγμή» καταρχήν γιατί ήταν... εκλογή. Πέρα από το τί περιμενε κανείς από τον ίδιο, είχε σημασία ότι μια πλειοψηφία του αμερικανικού εκλογικού σώματος επέλεξε έναν μαύρο για πρόεδρο, απέναντι σε έναν εκπρόσωπο της ρατσιστικής Δεξιάς. Ο Ομπάμα έκανε μια διαδρομή από την κοινωνική δράση στην επαγγελματική πολιτική και έδωσε τις εκλογικές του μάχες κινητοποιώντας ένα ενθουσιώδες εκλογικό ρεύμα «προοδευτισμού» που του επέτρεπε να ισχυριστεί (δημαγωγικά) ότι «εκπροσωπεί την κοινότητα». Ο Σούνακ διορίστηκε από τους γέροντες πλούσιους λευκούς άντρες που

αποτελούν την πλειοψηφία στο Συντηρητικό Κόμμα. Ενώ η ανέλιξή του στις προεπιλογές για την ηγεσία ενός τέτοιου κόμματος, δύσκολα θα αγγίξει και τον πιο ευσυγκίνητο σε ιστορίες αναρρίχησης από τα αλώνια στα σαλόνια: Όλοι μπορείτε να τα καταφέρετε, αρκεί να πάτε σε καλό πανεπιστήμιο, όπου ίσως γνωρίσετε και καταφέρετε να παντρευτείτε την κόρη ενός Ινδού μεγιστάνα, πριν πιάσετε δουλειά στην Goldman Sachs. Αν δηλώνετε και δημόσια ότι «δεν έχω φίλους στην εργατική τάξη», θα γίνετε ακόμα συμπάθετος στις γραμμές των «ευγενών» που θα σας επιλέξουν.

Απέναντι, ο Κιρ Στάρμερ περιμένει το σάπιο φρούτο να πέσει. Έχοντας εξαπολύσει εσωκομματικό κυνηγητό ενάντια στους «κορμπίνιστας» (και τον ίδιο τον Κόρμπιν), αρνούμενος συστηματικά να δηλώσει υποστήριξη στις απεργίες (σε πείσμα των αναγκών ακόμα και της αντιπολιτευτικής δημαγωγίας) και χαμηλώνοντας σκόπιμα τις προσδοκίες της εκλογικής του βάσης («υπάρχουν πολλά πράγματα που θα θέλαμε να κάνουμε αλλά δεν μπορούν να γίνουν άμεσα»), ανταποκρίνεται στο επίμοινο φλερτ της αστικής τάξης, καθώς τα διάφορα «λόμπι» ζητάνε ραντεβού με την ηγεσία των Εργατικών κατά κύματα.

Αυτός είναι ο επιπλέον λόγος που οι απεργίες, η κλιμάκωσή τους και ο συντονισμός τους έχουν κομβική σημασία. Η νίκη του Στάρμερ στις εκλογές -όποτε κι αν γίνουν- μοιάζει δεδομένη. Η ήττα των Τόρηδων αναμένεται εφάμιλλη με την ιστορική συντριβή του 1997. Και τότε εκφράστηκε το μίσος για τα πεπραγμένα της Δεξιάς, αλλά εν τη απουσία ανεξάρτητης εργατικής δράσης. Η συνέχεια -της περιόδου Μπλερ- είναι γνωστή. Η επιμονή της κοινωνικής αντιπολίτευσης και η προσήλωση στα εργατικά αιτήματα είναι οι μόνες εγγυήσεις που θα κάνουν μια ήττα της Δεξιάς ενδιαφέροντα ενδιαμέσο σταθμό και όχι άδοξο τέλος διαδρομής για το σημερινό απεργιακό κίνημα.

Η νίκη του Λούλα, οι «δύο Βραζιλίες» και το φάντασμα της εφόδου στο Καπιτώλιο

Του Πάνου Πέτρου

«**Ο** Λούλα νίκησε τον Μπολσονάρο. Ο Λούλα νίκησε! Η νίκη αυτή ανήκει στη βορειοανατολική Βραζιλία, στους ταπεινούς, στις φτωχές γυναίκες, στις μάζες των μαύρων, στην νεολαία που ονειρεύεται. Ας κατέβουμε στους δρόμους της χώρας απόψε! Μας αξίζει να γιορτάσουμε αυτή τη νίκη ενάντια στον φασίστα Μπολσονάρο. Ο λαός αξίζει αυτή τη χαρά... Ζήτω οι εργαζόμενοι και οι καταπιεσμένοι! Ζήτω τα βορειοανατολικά, οι μαύροι, οι εργαζόμενες! Νικήσαμε αυτήν τη μάχη – Και θα νικήσουμε τον πόλεμο!».

Αυτό το απόσπασμα της ανακοίνωσης της Resistencia (ρεύμα του PSOL), αποτυπώνει την χαρά και την ανακούφιση εκατομμυρίων ανθρώπων κατά την ανακοίνωση των τελικών αποτελεσμάτων. Αλλά σε άλλο σημείο, οι σύντροφοι προειδοποιούν:

«Ο εχθρός μας, ο φασισμός του Μπολσονάρο, είναι επικίνδυνος και παραμένει ισχυρός. Ο πόλεμος θα συνεχιστεί. Θα χρειαστεί να γίνουμε ακόμα ισχυρότεροι, πιο οργανωμένοι και ακόμα πιο ενεργά κινητοποιημένοι για τις μάχες που έρχονται. Δεν θα επιτρέψουμε καμιά απόπειρα παρενόχλησης της ορκωμοσίας του Λούλα, που εξελέγη δημοκρατικά από την πλειοψηφία... Από αύριο, θα είμαστε σε συναγερμό και σε κινητοποίηση, γιατί ο πόλεμος συνεχίζεται!».

Πράγματι, παρακολουθώντας τα νέα από τη Βραζιλία, η ανακούφιση συνυπάρχει με την αβεβαιότητα.

Στον πρώτο γύρο, ο Μπολσονάρο είχε βγει άθικτος από την ταραχώδη θητεία του, διατηρώντας την εκλογική βάση που είχε στηρίξει την πρωτιά του το 2018. Το επανέλαβε και στον δεύτερο γύρο, όπου συγκέντρωσε 58.206.354 ψήφους, λίγο περισσότερες από αυτές που του χάρισαν την άνετη νίκη στο δεύτερο γύρο του 2018. Ο Λούλα επικράτησε σπάζοντας κάθε ρεκόρ ψήφων, φτάνοντας στις 60.345.999. Αυτά αποτυπώθηκαν σε ένα σκορ 50,9% έναντι 49,1%, που είναι η εικόνα μιας βαθιά διχασμένης και ακραία πολωμένης κοινωνίας.

Την ώρα που η μισή Βραζιλία πανηγύριζε, η άλλη μισή σιωπούσε. Όχι (υποχρεωτικά) αποθαρρυσμένη, αλλά μάλλον περιμένοντας να δώσει το στίγμα του ο Αρχηγός. Ένας Βραζιλιάνος δημοσιογράφος έγραφε προεκλογικά ότι «το χειρότερο που μπορεί να συμβεί [στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα], είναι οι Βραζιλιάνοι να πάνε για ύπνο χωρίς να έχει κάνει δηλώσεις ο Μπολσονάρο». Οι Βραζιλιάνοι πήγαν για ύπνο, ξύπνησαν και (ως την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές) ο Μπολσονάρο παραμένει σιωπηλός.

Σκοτεινό τοπίο

Οι κυβερνήσεις διεθνώς έσπευσαν να συγχαρούν τον Λούλα μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, κάτι που έχει ερμηνευτεί στο διεθνή Τύπο ως ένα πρώτο «σήμα» -στους κρατικούς μηχανισμούς και την άρχουσα τάξη της Βραζιλίας, στον ίδιο τον Μπολσονάρο. Είναι βάσιμη ένδειξη των διεθνών καταρχήν διαθέσεων, αν και δεν θα βιαζόμασταν να αποφανθούμε για τη συνέχεια (εφόσον ο Μπολσονάρο επιλέξει να ανακινήσει μια διαδικασία ανατροπής του αποτελέσματος).

Στο εσωτερικό, καθώς προχωρούσε η μέρα, κάποιοι σύμμαχοι του Μπολσονάρο -κυρίως οι πιο «θεσμικοί»- άρχισαν να κάνουν δηλώσεις αποδοχής του αποτελέσματος. Όσον αφορά την κοινωνική βάση του μπολσοναρισμού, υπήρξαν κάποια πρώτα μπλοκαρίσματα κεντρικών αρτηριών από φορηγατζήδες, οι οποίοι δηλώνουν ότι «το αποτέλεσμα ήταν οριακό», οπότε «περιμένουν να τοποθετηθεί και ο Μπολσονάρο».

Μια άλλη πτυχή του καθοριστικού

εσωτερικού μετώπου ίσως έχει κριθεί ήδη, αλλά δεν γνωρίζουμε πού έγειρε η πλάστιγγα. Στην τελική ευθεία προς την κάλη, η καμπάνια του Μπολσονάρο είχε καταγγείλει ότι τα ραδιόφωνα στις βορειοανατολικές επαρχίες παραβιάζουν τον ίδιο χρόνο και ότι είναι συνένοχος συμπαιγνίας με το PT ο Ντε Μοράες, ο πρόεδρος του Ανώτατου Εκλογικού Δικαστηρίου. Για να συζητηθεί αυτή η καταγγελία, ο Μπολσονάρο συγκάλυψε στις 26 Οκτώβρη σύσκεψη κορυφαιών στελεχών του κόμματός του με τους επικεφαλής του Στρατού, της Αεροπορίας και του Ναυτικού. Αμφιβάλλουμε κατά πόσο η ηγεσία και των τριών ένοπλων σωμάτων της Βραζιλίας κλήθηκε να συζητήσει τί σποτ παίζουν ή δεν παίζουν κάποια ραδιόφωνα στην Μπαχία. Από όσα ειπώθηκαν σε αυτήν τη σύσκεψη ίσως κριθεί το τι θα κάνει ή δεν θα κάνει ο Μπολσονάρο τις επόμενες εβδομάδες.

Οι επόμενοι δύο μήνες παραμονής του Μπολσονάρο στο «Πλανάλτο», μέχρι και την ορκωμοσία του Λούλα την 1η Γενάρη του 2023, μπορεί να έχουν πολλές ανατροπές. Ακόμα κι αν κρίνει ότι σήμερα θα ήταν τυχοδιωκτισμός και ότι μπορεί ο χρόνος να δουλέψει υπέρ του, ο νεοφασίστας ηγέτης και το ρεύμα που έχει καταφέρει πλέον να συγκροτήσει, θα παραμείνει μια απειλή, που ρίχνει βαριά τη σκιά της πάνω από την ανακούφιση που προκαλεί η σημερινή εκλογική του ήττα.

Όπως το έθετε άρθρο στο Esquerda online:

«Ο Μπολσοναρισμός δεν είναι μόνο ο Μπολσονάρο και ο αγώνας του δεν είναι μόνο εκλογικός. Ήρθε για να μείνει και

θα παραμείνει στο πολιτικό προσκήνιο και μετά τις 30 Οκτώβρη, ανεξαρτήτως αποτελέσματος... Ο Μπολσοναρισμός ως έκφραση του βραζιλιάνικου φασισμού ετοιμάζεται για μακρά πορεία. Μπορεί να υποστεί μια υποχώρηση την επόμενη Κυριακή, αλλά δεν θα έχει ηττηθεί. Αντίθετα, θα έχει κάνει ένα ποιοτικό άλμα σε σχέση με 4 χρόνια πριν, καθώς είναι καλύτερα οργανωμένος, πιο συνεκτικός, πιο συνειδητός και περισσότερο [σσ: κυριολεκτικά...] εξοπλισμένος».

Συμφιλίωση;

Ο Λούλα, κατά την επινίκια ομιλία του, δήλωσε ότι «δεν υπάρχουν δύο Βραζιλίες. Είμαστε μία χώρα, ένας λαός -ένα σπουδαίο έθνος». Η προσφιλής του καταφυγή σε θετικές έννοιες κι όμορφα συναισθήματα, («Λούλα - χαρά», «Λούλα - αγάπη -συμφιλίωση» κλπ) δεν πρόκειται να βρει ανταπόκριση σε μια χώρα που το αυξημένο πολιτικό μίσος αντανακλά κοινωνικό μίσος. Ενώ τα «καλά χρόνια», από τα οποία αντλούσε κάποτε το θηριώδες 80% δημοφιλίας και του επέτρεπαν να ισχυρίζεται ότι «ενώνει», προέκυψαν στο ευνοϊκό οικονομικό φεγγάρι που επέτρεπε σε μια πολιτική «ταξικής συνεργασίας» να είναι λειτουργική. Η σημερινή οικονομική πραγματικότητα είναι αδυσώπητα σκληρή.

Αλλά για τις μεσοπρόθεσμες προοπτικές, όπως και για τον πλήρη απολογισμό της προηγούμενης περιόδου, θα έχουμε ευκαιρίες να επανέλθουμε πιο αναλυτικά, όταν και εφόσον θα γνωρίζουμε αν έφυγε όντως (και πώς) ο Ζαΐρ Μεσσίας Μπολσονάρο από το προεδρικό μέγαρο...